

Partia

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2022)	Eva Kara Pífková

O knihe

Partia je fantasy príbeh z rovnakého prostredia ako Prekliatie temných elfov či trilógia Požehnanie. Vo svete, kde je stále kvôli zvláštnemu rozhodnutiu oveľa viac mužov ako žien sa začína príbeh červenej mágyne. Tá musí opustiť svoje samo-štúdium a vyšetriť vraždu svojej bývalej učiteľky.

Partia však nie je žiadna detektívka, skôr epické putovanie stále neznámejšou krajinou. Putovanie je komplikované nelogickými činmi bohyně Eraniel, ktorá má svoj vlastný, často zložitý názor na fungovanie sveta a na naprávanie krívd. Spoznajte partiu ľudí, ktorých počet neustále kolísá. Začítajte sa do knihy plnej nestálej mágie, ktorú nikto neovláda skutočne dokonalo. Alebo áno?

S korekciami a výbornými radami pomohli: Broňa Zelená, Simona Vojtečková a Peter Štec. Vďaka nim má príbeh hlavu a päť, namiesto dvoch hláv a troch piat :)

Obsah

Partia.....	1	20. kapitola: Hostina.....	79
O knihe.....	2	21. kapitola: Zrodenie Liady.....	83
1. kapitola: Airanin odchod.....	4	22. kapitola: Josač a elfovia.....	89
2. kapitola: Bren a ohnivý pohár.....	6	23. kapitola: Priveľmi očividná skúška....	92
3. kapitola: Čardama.....	11	24. kapitola: Kara rozdeľuje skupinu.....	97
4. kapitola: Blízky hostinec.....	15	25. kapitola: Cesta k západnej veži.....	100
5. kapitola: Pôvodný plán.....	20	26. kapitola: Skutočná potreba.....	103
6. kapitola: Plameň.....	24	27. kapitola: Splnená úloha?.....	106
7. kapitola: Liečiteľka.....	25	28. kapitola: Potok.....	108
8. kapitola: Rozhovor.....	27	29. kapitola: Prepadnutie.....	112
9. kapitola: Nová nádej.....	31	30. kapitola: Stôl.....	115
10. kapitola: Kone.....	35	31. kapitola: Mantikory z Azoye.....	118
11. kapitola: Zlý pocit.....	37	32. kapitola: Na život a na smrť.....	120
12. kapitola: Teória.....	45	33. kapitola: Do východnej veže.....	122
13. kapitola: Cesta za Celenom.....	47	34. kapitola: Návšteva.....	126
14. kapitola: Bledý koreň z Azoye.....	50	35. kapitola: Malý ostrov pred Azoyou...	129
15. kapitola: Obávaní.....	54	36. kapitola: Ráno.....	135
16. kapitola: Spor?.....	58	37. kapitola: Konfrontácia.....	137
17. kapitola: Ako funguje mágia?.....	62	38. kapitola: Airanin príchod.....	141
18. kapitola: Cesta na juh.....	68	39. kapitola: Marekil.....	146
19. kapitola: Druhá dedina.....	74	40. kapitola: Epilóg.....	150

1. kapitola: Airanin odchod

Kara vstáva z postele. Silná a skúsená červená mágyňa nepotrebuje žiadne kremene na to, aby pripravila vodu na ranný čaj. Môže vyčarovať oheň a zapáliť tých niekoľko drevok, ktoré sú na to prichystané, ale už dávno využíva inú metódu. Nádobu s vodou ukladá na jednoduchú trojnožku a následne sa jej dotýka dlaňami. Každý deň sa stará o Airanu, ktorá ju toho tak veľa naučila.

Dnešný deň je však iný, ako tie predošlé. Popamäti berie nôž a nahrieva ho v svojich rukách. Z bochníku chleba sa rýchlo stávajú hrianky. Maslo je uložené vedľa Airaninej postele a ide k maslu pomaly a potichu, aby ju nezobudila. Je ráno a chce jej dopriať ešte trochu spánku.

Odrazu ju vôbec nezaujíma maslo, ale samotná Airana. Jej tvár je úplne bledá a prikrývka je sfarbená jej krvou. Kara rýchlo odstraňuje prikrývku a vidí rany, z ktorých jej priateľka vykrvácala. Počíta ich a okamžite uvažuje, kto to mohol urobiť. I to, kde by teraz mohol byť útočník. Hľadá nôž, ale nevidí ho. Žiadna samovražda. Airana bola zavraždená v spánku. Na chvíľu ju prepadla hrôza, ale vie, že panika nič nevyrieši. Nemá jej ako pomôcť. Jediné, čo môže, je nájsť jej vraha.

Prehľadáva stopy. Ráno, aké nikdy nikomu nepriala. Nadáva, že sa nikdy neučila umenie stopovania. Hľadá niečo, čo jej môže pomôcť, ale po chvíli to vzdáva a nebohej Airane zatvára oči. Tak rada by vrátila čas.

„Kto ti to urobil? A prečo? Prisahám, že ak by som nespala a niekoho by som uvidela, tak by som ho spálila na popol! Nemala si nepriateľov, nikomu si neublížila, tak prečo? A prečo išiel niekto po tebe a nie po mne? Moja posteľ je v izbe, ktorá je bližšie pri dverách. Iba ak by niekto išiel oknom. Preverím to!“

Okno vyzerá byť v poriadku. Dvere však boli vypáčené zvonku. Nieкто si spravil svoj vchod a nepotreboval na to kľúč. Klasické vypáčenie. Nech použil čokoľvek, zobral to so sebou. Kara si už začala myslieť, či jej náhodou nemohla zobrať život ona sama. Poškodenie dverí túto myšlienku úplne zhadzuje zo stola.

„Kto by išiel po tebe a nie po mne? O tebe vedia, že si neškodná. Nechápem to! Airana z minulosti a Airana, ktorá prišla o všetko a potrebuje niekoho kto sa o ňu stará je obrovský rozdiel. Je známe, že už nekúzli a nič si nepamätá. Prečo ju nenechá niekto pokojne odísť na večný odpočinok?“

Červená mágyňa si berie hrianku, len tak bez masla, a ide k svojmu koňu. Dobre vie, kde bol uviazaný. Namiesto toho však našla niečo celkom iné. Krvavý ľudský zub. Vlastne dva. K tomu samozrejme krv. Nech už bol v noci na návšteve ktokoľvek, tak odišiel aj s koňom. Kara nemá na výber, musí sa pripraviť na cestu a zistiť, čo sa skutočne stalo.

2. kapitola: Bren a ohnivý pohár

Kara uvažuje nad ďalšími krokmi. Tak rada by všetko objasnila, dokázala a potrestala by toho, kto je zodpovedný za smrť. Zvykla si už od čias, keď ešte slúžila v červených légiách, že je na všetko sama. Vtedy bola jedna zo štyridsiatic ľudí, teraz je sama a pre mnohých je legendou. Legendy obvykle dokážu a vedia všetko. Ale ona nevie a nepovažuje sa za niekoho skutočne unikátneho. Nikdy ani nebude. Vždy, keď premýšľa nad človekom, ktorý vedel všetko, tak si pomyslí na Airanu.

„Čo by urobila na mojom mieste? Predmet... zobrala by nejaký predmet a zistila by niečo nové. Ale aký? Čo takto zub?“

Kara berie do rúk jeden z vybitých zubov a poriadne si ho prezerá. Pre ňu sú to len zuby, ale pre niekoho by to mohla byť dobrá stopa. Vyzerajú ako ľudské. Skladá svoje vysvetlenie, o ktorom ale pochybuje.

„Ten niekto prišiel pešo. Zabil Airanu a odišiel na mojom koni. Kôň sa vzpíeral a vyrazil mu zuby. Tak by mal ten vrah utiecť a nechať koňa na pokoji, ale kôň tu nie je. Airana by ho našla. Alebo Juhas. Kde je Juhas? Ak je niekde na blízku, môže mi pomôcť.“

Kara vie využívať rozličné ohnivé kúzla, ale nenapadá jej žiadne vhodné kúzlo z celého jej repertoáru, ktoré by teraz pomohlo. Ohnivá mágia je užitočnejšia pri boji ako pri hľadaní a nemá ju tak ako využiť. Čaká ju cesta. Je ešte len ráno, ale už kráča tak rýchlo ako vie, do najbližšieho sídla. Do Emalie, červeného mesta. Hlavné mesto územia, ktoré kedysi ovládal rod Laskerov a ešte predtým územie vznešených lesných elfov.

Cesta je rovná, ale ďaleká. Svojimi mladými nohami kráča po kvalitnej ceste z jednoduchých kamenných blokov. Niekedy už od rána po nej prechádzajú ľudia i kočiare. Teraz však zatiaľ nevidí nikoho. Prechádza popri starom dube, kde vidí statného muža, ktorý leží na štíte. Sama nevie, čo ju to napadlo, ale pozrela sa mu na zuby. Niekoľko ich chýba a červená mágyňa hneď získava podozrenie.

„Kto si a prečo tu ležíš?“

„Máš vodu?“

„Mám vodu. Ale prečo by som ti ju mala dať?“

„Keby som ja mal vodu a ty by si ju potrebovala, tak by som ti pomohol.“

„To je stará a lacná fráza. Prečo si nezabehneš k rieke?“

„Kvôli tomuto.“

Vojak ukazuje ranu na bruchu. Dokáže ju dobre skryť a aj keď nemusí byť hlboká, môže byť bez ošetrovania nebezpečná.

„Dohodneme sa. Ja ti pomôžem a ty mi povieš všetko, čo chcem vedieť. Ale ak ma podrazíš, spálím ťa na popol.“

„Aj to je lacná fráza, ale súhlasím. Nijako ťa neohrozujem a nemám žiadne zlé úmysly. Hlavne mi pomôž, prosím.“

Kara podáva svoju cestovnú fľašu s vodou a vidí, ako smädný vojak pije úplne všetko.

„Kto ti to urobil?“

„Poviem ti to a ty ma nezabiješ, platí?“

„Platí.“

„Dezertoval som z červenej légie. Nechcel som zabíjať iných ľudí. Nechcel som páliť dediny. Bodli ma a čakali, že zomriem. Hral som mŕtveho. Toto nie je jediná rana.“

„Máš priateľov v červených légiách?“

„Len Juhasa.“

„Toho stopára?“

„Vie stopovať, ale hlavne je to duelista.“

„Počula som o tom a hlavne ho tiež poznám. Teraz ma dobre počúvaj. Vypálím ti ranu a zoženiem pomoc, bude to bolieť. Rozumieš?“

„Je zvláštne, že teraz hovoríš o vypalovaní rany a ešte pred chvíľou si ma chcela spáliť na popol. Urob, čo môžeš. Predpokladám, že ma chceš ošetriť ohňom, nie skrátiť môj život.“

„Mohla som to lepšie povedať, to máš pravdu.“

„Ja sa bolesti nebojím. Len smrti.“

„Si odvážny.“

„Hlavne nemám čo stratiť. Urob, čo musíš.“

Kara postupne spaľuje zapálené časti rany. Jedná precízne a jemne. Vojak trpí, ale kričí oveľa menej, ako čakala.

„Ako ťa dostanem do mesta? Nezodvihnem ťa.“

„Mňa nemusíš dvíhať.“

„Ale to predsa nemôžeš prejsť po vlastných.“

„Stále mi niekto hovorí, čo nemôžem. Už ma to nebaví. Podme. A ako sa voláš?“

„Kara.“

„Tá Kara, ktorá zachránila svet, červená mágyňa?“

„Keď to povieš takto, tak to znie veľkolepo. Juhas ti o mne hovoril?“

„To si píš, že hovoril. Dúfam, že ho ešte neobesili.“

„Neobesili? O čom to hovoríš? A kto? Trochu konkrétnejšie, ak môžeš.“

„Neviem, kedy si ho videla naposledy. Trochu mu preskočilo. Nemyslí mu to. Narobil si nepriateľov a priateľov od seba odháňal.“

„A ty si kto?“

„Ak ti poviem, že si nepamätám svoje meno, tak mi to uveríš? Je to tou hrčou na hlave. Tie najstaršie veci si nepamätám. Občas mi niekto povie, že som blbec, ale ja si len jednoducho niečo nepamätám.“

„Ako ti hovoria ostatní? Alebo ako ti môžem hovoriť?“

„Bren.“

„Voláš sa Bren?“

„Nepočúvala si ma. Nevolám sa tak. Tak sa volal kamarát, kvôli ktorému mám tú hrču na hlave. Mal to schytať on, schyťal som to ja. Jeho meno si pamätám a moje nie. Nie je to irónia? Zobral som si to meno pre seba. Keď sa niekto pýta kto som, tak som Bren. A keď sa niekto pýta, ktorý Bren, tak poviem, že ten druhý. Volaj ma Bren. Teší ma, Kara. A trochu pridajme do kroku, nemusíš mať so mnou toľké zľutovanie.“

„Určite to zvládneš?“

„Ošetrila si ma dobre, nemaj strach. Aj ten prvý Bren by bol na teba hrdý.“

Kara a Bren sa hýbu pomaly a len čo Kara narazila na potok, nabrala trochu vody do ohnivého pohára.

„Čo to je?“

„Voda.“

„Ja viem, že voda. Ale v čom je tá voda?“

„Vy nemáte poháre?“

„Nie také, čo vyzerajú ako oheň.“

„Viem z ohňa čokoľvek vytvoriť. Ten pohár tu bude len kým budem naň myslieť. Potom sa stratí. Je z ohňa, ale nepopáliš sa. Je pevný ako keramika. Pi.“

„Si skutočná mágyňa.“

„A ty si skutočne smädný, tak pi! Ja si zatiaľ zoberiem aj do fľaše.“

Bren si pýta ďalší pohár s vodou a je na ňom vidno, že je mu lepšie. Cesta je to ešte ďaleká, ale na Karu a jej nového kamaráta sa usmialo šťastie. Ich smerom práve ide voz, ktorý vedie ďalší muž. Klasický chlap v žltohnedej košeli, ktorá má pár dier tu a tam. Pôsobí unavene. Kým chlap vyzerá na obyčajného sedliaka, ide na novom, krásnom voze, ktorý vyzerá byť z kvalitného dreva a železa, ale zároveň má ručne maľované ozdoby. Voz, aký by mohol mať skôr šľachtic, než niekto z chatrče.

„Zoberieš nás, prosím? Hľadáme dobrého človeka, čo nám pomôže.“

„Dobrého človeka? Pche! Teraz sú zlé časy. Musím ísť na trh a niečo predať. Nechcem, aby ma niekto rušil a niečo dokazil.“

„Nič nedokážime. A ja mám peniaze.“

„Tak to je iná vec. Chceš zviest'? Tak si naskoč a dohodneme sa.“

Kara veľmi dobre vidí, že muž nesie jedno dievčatko. Mimo voza ju nevidno, tak je malá. Schováva sa na voze úplne vzadu, na troche sena a objíma svoje vlastné kolená. Na voze sa po príchode Kary a Brena počet osôb zdvojnásobuje. Bren, Kara a muž s dievčatkom, všetci idú rovnakým smerom. Červená mágyňa rozmýšľa. Niečo jej tu nesedí.

„Ideš na trh, ale nič nenesieš. Čo ideš predať? Alebo ideš niečo kúpiť?“

Muž neodpovedá. Kare sa však spájajú súvislosti dohromady. Ten muž nemá peniaze, nič nenakúpi. A načo by išiel s vozom len tak? Vyzerá byť chudobný a utrápený, ale má nový voz. Nie taký, ako by čakala od sedliaka.

Bren si všíma dievčatko. Je úplne vystrašené, ale nie je skrútené do klobka. Leží s roztiahnutými rukami. Pozerá sa na neho so svojimi zvedavými očami.

„Ako sa voláš, dievča?“

Dievča neodpovedá. A kočiš tiež nie. Obidvaja sú ticho. Dva kone, ktoré ťahajú voz, idú stále rovnakým tempom smerom k trhovisku v Emalii. Dievča však po chvíli bez slova vstáva a ukladá svoju ruku na Brena. Z jej rúk vychádza slabá žiara. Zameriava sa na jedno miesto a potom na ďalšie a na ďalšie. Kara to sleduje a čuduje sa.

„Zastaň. Počuješ? Zastaň!“ Volá na kočiša.

„Čo sa deje?“

„To dievča. Ty ho chceš predať na trhu?“

Muž niečo hundre, ale nie je mu dobre rozumieť.

„Zaplatím dvojnásobok. Teraz hned'. Beriem ju.“

„Nechcem ju predať. Ona je tribút. Ak ju neodovzdám, celá moja rodina za to zaplatí. Taká je dohoda a ja ju len plním.“

„Ty si o tom nerozhodol?“

„Nie. Ona o všetkom vie a budú sa k nej správať dobre.“

„Kto sa k nej bude správať dobre? Ja ju tam doprovodím.“

„V to prípade si vystúpte, obaja! No tak, vystúp si. Dám ti naspäť tie mince, čo si mi dala. Nechcem problémy.“

„Urobíme to inak. Normálne ju tam doprav. Aj s nami. Nič sa nemení a budeme tu ticho.“

Kočiš pokračuje v jazde a kone počúvajú každý jeho príkaz.

3. kapitola: Čardama

Kara s Brenom vystupujú z voza a ďakujú kočišovi za odvoz. Sú na trochu inom mieste, ako pôvodne chceli byť, ale obidvaja poznajú mesto veľmi dobre. Zaujíma ich však osud mladého dievčatka, ktoré kočiš nesie jednému z obchodníkov.

„Ešte raz mi povedz tvoj plán, Kara.“

„Je to jednoduché. Všimla som si, že nesie to dievčatko obchodníkovi s ľuďmi. Ten ju jednoducho predá. Komukoľvek. Napríklad aj mne. Jednoducho ju kúpime. No povedz, necítiš sa lepšie po tom, čo s tebou urobila?“

„Cítim a oveľa. Má kúzelné ruky. Cítim sa silnejší.“

„Tak vieš, na čo ju potrebujeme. Dokáže uzdravovať. Možno i niečo viac. To je mimoriadne cenné. A za pár mincí je moja.“

„Ako sa s ňou porozprávaš? Bola stále ticho.“

„Musí existovať spôsob.“

Kočiš zväzuje dievča a vlečie ju k malému pódiumu, kde už na neho čaká otrokár. O mladé, chudé dievča je očividný záujem a jeden z kupujúcich si ju chce ukradnúť. Ťahá ju za nohu, ale od kočiša dostáva palicou poriadne po chrbte. Kočiš ju vlečie až do rúk otrokára a podáva mu svoj koniec povrazu. Niekoľko vojakov, ktorých si otrokár dobre platí, sa zatiaľ stará o poriadok.

Kočišova práca končí. Podáva ruku otrokárovi a odchádza. Nechce sa pozerat' na to, čo bude nasledovať. Pri ceste naspäť cez dav ľudí, ktorí sa za krátky čas poriadny zahustil, už nemusí používať palicu. Odovzdáva tiež voz s koňmi jednému z otrokárových vojakov a vydáva sa na dlhú cestu domov. Dievčatko zatiaľ nútia, aby sa postavilo na malé pódium a otrokár osobne ju núti, aby sa krútila a bola dobre viditeľná z každej strany. Na Karu to pôsobí zvláštne mimoriadne preto, že otrokárove pohyby pôsobia úplne prirodzene. Hnusí sa jej obchod s otrokmi a hnusia sa jej ľudia, ktorí iných ľudí jednoducho kúpia a predajú, ako keby to bolo vrece zemiakov.

„Beriem tú dejsa!“ Kričí jeden z kupujúcich .

„E mo dejsa. E čosa!“ Odpovedá mu dievčatko a všetci kupujúci sú prekvapení. Má detský hlások, ale nechýba jej odvaha.

„Joj a potrestám!“

Kara je prekvapená, ale Bren nie. Narozdiel od mágyne vie, čo sa tu deje. Okamžite sa to snaží Kare vysvetliť.

„Ten chlap hovorí zmesou bežnej reči a čardami. Tá maličká hovorí čardamou. Skoro nikto tomu nerozumie mimo takýchto trhov.“

„Tak počkať, o čardame neviem takmer nič, iba si pamätám, že slovo dejsa znamená otrokyňa.“

„Ja poznám čardamu. Niečo z toho.“

„To sa hodí, tvoje znalosti využijeme. Tá dievčina musí byť naša. Nesmie ju kúpiť niekto iný. Povedz, že ju kupuješ ty.“

Najväznejší záujemca nečaká na viac ponúk. Okamžite vyráža k obchodníkovi aj so svojim poriadne ťažkým mešcom. Kare je jasné, že pri sebe tolko peňazí nemá a nemôže ponúknuť lepšiu cenu.

„Hej ty, počúvaj ma sem! Túto chcem ja. Zober si inú.“ Nahnevaná Kara reaguje na tento krok.

„Drž hubu, dosa! Ak nemáš mince, tak sa pakuj!“

„Drž hubu? A ak ti tú tvoju rozkopeme a spálime na popol, tak čo urobíš?“

„Zasmejem sa. Viem, kto si. Ona patrí mne. Môj pán má rád veľmi mladé a ty proti tomu neurobíš nič.“

„Vyzývam ťa na pretláčanie. Ty a ja. Kto vyhrá, ten ju kúpi.“

„Ako som hovoril, viem kto si. Máš nejakú výhodu, inak by si do toho nešla. Nejdem nič riskovať a beriem dejsa k jej novému pánovi. Určite by si mi chcela spáliť ruku. Na mňa nie si dost' chytrá. A s tým lomizelezom sa pretahovať už vôbec nechcem. Toto je trh. Ak nemáš peniaze, tak máš smolu. Tu čarovať nesmieš.“

„Môžem, kde chcem a koľko chcem.“

„Vážne? Pozri sa okolo seba!“

Okolo Kary sa zatiaľ rozmiestnili bojovníci s kušami a s ocelovými bičmi z Buginie. Privela na to, aby mohla niečo urobiť a navyše sú príliš blízko.

„Nemá to cenu, Kara. Podme preč.“

„Ako sa povie v tom divnom jazyku, že si po ňu prídem?“

„Nedá sa to celkom preložiť. Ten jazyk funguje zvláštno. Ale asi najbližšie bude e sodača ej.“

„E sodača ej! E sodača ej!“

Pre kupca je úplne jasné, že červená mágyňa sa nechce vzdať toho dievčatka. Uvedomuje si, že spoločne so svojou bandou i s vojakmi otrokára má výraznú početnú prevahu a tak si dovoľí vydať rozkaz, aby niekto dievčatko pleskol bičom. Jeden z nich urobí krok vpred, rozhodne prikývne a presnou ranou bičom dievčatko nemilosrdne šľahne do pravého ramena. To zastonalo od bolesti.

„Ešte cekneš, dosa, a dostane ďalšiu ranu. A nielen ona, ale aj ty a ten silný dos po tvojej strane s tým nič neurobí.“

„Už sa nevidíme.“

Kara odchádza a za pekným čelom jej vzniká otrasná myšlienka. Niečo, čo chce skúsiť. Jej vlastné kúzlo. Len musí počkať, kým odídu všetci tí chlapi s kušami a bičmi. Jej plán tak bude jednoduchší a rozhodne menej nebezpečný.

„Do hostinca. Hned!“

„Poznám cestu. A čo si dáš?“

„To je tak hlúpa otázka. Navrhnem ti lepšiu. Skús sa opýtať prečo.“

„Brzdi, Kara. Nespoznávam ťa. A to ťa ani dobre nepoznám. Tak teda prečo do hostinca?“

„Potrebujem priestor na sústredenie a nebyť na očiach. Moment. Niečo sa deje. Niečo počujem v hlave. Bren, ona mi niečo hovorí. Myšlienkou, na diaľku. Čo v tom divnom jazyku znamená meč?“

„Meč je ďakujem. Ale môže to znamenať aj rozumiem, ak dávaš povel. Žiadna súvislosť so zbraňou do ruky.“

„Rýchlo sa stratíme.“

„Povieš mi, čo chystáš?“

„Ešte nie. Povedz mi, čo robí ten chlap.“

„Nechceš sa pozrieť sama?“

„Nie, rozrušilo by ma to. Povedz, mi čo robí.“

„Kupuje pár mladých žien. Musí mať naozaj veľa peňazí.“

„Koľko má zubov?“

„Ako to mám do šľaka vedieť?“

„Ona by mala vedieť. Pošleme jej správu. Len ešte neviem ako. A hlavne neviem tú jej reč.“

„A čo sa chceš spýtať? Prosím ťa, zistiš mi, koľko má ten arogantný hňup zubov a pošleš mi to priamo do hlavy?“

„Šialené?“

„Pri niekom bežnom áno. Pri tebe ani nie.“

4. kapitola: Blízky hostinec

„Rum. Tekvicový. Dvakrát.“

Barman nalieva a Bren sa len prekvapene díva.

„To myslíš vážne? Fakt chceš toto objednať?“

„Už je objednané. Platím to ja, nie ty. Tak nefrfli a pi.“

„Počul som, že je to neskutočne silné. To nie je pre teba.“

„Potrebujem niečo silné. Na kúzlo. Trstina, tekvica a dobrá bolesť hlavy, to práve chcem.“

„Si zvláštna.“

„Zvláštna? Tak sleduj! Dáme si ohnivé oko!“

„To je ďalší nápoj?“

„Prichádza bolesť hlavy. Veľmi silná. A priamo z teba. Sleduj.“

Kara kúzli jedno z nových kúziel. Trocha alkoholu a veľa jej nadania. Malá ohnivá guľôčka sa jej vznáša okolo dlane a po chvíli veľmi rýchlo odchádza z hostinca cez malú dieru v už dávno opravovaných dverách. Guľôčka putuje, zatiaľ čo je Kara v akomsi tranze, len jemne pohybuje rukou. Bren je prekvapený, ale je rád, že je pri nej. Teraz, keď má oveľa viac síl, vďaka Kare aj tomu dievčatku. Po chvíli sa Kara prebúdzajú z tranzu.

„Je ich štrnásť. Má dvanásť vojakov a zástupcu.“

„Kto?“

„Ten kupec.“

„Prečo mi to hovoríš?“

„Kol'kých dokážeš zabiť?“

„Čože? Čo je to za otázku? Kara, ty neuvažuješ úplne racionálne. Podme to poriadne prebrať. Pokojne, postupne, s rozvahou. Dobre?“

„Zomrie.“

„Každý niekedy zomrie. Nemyslím si, že všetkému rozumiem, ale jednu vec viem. Berieš to osobne. To dievčatko. Niekoho ti pripomína. Budem hádať, spoznala si sa v nej. Alebo si v nej spoznala Airanu. No tak. Počúvaš ma? Kara, hráš sa so životmi ako s fazuľkami.“

„Čo znamená mo-ňodes osatám?“

„Niečo ako nočný útek.“

„Potom je najvyšší čas sa poriadne vyspať.“

„Chceš byť pri tom, ako sa pokúsi utiecť? A ako sa jej to má podariť keď je tak dobre strážená? Mysli trochu.“

„Nie len to. Chcem spáliť na popol všetkých, čo jej v tom budú brániť.“

„Hráš sa na ochrankyňu žien. Pozabíjaš veľa chlapov, aby si zachránila dievčatko, ktoré sa dostane zanedlho do ďalšej šlamastiky? Je výnimočná, to áno, ale ešte toho o nej veľa nevieme.“

„Ty by si to nerobil?“

„Nie, nerobil.“

„Potom je dobre, že nie si ako ja.“

„Každopádne sa upokoj, dobre? Mne to dievčatko veľmi pomohlo. Chcem jej pomôcť. Teraz ale potrebuješ odpočívať. Ty aj ja.“ Bren chytá Karu za ruku. Možno preto, že sa bojí, že niekam utečie a urobí nejakú veľkú hlúposť.

Kara je nepokojná, vstáva a chce nervózne chodiť sem a tam, ale bráni jej v tom silná ruka. Bren vie, že musí niečo urobiť. Má nápad. Stavia sa a zvýšeným hlasom sa otáča na všetkých chlapov v hostinci a vynucuje si tak ich pozornosť. Dobre vie, prečo to robí.

„Chlapi! Je tu nejaký silný chlap? Nieкто, kto dokáže v pretláčaní rukou poraziť mňa alebo moju kamarátku?“

„Ja!“ Zdvihol sa jeden z miestnych silných mužov so šedivými chlpmi na rukách.

„A koho si vyberieš?“

„Ju.“

„Tak to musíš poriadne stavať. Urobíme stávkú. Všetci. Kto vyhrá, tento silný muž alebo moja kamarátka, ktorá dnes ešte nemala raňajky?“

„Koľko máš? Mňa moji priatelia radi založia, však chlapi!“

„Spočítame to. Moment... Dvadsať, dvadsať... osem. Dvadsaťosem medených.“

„Dobre. Chlapi, ja mám desať, dorovnajte. Každému vrátim mince po výhre!“

Kara, jemne rozospato, sa pozerá na Brena. Tekvicový rum jej ubral síl.

„Bren? Čo to robíš?“

„Plním kapsu.“

„Ty ju plníš? A keď o všetko prídeme?“

„Ukáž to svoje kúzlo na pretláčanie. Ten na trhu ho pozná, ale títo ľudia nie.“

„Zase je to na mne. No dobre, tak mi ukáž, ktorý to je.“

„Ten, čo si sadá oproti tebe.“

„Tak som pripravená, poďme na to.“

Kara pôsobí malátne, ale s touto disciplínou má svoje skúsenosti. Všetko, čo potrebuje, je jediné hrejivé kúzlo. Poriadne hrejivé. Dáva svoju ruku pevne na stôl a po tlesknutí rozhodcu, čo robí väčšinou i aktuálne barman, sa začína pretláčanie. Podľa očakávania má chlap prevahu. Kara mu poriadne nahrieva ruku, ale aj tak to nestačí. Mágyňa prehráva.

„Si odvážna, že si do toho išla.“

„Ako si to dokázal? Ako si ma mohol poraziť?“

„Necítim bolesť. Na rukách nie. Každopádne sú tvoje mince teraz moje. Neznamená to však, že sme nepriatelia. Len by tvoj priateľ mal väčšiu šancu ako ty. Ale poriadne si mi spálila ruku, to musím uznať.“

„Bren ti vysvetlí, prečo som to robila.“ Kara odchádza od stola a ide na vzduch. Chce premýšľať.

„Počkaj Kara, kam ideš?“

„Premýšľať.“

„Chcela si premýšľať v hostinci a teraz chceš premýšľať mimo hostinca?“

„Potrebujem vzduch, strašne ma bolí ruka a prvýkrát som prehrala. Nechaj ma a vysvetľuj čo chceš. Idem na vzduch.“

Chlap so sivými chlpmi na rukách len kýva rukou a popíja tekvicový rum z pohára, ktorý tu nechala Kara.

„Tak... prečo?“

„Bol som zranený, ale jedno malé dievčatko mi len tak, dotykom, zahojilo rany. Mágyňa na nej veľmi záleží. Chcela ju kúpiť, predávali ju ako mladú otrokyňu, ale prišiel tam chlap s poriadnou tlupou a plnými mešcami mincí.“

„Takže ona chce niekoho zachrániť? Ak je pravda, čo tvrdíš, potom má veľkú cenu. Pre každého. Koľko ľudí má zranenia z bojov? Alebo jednoducho potrebujú jej dar?“

„Pridáš sa k nám?“

„Aj ja chcem maličkú. Moju dcéru. Nieкто mi ju odvliekol, kým som ja ťažko drel na poli. Nemá žiadne špeciálne schopnosti, ale pre mňa je najdôležitejšia. Sľúbil som, že ju nájdem. Nikoho už nemá.“

„Som Bren. Ako sa voláš?“

„Celen.“

„Odkiaľ si vedel, čo dokáže?“

„Vyzerá ako mágyňa z červenej légie.“

„Bol si niekedy v légii?“

„Pche, vyhovoriť som sa, že neviem dobre chodiť. Kríval som pred tými hodnotiacimi panákmi. Nikdy by som tam nevstúpil.“

„Ja som tam vstúpiť musel, ale vystúpil som. Nepáčilo sa mi, čo odo mňa vyžadovali. Zo začiatku to bolo rozumné, ale potom to bola hlúposť za hlúposťou. Vzoprel som sa a tak ma chceli zabiť. Prežil som len preto, že tiež znesiem dosť veľa bolesti a hral som mŕtveho. Ty možno necítiš nič, ja cítim. Ale znesiem.“

„A kto je tá tvoja kamoška?“

„Kara.“

„Ak je skutočne Kara, tak nechcem peniaze. Radšej budem po jej boku.“

„Potom má dvoch ochrancov, ale stále ťažkú úlohu pred sebou.“

„Ako sa má Airana?“ Pýta sa Celen.

„Poznáš aj Airanu?“

„Áno, poznám.“

„Nedávno ju zabili. Kara sa snaží nájsť vraha.“

„S tým pomôžem. Povedz mi čo vieš. Alebo nech mi to povie ona. Kde je?“

„Išla von. Hádám neurobila nejakú hlúposť.“

„Uvidíme.“

Dvojica vychádza z hostinca a vidia červenú mágyňu, ako sedí na pni stromu.

„Lepšie? Toto je Celen, už sme sa trochu zoznámili. A chce ti pomôcť. Tak ako ja.“

„Teší ma.“

„Tak... čo sa deje?“ Pýta sa ďalej Bren.

„Som slabá. Myslela som si, že niečo takéto jasne vyhrám. Vždy som to vyhrávala. Teraz som ale prehrala. Ak dokážem prehrať v niečom takom jednoduchom ako pretláčanie, tak čo by som robila vo veľkom konflikte, kde ide o veľa?“

„Spaľovala by si všetkých na popol.“

„Nespálila si ani Celena. Ale pozri na jeho ruku, je poriadne obhorená. Teraz by sa mu hodilo to dievčatko. Dostaneme ho.“

„A ako? Ak sa má v noci to dievčatko pokúsiť o útek a presunú ho niekam preč, alebo zabijú, tak potom čo? Ani neviem, kto ho kúpil.“

„Možno ja budem vedieť. Popíš mi ho, čo najpresnejšie.“ Odpovedá jej Celen.

„Stále som myslela, že ho spálím na popol, ale bolo ich veľa. Teraz mám pocit, že to jednoducho nezvládnem.“

„Možno nemusíš nikoho zabíjať. Môžeš ju kúpiť. Tak ako si pôvodne chcela. Alebo jednoducho uchmatnúť.“

„Ešte môžem realizovať to, čo mi napadlo ako prvé. Mám plán, ktorý nemusí vyjsť a preto nad nim tak rozmýšľam.“

5. kapitola: Pôvodný plán

Noc prichádza pomaly, ale vždy sa dostaví. Kupec, ktorý si nedávno kúpil niekoľko žien, je na ceste na západ, až do vzdialeného Aringoldu. S peniazmi sa presúva ľahšie ako bez nich a využíva fakt, že za predmestím Emalie je špeciálny dom pre obchodníkov s otrokmi. Pri príjemnej posteli býva často malé väzenie na kľúč. Tak môže obchodník a jeho ochranka pokojne spať, kým otroci nemôžu uniknúť.

Dievčatko vie, kde sa nachádza a čo všetko mu hrozí. Cíti však, že ten muž, ktorému pomohla s ranami, jej pomôže. On a tá žena, ktorá vie prijať jej slová. Nevedela však, že bude v zamknutom väzení, odkiaľ sa sama nikdy nedostane. Žiadny nočný útek nebude. Sama je prekvapená, že všetky ženy, ktoré sú tam s ňou, len ležia. Spia alebo nariekajú, kým ona posielala svojou myslou novú správu v čardame.

„Bren, čo je to ňoňameň?“

„Neviem.“

„Ako nevieš?“

„Neviem všetky slová, ten jazyk poznám len základne.“

„A čo by to mohlo byť, aspoň približne?“

„Neviem. Ale asi nič dobré. Vieš jej poslať správu?“

„Neviem.“

„Možno ťa to naučí.“

„Ja tiež neviem,“ pridáva sa Celen, „ale za mňa by to mohla byť nejaká komplikácia. Kvôli čomu inému by posielala správu?“

„Možno sa nemôže pohnúť.“

„A vieš zamerať, odkiaľ to posielala? Či z východu, zo západu...?“

„Neviem. Ale poďme na to logicky. Nieкто kúpi otrokov v Emalii. Kam by s nimi mohol ísť? Keby do Lanisportu, tak by to nedávalo zmysel, však tam sú tiež veľké trhy. Skôr niekde na západ, k Aringoldu. Keby som ja bola otrokár a chcela by som prespať pri tejto ceste, napadlo by mi len jedno miesto. Poďme priamo na západ. Ak je tam, kde si myslím, tak ju doženieme. Je to neďaleko.“

Zatiaľ čo Kara diktuje smer, uvažuje nad Emaliou. Prečo ide za jedným konkrétnym dievčatom, keď sú tie trhy tak plné a populárne? Možno je tam niekto s ešte väčším talentom. Ešte viac uvažuje nad tým, čo by mala urobiť s kupcom. Ten vlastne neurobil nič zlé. Alebo aspoň

nič, čo by ho odlišovalo od iných kupcov. Môže ho zabiť, ale môže ho aj nezabiť? A môže to byť ako s fazuľkami, ktoré spomínal Bren? Čo by jej mohlo priniesť, keby sa ten človek dal na jej stranu? Alebo ak by prezradil všetko, čo by kedy chcela vedieť? Nebolo by to lepšie riešenie?

Bren zatiaľ uvažuje nad tým, k čomu sa to vlastne zaviazal. Pomáha hrdinke robiť hrdinské činy, ale čo má spoločné vražda Airany a to dievčatko? Vôbec nič? Alebo naopak, niečo výnimočné?

Celen pomáha s peniazmi. Zaplatil koč s koňom. Nič tak luxusné, ako mal kočiš, ktorý niesol tú mladučku liečiteľku. Nikto sa však nestázuje.

„Tam!“ Kara ukazuje na samostatný dom v diaľke, v ktorom sa práve svieti.

„Aký máš plán?“

„Priblížiť sa.“

„Je ich šesťnásť, my sme traja. A navyše nemôžeš všetko zapáliť, lebo zhoria aj tí, ktorí nechceš aby zomreli.“

„Bez vodcu nebudú bojovať. Pôjdem tam. Sama. Spálím ho.“

„To ťa prezradí. Tí s kušami ťa zabijú.“

„Stále ovládam obranné ohnivé kúzla.“

„Prídeš tam, ubrániš sa, všetkých pozabíjaš a ideš preč. To znie priveľmi jednoducho. Nevieť nič o kúzlach, ale pochybujem, že sa budeš môcť dostatočne sústrediť.“

„Máš lepší nápad?“

„Ak je vo väzení, tak by stačilo otvoriť mreže.“

„To je všetko vo vnútri. Musím prejsť cez dvere. Väzenie je ako malá miestnosť vo vnútri inej miestnosti.“

„Zatiaľ. Uvažuj nad tým, Kara.“

„Mám to!“

„Máš... čo?“

„Bren, uvažuj. Bolo ich šesťnásť na trhu. Bude ich aj teraz určite šesťnásť? Viem cez ohnivé oko zistiť, koľko ich reálne je.“

Kara si sadá na zem a dostáva sa do tranzu. Vylietava z nej malé svetielko a rýchlo letí priamo k domu. Všetko je dobre utesnené, tak sa pomocou ohnivého oka pozerá dnu aspoň cez okná. Vidí šiestich chlapov a štyri ženy. Všetci v jednej miestnosti. Dievčatko je zamknuté v cele spolu s

dvomi ženami. Štvrtá je na veľkej posteli a muži jej neumožňujú uniknúť. Zápasí s nimi, tak ako dokáže, ale nie je jej to veľmi platné. Ostávajú jej len oči pre plač a telo jej pokrývajú čerstvé rany.

„Mali by sme okamžite vyraziť.“

„Prečo?“

„Sú tam šiesti. A štyri otrokyne. Jednu znásilňujú. To dievča mi teraz niečo mi hovorí. Čo je to čejm?“

„Oheň, plameň, také niečo.“

„Asi si všimla moje ohnivé oko. Musíme niečo spraviť.“

„Stále ich je viac. A čo by sme mali urobiť? Ty si silná mágyňa, ale ja som vojak bez zbrane a Celen je... čo vlastne si?“

„Stopár a duelista.“

„Poznáš Juhasa?“

„Poznal som. Zabili ho.“ Odpovedá Celen a Kara s Brenom sú z toho zdesení.

„Čo sa stalo?“

„Počul som, že za ním niekto poslal vraha. Našli ho v jeho dome, zavraždeného. Pred dvomi alebo tromi dňami.“

„Presne ako Airana. Kto to bol?“

„Neviem, nebol som tam. Ani neviem, kde bol jeho dom. Dobre som ho nepoznal. Som veľa v hostinci a dopyčujem sa tam vecí. Rôzne dôležité informácie sa skrývajú často v dlhých a nezaujímavých klebetách.“

„Niekto zaplatí a poriadne. A mám veľmi jednoduchý nápad. Dokonca tak jednoduchý, až je to úplne hlúpe.“

„Aký?“

„Ten kupec ma videl s Brenom na trhu. Takže Bren ostane tu a príde na signál. Ty, Celen, ma dostaneš do vnútra. Kúpil si ma a chceš sa so mnou ubytovať. Takže ma hodia do cely, spolu s ostatnými otrokyňami.“

„To je hlúpe, na to neskočí. Vie, ako vyzeráš.“

„To je fakt. Tak... čo urobíme?“

„S tým ti neporadím. Jednoducho sa to nedá. Priveľká šanca, že sa nám niečo stane. A stať sa nám môže čokoľvek a čo potom spravíme, do Eludie?“

„Zavoláme Eraniel.“

„Ona je mýtus.“

„To rozhodne nie je. Budem na ňu myslieť, možno príde.“

„Nebolo by lepšie počkať, kým všetci zaspia? Nebudú očakávať útok, nebudú mať nikoho na hliadke.“

„A ak by mali, tak jedného zneškodníme jednoducho. Ale musíme niečo urobiť. Jednu zo žien tam znásilňujú. Potom nasledujú ostatné. Musíme tomu zabrániť. Mám ešte jeden nápad, ale nemusí vyjsť. Sledujte.“

6. kapitola: Plameň

Celý dom sa z ničoho nič ocitá v plameňoch. Každý, kto môže, sa snaží vyjsť von hlavnými dverami. Muži utekajú tak rýchlo, ako len vedia a nevšímajú si nič podozrivé. Všetci, až na jedného.

„Zbabelci, je to len trik. Ten oheň nie je skutočný! Čo to nevidíte?“

Kričí, ale nikto ho nepočúva. Všetci unikajú z domu. Žiadne popáleniny, problémy s dýchaním, nikde žiadny dym. O to viac prekvapene sa pozerajú na červenú mágyňu.

„Lahko som vás dostala z domu, jednoduchým kúzlom. Ovládam však aj niečo oveľa silnejšie, môžem vás premeniť na jemný popol, ktorý vietor roznesie po údoliach. Nemám však dôvod ubližovať vám. Vlastne mám. Ale chcem len vášho vodcu. Odídte a nič sa vám nestane.“

„Nemám strach!“ Prehovoril jeden z chlapov.

„Ani oblečenie.“

Kara zosiela kúzlo, ktoré spaľuje celé jeho oblečenie, ale kožu mu necháva.

„Teraz to môžem vymeniť. Dám kúzlo, ktoré sa postará o tvoje mäso a všetko ostatné nechá na pokoji. A nemusím ani na tebe, môžem to vyskúšať na niekom z tvojich priateľov. Nehraj sa na hrdinu a jednoducho vypadni.“

Kara vstupuje do plameňov, ktoré sú len jej základnou ilúziou. Je nahnevaná, ale zároveň zvedavá. Nemá strach po tom, čo sa zbavila nie veľmi spoľahlivých pomocníkov toho dôležitého človeka. Vstupuje do miestnosti s väzením, no okrem žien za mrežami a jednej priviazanej o posteľ nevidí nikoho. Malé okno pri posteli, na opačnom konci miestnosti od väzenia, je otvorené dokorán. Kara rýchlo vysúva svoju hlavu z okna, aby videla, kadiaľ zloduch uniká. Stráca však vedomie a pomaly vypadáva z okna.

7. kapitola: Liečiteľka

Bren po chvíli ticha vstupuje do miestnosti. Berie si zbraň od neschopnej ochranky a Celen ho nasleduje. Dvaja mocní chlapi sa čudujú, že medzi ženami nevidia Karu ani toho, koho chce tá červená mágyňa dostať. Celen ju nachádza pod oknom, spadnutú. Rýchlo ide po ňu, zatiaľ čo Bren odväzuje spútanú ženu.

„Kde sú kľúče od mreží?“

„Neviem. Asi ich zobral so sebou.“

Bren sa pokúša otvoriť mreže násilím, čo vyzerá ako hlúpa myšlienka. Hrdzavé železo je však viac ohybné, ako sa zdá. Zvlášť pôsobením jeho silných rúk. Postupne jedna žena za druhou uniká, no za cenu škriabancov.

Celen pokladá Karu na posteľ a to tak rovno, ako sa len dá.

„Počuj, toto by asi mala cítiť, čo povieš?“

Bren sa pozerá na Karu, konkrétne na jej krk. Hlboko v krku má vrhaciú hviezdicu. Je krásne zdobená, s výraznými hrotmi, ale napriek tomu z mágyne vyteká len minimum krvi.

„Neprežije to.“

„Sme tu, aby sme pomohli tej malej. Tej čo lieči. Povedz jej, nech niečo robí.“

„Asi... nebudem musieť.“

Malé dievčatko sa približuje ku Kare a privoniava k rane. Okamžite sa vzdáľuje.

„Čo cítiš?“

„Čedaj somčej.“

„Čedaj je niečo silné, mocné... čo je somčej?“

„Somčej.“

„Ukáž. Myslíš... že je to jed? Otrávené?“

„Bren, ak je to otrava, tak je to niečo, čo zahusťuje krv. Prekliate krysy z Marelovej veže.“

„Ako to vieš?“

„Cestujem. Ak ju maličká nezachráni, tak zomrie.“

„Počuješ, maličká? Zachráň ju. Si naša jediná nádej. Zachránila ťa, teraz zachráň ty ju.“

Vyzerá to tak, že dievčatko premýšľa. Zvažuje. Robí rýchle pohyby, no za nimi sa nehýbe vôbec. Neustále robí dookola to isté.

„Ťa. Ťa. Čedaj ťa.“

„Niečo... silné. Strach? Bolest'? Neistota? Ja ti nerozumiem.“

Po chvíli sa dotýka čela Kary svojim vlastným čelom a ostáva tak. Tichú chvíľu strieda záchvat, ktorý po chvíli pomíne.

„Spýtaj sa jej, či je v poriadku.“ Hovorí Celen.

„Spýtaj sa ty. Ja mám pocit, že ak som niekedy vedel niečo z čardami, tak som toho pozabúdala celkom veľa.“

„Len sa jej spýtaj, či je v poriadku. To je všetko.“

Dievčatko sa po chvíli pozrie priamo na nich a hovorí jediné slovo - áno. V klasickom, bežnom jazyku. Rovnaké hlasivky vydávajú trochu iný tón. Po tom, čo sa znovu pozrie na Karu, si dievčatko radšej sadá na posteľ. Musí si uvedomiť, čo sa vlastne stalo. Všetci sú zarazení, aj ženy, ktoré nemajú kam odísť. Dievčatko pomaly vyťahuje hviezdicu z tela mágyne a hádže ju o stenu.

„Som zmätený. Vieš našu reč, alebo nie?“

„Našu viem. Čardamu neviem. A prečo som v tomto tele, to celkom neviem. Pravdepodobne dielo tej... no do Eludie!“

„Kara?“

„Som Kara. A myslím, že tá, ktorej meno ani len neviem, sa za mňa obetovala.“

„Zachránili sme ju zbytočne?“

„Pozri sa okolo seba. Koľko ľudí dnes dostalo druhú šancu?“

8. kapitola: Rozhovor

Postupne odchádzajú všetky ženy. Chcú byť od tohto hrozného miesta čo najďalej. Nechcú byť na blízku miestnosti, ktorá slúži ako klietka. Možno nevedia, kde chcú byť, alebo ako sa tam dostanú, ale skúšajú svoje šťastie. Väčšinou odchádzajú mlčky. Väčšina ani nepoďakovala.

Spolu so ženami sa na prekvapenie Kary i Brena poberá i Celen.

„Kam ideš?“ Pýta sa ho Bren.

„Povedz mi, prečo by som tu mal byť? Za koho mám bojovať, komu mám zvyšovať slávu? Som samotár. Pridal som sa, no teraz odchádzam.“

„Odchádzaš kvôli Kare?“

„Kvôli nej som aj prišiel. Ale pozri sa. Prišla o svoju moc. Teraz je dievčatko, ktoré niekto unesie. Ak ju chceš chrániť, tak ju chráň. Ja chcem byť sám, alebo s niekým, kto ma prevyšuje. Ako ma prevyšuje ona? Je slabá, čarovať nevie, prišla o všetko čo ju robilo výnimočným človekom.“

„Pre mňa je výnimočná.“

„Tebe zachránila život, mne nie. Ešte aj ja som jej prešiel cez rozum a to bola plne pri sile. Pozri sa, Bren. Ja sa nejdem hrať na hrdinu, ochrancu slabých ani na neviem koho. Idem ďalej. Ja ju nepotrebujem a keďže nemá ani čo robiť, tak načo by som ju potreboval ja? Ty si správny chlap, postaraj sa o ňu, ak chceš.“

„Spolu sme silnejší.“

„A čo chceš dosiahnuť? Napraviť všetky krivdy sveta?“

Bren sa pozerá na Karu, ktorá však mlčí.

„Povedz mu niečo.“

„Ďakujem ti, Celen. Ďakujem, že si sa pridala k nám. Prajem ti šťastie na tvojich cestách a nech sa vyhneš nebezpečenstvám a nech máš dlhý, bohatý a krásny život.“

„Nechceš ma spáliť na popol za to, že celú tú vašu partiu opúšťam?“

„Nechcem. Ale dúfam, že nájdem niekoho z polovice tak zaujímavého ako si ty. Ak to bude čo i len trochu možné, nájdem tvoju dcérku.“

„Prepáč, ale tomu neverím.“

Celen odchádza a zatvára za sebou staré, jemne spráchnivené dvere.

„Bren, prečo nejdeš s ním?“

„Zachránila si ma.“

„Zachránila som, ale aj ty mňa. Sme si vyrovnaní. Teraz, ak chceš, môžeš odísť. Dám ti peniaze ako poďakovanie.“

„Nechcem peniaze. Chcem niečo viac. Využiť to, kým som, na robenie dobra. Môžem ťa opustiť, ale neopustím ťa. Tak ako si ty neopustila mňa. Alebo chceš teraz ty mňa opustiť? Pôjdem tam, kde pôjdeš ty. Neopustím ťa. Ak chceš niečo dosiahnuť, potrebuješ tím. Ako červenú légii. Aj to je tím.“

„To je niečo iné.“

„Ani nie. Vojaci a tí, ktorých vojaci potrebujú. Alebo inak, tí ktorí potrebujú vojakov sú s vojakmi. Ako chlieb a maslo. Preto to funguje.“

„Ty si opustil červené légie, ja tiež.“

„Teraz je čas ísť ďalej. Podme. Nech si Celen robí čo chce.“

„Ty si rozťahol mreže a pomohol si všetkým von. Si úžasný.“

„Nebyť teba, tak by som tu nebol. Alebo by som bol mŕtvy.“

„Čo tvoja rodina?“

„Nemyslím na rodinu. Znie to zvláštne. Už dlho som sám. Choroby, vojny, vzdialenosti. A hádky. Pamätám si hádky a nepamätám si pekné slová. Vedel som, že musím byť silný, ale nikto nie je dost' silný v niektorých dôležitých momentoch. A navyše tá moja pamäť nie je ideálna.“

„Sme v zvláštnej situácii. Ty si silný chlap, vieš bojovať, ovládaš bežnú reč i čardamu. Ale čo ja?“

„Ty máš odvahu, to nateraz stačí, Kara. A máš meno. Len teraz ti nebude skoro nikto veriť, keď nevieš robiť všetky tie ohnivé kúzla. Alebo áno?“

„Ako sa povie v čardame slovo nádej?“

„Nemám tušenie. Vidíš to, moja čardama je beznádejná. Chceš sa naučiť tento jazyk?“

„Prečo nie?“

„Možno sa znovu naučíš všetky tie kúzla, ktoré si vedela. A aj nové. Kto vie? Predved' mi niečo.“

Kara vstáva. Vidno, že nohy nie sú jej a už obyčajné státie na mieste je náročnejšie, ako sa zdá. Vykonáva jednoduchý pohyb rukami, ale vôbec nič sa nedeje. Skúša ďalšie a ďalšie kúzla, ale nič sa nedeje. Vôbec nič.

„Prečo to nejde?“

„Neviem, nemám to v krvi.“

„Temní elfovia mali kúzla v krvi. Možno aj ľudia. Napadá ti to, čo myslím?“

„Čo myslíš?“

„Vypi krv. Tej... vlastne teba. Uvidíš, čo to urobí.“

„Nebudem piť ľudskú krv, nech je kohokoľvek.“

„Ale no tak. Keď sa porežeš na prste, čo urobíš? Olizneš ju. Je to jednoduché.“

„Ty chceš, aby som pila krv z môjho starého, mŕtveho tela?“

„Z tela, ktoré dokáže vyčarovať najrôznejšie ohnivé kúzla? Kara, uvažuj. Čo môžeš získať a čo stratiť? Už nikdy nebudeš mať takúto príležitosť. Alebo vieš čo? Napijem sa ja. Rád by som vedel ohnivé kúzla.“

„To nebude fungovať.“

„Aj kúzla musia nejako fungovať. Všetci uvidíme.“

Kara sa odvracia. Vôbec sa jej nepáči, že niekto považuje za správne piť jej krv, aby jej bol viac podobný. Aby sa naučil to, čo vedela ona. Považuje to za odporné.

„Vydrž! Stoj! Okamžite prestaň!“

„Čo sa deje?“

„Zabili ma jedom, nepamätáš? Vyplňuj, čo sa dá!“

Bren nemá na výber. Každopádne po chvíli mu začína byť zle. Dostáva omnoho menšiu dávku ako Kara.

„Ako sa cítiš?“

„Slabý.“

„Každý je niekedy slabý. Nemusí piť ani jed. A na niečo som prišla.“

„Na čo?“

„To, že nemôžem čarovať, môže byť spôsobené tou hviezdou. Ešte neviem ako. Ale hlavne, uvažuj. Kto chce ničiť najrôznejších mágov? No predsa ten, kto sa sám venuje tomu istému a nechce konkurenciu. Cesty mágie sú zložité, ale môžem to vysvetliť. V skratke však platí, že ak sú piati lepší ako ty a tých piatich zabiješ, zrazu máš prvé miesto.“

„To nevysvetľuje Juhasa a zdá sa mi to byť hlúpe.“

„Ale je to možné.“

„Iná červená mágyňa ťa chce zabiť?“

„Možno áno. Kto vie? Musíme na to prísť. A táto...“

Kara myslí na hviezdicu, a tá sa jej dostáva takmer do rúk. Levituje jej nad otvorenou dlaňou, ako keby bola kdesi uviazaná neviditeľným lankom.

„Ako si to spravila?“

„Ja neviem, ale myslím si, že ju môžem ovládať.“

Kara sa fyzicky nedotýka hviezdice, ale rýchlym pohybom ju hádže tak rýchlo, že sa v dverách objavuje úplne nová diera.

„Nemala by sa hviezdica zaseknúť v dreve?“

„Mala. Ale ja som ju nehodila. Ja som ju... premiestnila. Ťažko to vysvetlím, keď tomu sama nechápem.“

„Toto je dobré premiestňovanie, však letela ako z balisty.“

9. kapitola: Nová nádej

Kara odchádza, spolu s Brenom, z jednoduchého domu pre otrokárov a ich obeť. Dom si občas niekto prenajme, ale aktuálne je po ich odchode úplne prázdny. Je ďalšie ráno, oveľa slnečnejšie ako to predtým, a ranná rosa na tráve vyzerá úchvatne.

Bren je veľmi zvedavý na hviezdicu, ktorá sa nezapichla do dverí pri hode, ale je kdesi vonku v tráve. Začína prehľadávať trávku, keď tu počuje tiché stonanie. Od vojakov má krátky, jemne zahnutý meč a mohutný štít, ale nemyslí si, že niečo z tohto bude potrebovať.

„Kto si? Neboj sa, neublížim ti.“ Hovorí smerom k žene, ktorá sa pravdepodobne doteraz skrývala. Jej roztrhané šaty a strach v očiach hovoria za všetko. Je to tá istá žena, ktorú oslobodzoval.

Neprichádza žiadna odpoveď. Skúsi iný hlas a jednoduché gesto ľavou rukou, ktorým naznačuje, že nechce ublížiť.

„E ňosej. So ňosej. Asi ani Čardame nerozumieš.“

„Skúsím to ja,“ hovorí Kara a prichádza bližšie.

Na rozdiel od Brenu pôsobí Kara, zvlášť v tele dievčatka, úplne neškodne. Sadá si vedľa ženy, ktorá je vyššia a staršia od aktuálneho Karinho tela a utiera jej slzy.

„Mňa sa nemusíš báť. Chlapi sú hrozni, ale ja nie som chlap. Nikdy by som ti neublížila. Pretože si tu ostala, tak predpokladám, že nemáš kam ísť. Je to pravda?“

„Áno.“

„Mali by sme niečo zjesť. Mám hlad a ty určite tiež.“

„Nemám hlad.“

„To ti neverím. Každý má hlad.“

„Ja nie.“

„Tak vieš čo? Potom ani ja nie som hladná. Do Eludie aj s hladom, poďme radšej niekde do tepla. Viem, kde sa dá zohnať výborná jablčná šťava. Dostala som na ňu chuť. Pod' so mnou. Budeš v bezpečí, ďaleko od tohto miesta.“

„Nemôžem.“

„Tak ty nemôžeš. V tom prípade ti pomôžeme. Bren, zober ju. Trochu ju preniesieme.“

Bren sa približuje k žene, aby si ju prehodil cez rameno. Tá však na neho vytasí meč. Rovnaký, aký si zobral aj Bren od miestnych vojakov.

„Aj ja mám taký meč. Na svoju ochranu. Viem sa pred tebou brániť.“ Hovorí Bren.

„Ona nie.“

„Myslíš? Je šikovnejšia, ako by si mnohí pomysleli. Mieriš jej na krk, ale čo sa stane, keď ju zabiješ? Chce ti pomôcť. Ona i ja. Takých ľudí chceš zabíjať?“

„Neverím ani jednému z vás.“

„Prečo nie?“

„Nikomu neverím.“

„To je na tebe. Každopádne nechcem, aby sa jej niečo stalo. Zhrňme si to. Prišli sme sem niekoho zachrániť. Celé sa to pokazilo, ale všetci zlí sú mŕtvi alebo niekde na úteku. My sme tu zostali. Poznáme cestu a tá, na ktorú mieriš zbraň, pozná silné kúzla a má mnohých priateľov. Keby chcela, tak ťa zabije alebo predá, ale to nechce.“

„Už dost. Dajte mi pokoj!“

Kara je rada, že sa s tou ženou rozpráva Bren. Môže sa sústrediť. Skúša niektoré ohnivé kúzla, ale žiadne nefungujú. Jedno kúzlo však funguje. Krátky meč, ktorý má v ruke tá žena, začína mrznúť. Šíri sa z neho ohromný chlad a meč je čoraz ťažší, odkedy na ňom narastajú cencúle.

„Ako si to dokázala?“

„To ešte neviem. Ale viem ti ublížiť. Nemám to však dôvod urobiť, lebo presne viem, kto si.“

„Nič o mne nevieš.“

„Zlodejka alebo prostitútka. Pravidelne bitá. Odinakial! Si veľmi chudá, trpíš dlhodobým hladom. A ak by som ti dala dolu šaty, našla by som rany hlavne tam, kde ich nie je kvôli oblečeniu vidieť. Si týraná. Ak by som si mala tipnúť, odkiaľ si, tak Zelený ostrov alebo Lanisport. Neveríš nikomu, lebo ťa podviedol niekto, na kom ti veľmi záležalo.“

„V ničom si sa netrafil.“

„To znamená, že som človek. Som omylná, tak ako všetci. A chcem ti pomôcť. To by si mala vidieť.“

„Skôr si klamárka a niekomu si ukradla knihu kúziel.“

„Podľa niekoho som legenda.“ Hovorí Kara a jemne sa usmeje.

Kara dáva pokyn Brenovi, aby odložil zbrane. Zmrazený meč podáva vedľa nich na trávnu. Tak, aby sa k nim tá žena jednoducho nedostala.

„Som Kara. Ohnivá mágyňa, pôvodne z červenej légie. Ako vieš, využila som oheň na to, aby som všetkých tých prašivcov dostala von. Mrzí ma, že ten ich vodca ušiel. Dokonca ma zabil otrávenou hviezdou. Ale som stále tu, len v inom tele. Znie to jednoducho, čo povieš?“

„On je tvoj otec?“

„Skôr priateľ. Zachránila som ho a on ma zachraňuje. Mal možnosť odísť, keď som zoslabla, ale neodišiel. Je to verný priateľ. A ovláda čardamu. Bren, pod' bližšie. A usmej sa.“

„Prečo mi vy dvaja pomáhate?“

„Pretože byť sám je nafič. Navyše je správne sa o niekoho postarať. Kedysi sa starali o mňa a teraz, keď som veľká, sa starám ja o iných.“

„Si menšia ako ja.“

„Iránia je súčasť života. Ak chceš veľa irónie a hlavne bezpečie, tak pod' s nami. Za krásnymi dobrodružstvami.“

„Ako to myslíš?“

„Myslím to tak, že keď nájdeme ďalšiu ženu, ktorú niekto znásilňuje, tak jej pomôžeme. Jednoduché. Ale najskôr nám povedz niečo o sebe. Ako sa voláš?“

„Volaj ma Eli.“

„Dobre Eli, a odkiaľ si?“

„Najdlhšie som robila prostitútku v Lanisporte. Kde som sa narodila, to sama neviem.“

„Ale nebojíš sa zdvihnúť meč.“

„Zdvihnúť a použiť sú dve rôzne veci.“

„Život je plný vecí, ktoré sa môžeš naučiť. Tak pod' s nami. Máš nejakých príbuzných?“

„Nie, nemám. Začala som to robiť až po tom, čo som ostala celkom sama a nemala som inú možnosť. Radšej by som bola s rodinou, keby som nejakú mala.“

„Pod', niečo vymyslíme. Môj dom je neďaleko. Aj keď bez koní to bude chvíľu trvať.“

„Viem, kde môžeme kone zohnať. Pod'te za mnou.“

Kara, Bren a Eli prehládajú okolie a jedia zbytky, ktoré tu nechali vojaci a ich vodca. Bren chce zobrať hviezdou, ale kým ju hľadá, Eli ju už drží v ruke. Chce mu ukázať túto zbraň, no hviezdica sa rýchlo dostáva z jej ruky až do rúk Kary.

„Ako si to urobila?“ Pýtajú sa nechápavo Eli a Bren zároveň.

10. kapitola: Kone

Kara sa hrá s hviezdou. Ešte nedávno ju táto zbraň obrala o život, ale teraz má túžbu skúmať ju. Cíti, že niečo takéto už videla. Malá, ľahká hviezdička z ušľachtileho kovu. Dobre si uvedomuje, čo sa s ňou ako s človekom stáva a prečo jej zrazu viac záleží na takomto predmete. Pred ostatnými však o tom nechce hovoriť.

„Nie je to irónia? Pozeráš sa na vražednú zbraň, ktorá ťa zabila. A teraz ju nechceš pustiť z ruky.“ Hovorí Bren.

„Irónia je, že niečo tak malé má tak obrovskú magickú kapacitu.“

„Už nie si ohnivá mágyňa, si niečo iné. Je to tak, Kara?“

„Neviem presne, čo teraz som.“

„Ja si myslím, že je to jasné. Predmety, ľad, hovoríš tu o magických kapacitách. Vlastne si Airana.“

„Nie som Airana.“

„Samozrejme, že nie. Všetkým ťa niečo zmenilo len pred chvíľou.“

„Na druhú stranu, ak sa približujem Airane, tak ju lepšie pomstím.“

Eli počúva túto dvojicu, ako sa rozprávajú o kúzloch a najrôznejších ľuďoch. A o pomste. Chce ich zaviesť ku koňom, nech sa rýchlejšie dostanú tam, kde budú chcieť.

„Eli, ako si to myslela s tými koňmi?“

„Jednoducho. Viem, kde sa chovajú kone pre červené légie.“

„Takže ty chceš ukradnúť kone od červených légii? Uvedomuješ si, že je to zlý nápad? Ja som bola ich červená mágyňa, Bren od nich zdrhol a ty ešte chceš, aby sme im kradli kone?“

„Chceš sa dostať tam kde chceš a rýchlo, alebo nie?“

„Neviem či práve toto je dobrý spôsob. Eli, ty chceš kradnúť kone. Prečo si ich nechceš požičať či kúpiť?“

„Keď majú kone tak sú bohatí a tri kone im chýbať nebudú.“

„To je sprostosť. Keby aj chýbali, nemôžeš ich len tak ukradnúť.“

„Najskôr sa tam dostať, až potom budeme uvažovať čo ďalej.“

„Eli, si tu najkratšie a už chceš rozkazovať. Ešte pred chvíľou si nikomu nedôverovala.“

„Ak chceš moju dôveru, tak musíš dôverovať aj ty mne.“

Dlhá cesta ubieha pomaly. Trojica putuje cez lúky a nízke kopce. Ani malá časť putovania nie je po spevnenej ceste. Eli sa zatiaľ vypytuje. Na kúzla, na to, čo sa stalo s Airanou i na to, čo Karu trápi najviac zo všetkého. O sebe však hovorí veľmi málo.

„Pozrite sa, tam sú stajne. Sú nechránené.“ Hovorí Eli.

„Ide k nim len jedna cesta. Všade sú neprestupné skaly. Vyzerá to skôr ako pevnosť.“ Odpovedá jej Bren.

„Nezmysel. Postavili to takto, aby sa chránili pred silným vetrom, ktorý tadiaľto často veje.“

„Ako tam chceš prekĺznuť? Môžu mať strelcov kdekoľvek.“

„Kto by už len prišiel kradnúť kone? Okrem nás? A od červenej légie?“

„Chod' prvá, keď si tak veľmi veríš.“

Eli sa pomaly zakráda. Podlieza bránu a kryje sa za stromami či budovami. Je nenápadná. Po chvíli sa dostáva až priamo do stajne. Podľa jej veľkosti by tam mohlo byť pokojne aj štyridsať koní. Červené légie pritom kone nevyužívajú, s výnimkou jazdeckej légie.

„Nie je tam nejako dlho?“ Pýta sa Bren.

„Za mňa je. Nič nepočujem, žiadny poplach. Nikto sa nikam neženie.“

„Za mňa je to podozrivé. Alebo ju chytili, alebo nám nepovedala pravdu. Čo teraz čaká, že ju pôjdeme zachrániť?“

„Možno by sme mali.“

„Teraz by sa hodilo to tvoje ohnivé kúzlo, nech vidíš všetko, čo chceš. To ohnivé oko.“

„Nezvládnem to.“

„Len to skús.“

„Už som aj skúšala. Je to zvláštne, ale presne viem, čo mám urobiť. Nič však nejde, nefunguje. Všetky ohnivé kúzla si pýtajú niečo, čo nemám. Nevieť to správne vysvetliť.“

„Možno sa len málo snažíš, Kara.“

„Ver mi, snažím sa veľa, ale nejde to. To je ako keby od teba niekto chcel, aby si bol expert na zbraň, ktorú máš v ruke prvýkrát.“

11. kapitola: Zlý pocit

Kara čaká, spolu s Brenom. Rozprávajú sa, ale dostatočne potichu na to, aby si ich nikto nevšimol. Ukrývajú sa v dobrej skrýši, za hromadou kameňov. Vedia, že ideálna skrýša to nie je, ale tu ich nikto hľadať pravdepodobne nebude.

„Nemám z toho dobrý pocit. Dokonca mám z toho skutočne zlý pocit.“ Hovorí Bren.

„Myslíš, že nás zapredala?“

„Skôr si myslím, že jej niečo nevyšlo. Uvažuj. Ak by všetko išlo dobre, tak je tu dávno aj s koňmi. Bud' chce urobiť niečo zlé nám, alebo urobil niekto niečo zlé jej. Každopádne by sme tu nemali ostávať.“

„Čo navrhuješ?“

„Nemôžeš to tam dať do plameňov? Nie do skutočných, ale len ten... efekt?“

„Nemôžem. Nevieť to.“

„To si nemohla zabudnúť.“

„Ako som už vravela, nezabudla som to. Môžem to aj niekoho naučiť, ale sama to nedokážem.“

„To je dosť nepraktické. Vieš naučiť niečo, čo sama nevieš predviesť.“

„Dobre hovoríš, Bren. Vieš, ako sa cítim? Ako niekto, kto dokáže hodiť sekeru takou silou, že prejde cez múr, ale prišiel o obidve ruky.“

„Ale vieš nové veci. Máš niečo ako iný pár rúk. Na to nezabúdaj. Keď spomínaš hádzanie, čo takto urobiť skutočný požiar? Hodiť na slamu zapálené polienko?“

„To je ťažká sprostosť. Bren, čo by sme s tým dosiahli? Splašili by sa kone, nič by sme nezískali a ešte by sme boli za hlúpych banditov.“

„Ak nie sme banditi ani nič podobné, tak sa nemusíme báť a môžeme ísť ďalej. Namiesto toho, aby sme sa tu schovávali. No nie je tak? Niečo sa stalo a mali by sme to preveriť.“

„Aj keď máš blbý pocit?“

„Práve preto, že mám blbý pocit.“

Cesta od hromady kameňov k samotnej stajni sa zdá byť nekonečná. Kara neustále pozoruje okolie a ubezpečuje sa, že ich nikto nesleduje. Zatiaľ čo Bren je nadšený, že sa môže poriadne rozhybať. Dlhé čakanie si nikdy neoblúbil a vždy dával prednosť akcii. Budova sa so skracujúcou vzdialenosťou zväčšuje, ale nepočuť nič iné, ako občasné erdžanie koní, ktoré slúžia či budú slúžiť červeným légiám.

Kara si všíma kovadlinu, ktorá je položená v malej dielni, ktorú nikto nestráži. Z nejakého dôvodu ju láka. Cíti z nej množstvo kovu, ale aj niečo iné. Skúša ju zdvihnúť, kým je od nej stále ešte niekoľko krokov. Na jej počudovanie to ide relatívne jednoducho. Teraz je jej už úplne jasné, čo sa s ňou deje. Premieňa sa na modrú mágyňu. Na predmetárku. Kvôli tomu dievčatku, kvôli Airane alebo čomukoľvek inému.

Cíti všetky podkovy, klince, dokonca všetky kovové ozdoby na koňoch. Nevie, či je to niečo iné ako Airanin dar, ale všetky tie informácie naraz sú pre ňu veľké sústo.

„Si v poriadku, Kara?“

„Kov... veľa kovu. Ku všetkému ma to ťahá. Mám pocit, že čítam každý klinec, ako keby to bola hrubá kniha s maličkými písmenami.“

„Zastav a myslí na kovy, ktoré sa dotýkajú ľudí. Cítiš niečo?“

„Cítim reťaz. Okolo Eli. A cítim... niečo má spoločné tá podkova a taký zvláštny predmet. Neviem to popísať.“

„Skús nabrat' nejaké klince. Možno ich použiješ ako vrhaciu zbraň.“

Kara tak robí. Jednoduchým kúzlom k sebe láka všetko kovové. Ešte aj kovadlina sa k nej trochu približuje, a to sa na ňu nesústreďí. Najrôznejšie železné piliny sa jej začínajú krútiť okolo rúk, ako keby to boli náramky.

Nikde na pozemku nie sú žiadni ľudia. Kara pomaly vstupuje dovnútra, kde nachádza spútanú Eli. Približuje sa k nej, spolu s Brenom. Zrazu však nemôžu prísť až priamo k nej.

„Čo sa deje?“ Pýta sa Bren.

„Niečo vyskúšam.“

Kara skúša jedno z kúziel, ktoré jej napadlo v hlave. Využíva svoje kúzelné nadanie a posiela kúsky kovových pilín a klinčov do všetkých smerov, ale tak, aby netrafila Eli alebo Brena. Na jej prekvapenie narážajú kúsky kovov na postavu, ktorá bola doteraz úplne ticho a nebolo ju možné vidieť. Kovové šrapnely jej vytvárajú ranky na hrudi i na rukách.

„Kto si? Ukáž sa!“

„Tak dost!“ Skríkne doteraz neviditeľná postava a búcha stále neviditeľnou palicou do zeme.

Všetky zvyšné kúsky kovov padajú na zem. Karina schopnosť čarovať a udržiavať čary bola nalomená. Kara chce niečo povedať, ale počuje len úplné ticho. Žiadna tichá noc v opustenej chalupe, ale úplne iné, priamo magické ticho. Pred sebou však vidí muža s palicou, ktorý bol doteraz neviditeľný.

„Kto si myslíte, že ste? Ste zlodeji?“

Kara, Bren či Eli mu na to nedokážu odpovedať.

V tom Bren svižným hmatom berie palicu a hádže ju Kare. Tá znovu udiera do zeme.

„Pekná zbraň, má zaujímavé využitie. Cítila som, že je tu niečo nezvyčajné. Kúsok z toho modrého kamienka je na kovadline. Nevie, čo je zač, ale asi viem, čo dokáže.“

„Vráť mi ju.“

„Možno ti ju vrátim. Teraz mi povedz, čo si zač.“

„Nepoviem ti nič.“

„Tak sleduj. Reťaze sú zaujímavé, keď vieš s každým jedným článkom robiť čo len chceš bez toho, aby si sa ho dotýkal.“

„To nesmieš!“

„Prečo by som nemohla? Bren, pomôž našej kamarátke z reťazí. Ja sa postarám o tohto... no tak, čo si zač?“

„Som strážca.“

„Strážca čoho?“

„To ti musí stačiť.“

„Fajn. Ja som mágyňa. To sme sa ďaleko nedostali.“

„Ty mi nerozumieš. Strážim toto miesto pred zlom. Moja palica je kúzelná, dokáže bojovať proti čarodejníkom.“

„Tvoja palica je kúzelná a Ty si nezaujímaš? To znie zaujímavo. Tak to sa mi tvoja palica páči.“

„Nevieš, čo dokáže urobiť.“

„Ver mi, prídem na to i sama.“

„Stačí sa stať neviditeľným a ujdem ti.“

„Keby si mohol, už by si to spravil. Takže nemôžeš. Mám takú teóriu. Táto palica ruší kúzla. Moje i tvoje. Takže môže zrušiť aj tvoju neviditeľnosť.“

„Tak už ma pusti.“

„Možno nám budeš užitočný. Pridáš sa k nám?“

Kara sa rozhoduje pre priateľský prístup. Nenápadným pohybom ruky naznačuje všetkým, aby sa posadili.

„Potrestaj ho!“ Kričí Eli a s opovrhnutím sa pozerá na muža, ktorý ju tu väznil.

„Najskôr si vypočujme o ňom niečo viac. Počúvajme, potom súdme.“

„Ale on ma tu väznil.“

„Väznili ťa aj predtým. A určite aj mnohokrát predtým. Asi bez dobrého vysvetlenia. Teraz si to vysvetlenie vypočujme. Pekne od začiatku.“

„Nemám povinnosť povedať vám vôbec nič,“ odpovedá muž.

„Dám ti otázku. Čo by si urobil, keby som využila moju magickú silu a očarovala by som pár klinčov tak, aby z teba urobili ozdobu na stene? Taktiež by som mohla použiť pár podkov, ako záťaž. Je ich tu celkom dosť. Pod koľkými sa úplne zlomíš? Alebo žeby som ti dala tú kovadlinu na krk?“

„Čo chceš dosiahnuť tými vyhrážkami?“

„Nazvime to spoznávanie. Chcem zistiť, či sa nám hodíš do partie alebo nie. A myslím teraz ty, nie tvoja palica. Tú beriem tak či tak.“

„Vyjadruješ sa ako Airana. Asi je pravda, čo sa vraví o modrých mágyniach.“

„Ty poznáš Airanu? A modré mágyne?“

„Pridám sa k vám, ak ťa to zaujíma. Ale žiadne klince, podkovy a kovadliny.“

„V poriadku, odo mňa nepôjdu. S Brenom asi tiež nemáš spor.“

Len čo toto Kara dopovedala, Eli tomu mužovi vpálila poriadnu facku. Začala ho biť, ale vyzerá to tak, že sa proti nej dokáže brániť i bez palice.

„Kde sú všetky stráže? A všetci, čo sa starali o kone? Veľká stajňa a sme tu len my?“ Pýta sa Bren.

„Nikto tu nie je, ale neviem prečo. Ale môže to súvisieť s tým, že tu nie je ani veľa koní a za stajňou je masový hrob.“

„Masový hrob?“

„Áno.“

„Prezrime to.“

Ak niečo vyzerá naozaj hrozne, tak sú to nahádzané ľudské telá, jedno cez druhé. Žiadna jama, len hromada tiel. V brneniach i bez nich. Všetky tváre sú bledé. Niektoré oči ostali otvorené, iné nie.

„Vyzerá to tak, že ich sem niekto nanosil.“

„Na mňa nepozeraj, nemám s tým nič spoločné.“

„Tol'ko mŕtvych. Musel ich pozabíjať niekto veľmi silný, alebo s veľkou výhodou. Napríklad s neviditeľnosťou.“

„Mágyňa, ja o tom naozaj nič neviem. Len som to tu našiel.“

„Eli, ty si čo myslíš?“

„Neverím mu.“

„A ty, Bren?“

„Neviem, ako môže niekto pozabíjať všetkých. Nevidím žiadne šípy. Ako keby každý z nich dostal poriadnu ranu do hlavy. Niektorí sú uškrtení. Následne ich musel niekto presunúť sem. Niekto, kto má veľkú silu alebo veľa času.“

„Dôkazy sú jasné. Teraz ťa dovedieme k vrchnému veliteľovi Červených légii. Čo mu povieš?“
Pýta sa Kara.

„Leží medzi nimi. Tiež som sa čudoval. Čo robí najvyšší veliteľ práve tu? Potom mi to došlo. Ako vrchný veliteľ musí byť niekedy na cestách, potrebuje na to dobrého koňa. Zastavil sa tu. Našiel som aj jeho koňa, je tu uviazaný. Takže musel prísť, zoskočiť z neho, dať sa s niekým do reči a potom niekto všetkých pozabíjal.“

„Stále si to mohol byť ty.“

„Keby som niečo také spravil, chcel by som byť odtiaľto čo najďalej. Ale ostal som tu. Navyše je tu voda a nemám kam ísť.“

„Ako sa voláš?“

„Josač.“

„Nikdy som o tebe nepočula. Som Kara, toto je Bren a Eli.“

„Ja som nikdy nepočul o tebe, ale budem si ťa pamätať.“

„Posledných desať rokov som sa starala o Airanu, hneď po tom, čo som zachránila svet. Znie to veľmi zvláštne, čo povieš?“

„Kde je teraz?“

„Zabili ju. Niekto ju podrezal v spánku.“

„Airana je mŕtva? Kto to mohol urobiť? Máš moju vďaku, že si sa o ňu starala. Čo si pamätám tak nepotrebovala nikoho, kto by na ňu dával pozor. Kde je jej dýka?“

„Len teraz si sa dozvedel, že sa jej niečo stalo a už chceš jej dýku? Tá je zničená.“

„Tiež som ju poznal,“ pridáva sa do rozhovoru Bren, „ale o tebe som nepočul. Vieš o dýke. O nej určite nevedeli všetci, teda ak je to tá dýka, čo si myslím. Ty máš svoju zbraň od Airany, alebo nie?“

„Prišiel som si opraviť zbraň. Moja pôvodná palica sa rozlomila a tak som si urobil túto. Je jednoduchá, ľahká a dobre sa s ňou bojuje. Skutočná sila ale nie je v dreve alebo železe, ale v tomto drahokame.“

Josač ukazuje dolnú časť palice. Na jej spodku je malý drahokam, ktorý jemne svieti na modro. Je skutočne drobný, ale dostať ho do palice alebo vyňať ho sa nezdá byť jednoduché.

„Josač, odkiaľ máš ten kamienok?“ Pýta sa Bren.

„Z trhu. Predávali ho temní elfovia z Azoye.“

„Kúpil si ho?“

„Ukradol som ho. Myslel som si, že má veľkú cenu.“

„Tiež by som ho ukradla,“ zapája sa tentokrát Eli. „Vyzerá cenne, či už niečo dokáže alebo nie. Niekedy sa mi aj podarilo ukradnúť podobný kamienok a znovu ho inde predať, ale niekedy ma chytili a všetko mi zobrali a ešte ma zmlátili. Teba nechytili.“

„Možno je to tým, že nie som až tak nenápadný, ale viem byť neviditeľný. Ak mám byť úprimný, mal som šťastie. Využil som bitku na trhu. Mňa si nikto nevšímal. Neviditeľnosť je z tej palice. Neviem to dobre popísať, ako to funguje. To by Airana zvládla okamžite. Viem len to, že keď chcem byť neviditeľný, musím krahnúť kúzla. Znie to šialene, viem.“

„Hovoríš, že Airana by tomu rozumela? Pozriem sa na to,“ hovorí Kara a berie si palicu s kamienkom do rúk.

Chvíľu sa dotýka kamienku a potom odchádza o pár metrov. Potrebuje rozmýšľať. Ostatní sa zatiaľ rozprávajú. Bren navrhuje, aby išli odtiaľto čo najďalej a zobrali si kone. Všetci idú ku koňom, ale nevedia nájsť Karu. Volajú na ňu, ale neprichádza žiadna odpoveď.

„Kam šla?“ Pýta sa Josač.

„Podľa mňa tu niekde je, ale neviditeľná. Niečo skúša. A možno má len zlý pocit. Alebo sa jej niečo stalo.“

„Neverím na zlé pocity.“

„To by si mal.“

„Pssst, buďte ticho. Niečo počujem. Niekto je vonku.“ Usmerňuje ich Eli.

„Kara?“

„Pssst. Schovajte sa. Rýchlo a potichu.“

Do stajní vstupuje starec, ktorý vedie oslíka naloženého senom.

„Nikto ma nevíta, ako vždy. Ale musí ma niekto vidieť, aby nepovedali, že som tu nebol. Kde ste všetci?“

Bren, schovaný za veľkou škatulou, sa čuduje. Chce opustiť túto skrýšu, však sa nemá čoho báť, ale Eli mu posunkami jasne radí, aby ostal na mieste.

„Hej, kde máš pána?“ Starec sa prihovára koňovi, na ktorom jazdieval vrchný veliteľ Červenej légie. „No tak, kde je? Stalo sa tu niečo? Alebo sú všetci vzadu?“

Brena napadlo, či to nemôže byť Kara. Airana vedela meniť podobu, možno to vie teraz aj Kara. Stále však čaká na inštrukcie. Na Josača však nedáva pozor nikto a je mu zvláštne, že sa tu len tak objaví starec. Nebojí sa ukázať.

„Nikto tu nie je. Hľadal som vodu a našiel som len túto prázdnu stajňu.“

„Teba som tu ešte nevidel. Kde sú všetci ostatní?“

„Sú vonku, niekto ich povraždil.“

„Netáraj somariny.“

„Pozri sa sám. Tu vonku, na hromade.“

„Som starý, ale nie hlúpy. Nikto by tu nikoho nezabíjal. Iba ak by... ale nie. Čo sa tu stalo? To je strašné. Tol'ko tiel.“

„Kladol som si tú istú otázku, keď som sem prišiel. Kto to mohol urobiť?“ Pýta sa Josač.

„Niekto, kto chce, aby Emalia padla. Je tu veliteľov kôň, musel tu na nich niekto počkať.“

„Emalia nie je vo vojne.“

„Si mladý. To, že nie je vo vojne ešte neznamená, že v nejakej nebude. Niekto zaútočí vtedy, keď bude Emalia najmenej pripravená.“

„Kto si?“

„Len starec s oslíkom, nesiem seno, každý druhý deň. To je moja práca.“

„Kto tu bol pred dvomi dňami?“

„Piatich chlapi, všetkých poznám. Žiadni vojaci.“

„Takže vojaci prišli nedávno a niekto ich pozabíjal.“

„Určite za to môže niekto z čarodejníkov z Marelovej veže. Tým sa nedá veriť.“

„Už tu niekedy boli?“

„Možno áno, možno nie. Viem ja? Viem len to, že kde je čarodejník, tam sa dejú prazvláštne veci a to, čo bolo bežné, sa mení na vzácne. Aj dôvera medzi ľuďmi. Čarodejníci prinášajú len zlo.“

„Prečo tá nechali nažive?“

„Mňa? Však ja som tu vôbec nebol. Ani neviem, čo sa stalo. Ale som svedok a ak to tak zamýšľali, tak asi chceli, aby som všade a všetkým povedal, čo strašné sa tu stalo. Vznikol by chaos. Ako som povedal, som starý, ale nie hlúpy.“

„Alebo si ty sám čarodejník v prezlečení a máš plán, ktorý chceš dokončiť.“

Do stajne sa vracia Kara v tele mladej dievčiny a mieri priamo k starcovi a Josačovi.

„On nie je čarodejník. Ale má v niečom pravdu. Niekto chce, aby sa rozšírila panika. Niekto chce ublížiť Červenému mestu.“

„Ty si čarodejnica. Veľmi mladá čarodejnica.“

„Dá sa to tak povedať. Jedna z tých dobrých.“

„Najskôr arini, potom čarodejnica, svet sa zbláznil.“

„Arini hovoríš? Čo vieš o arinoch?“

„Stretol som arinov. Naozaj. Pýtali sa ma kde nájdem predmetárky.“

„Predmetárky?“

„Modré mágyne vraj. Nikdy som o nikom takom nepočul. Nevieť ani čo by robili tak ďaleko od ich domova.“

„To je posledný kúsok skladačky. Podťe sem, všetci. Nemusíte sa ukrývať.“

Bren a Eli sa ukazujú, prichádzajú bližšie a zdravia starca, pred ktorým sa schovávali.

„Kde si bola?“ Pýta sa Bren.

„Musela som rozmýšľať. Teraz mi to dáva zmysel. Arini, vraždy, modrý kamienok, všetko.“

„Nerozumiem. O čom to hovoríš? A stále máš ten zlý pocit?“

„Musela som nad tým dlho uvažovať, ale stále mi chýbalo niečo v skladačke. Počúvajte moju teóriu.“

12. kapitola: Teória

Kara si sadá a všetci si sadajú k nej, dokonca i stavec. Sú v kruhu, na lavičkách, len stavec si prisúva bližšie staručké kreslo, na ktoré je zvyknutý.

„Povedzme... povedzme že niekto z vás by chcel vládnuť. Ale vládnuť chce aj niekto ďalší. Vy máte prioritu.“

„Kam toto vedie?“

„Neprerušuj ma, Eli. Poviem to stručne a jasne.“

„Dobre.“

„Tak ešte raz. Chcete vládnuť, ale vládnuť chce aj niekto iný. Sok, rival, mladší brat, zlý strýko, vezír, ktokoľvek. Niekto, kto bude vládnuť, ak sa ťa zbaví. Ale nemôže to urobiť príliš nápadne. Teraz sa stane nehoda a potrebujete pomoc. Ten niekto bude hrať slušného, ale potichu sa postará, aby sa ti žiadna pomoc nedostala. Je to ako keby vás niekto otrávil a niekto by sa postaral, aby zomrel každý, kto pozná protijed.“

„Niekto si dá tú námahu, že vyvraždí bylinkárky? To je stupidné.“

„Ani nie. A nie bylinkárky, ale predmetárky. Modré mágyne. Aj ďalších, ktorí majú niečo spoločné s predmetmi. Takže nejde o jed, ale o niečo s predmetom. Napadlo mi to až po tom, čo som počula, že ide o arinov. Airana o nich vedela. Ona sama bola na ostrove Azoya. Sú trpezliví, ale vynaliezaví a zložití. V prvom rade sú však taktiež zákerní. Ak tam prebieha boj o moc, tak môže prebiehať kdekoľvek. Pre nich vzdialenosť nie je prekážka.“

„Ak tu niekto hľadá predmetárku a sú to skutočne tí... to je jedno... tak možno hľadajú niekoho, kto im pomôže. Nemusia len vraždiť.“

„To je pravda. Najlepšie by bolo dostať sa na Azoyu a zistiť o tom všetko. Nájsť riešenie, nech zomrie čo najmenej ľudí.“

„Nemôžeme riešiť problémy niekoho, kto je tak ďaleko.“

„Išli sme ťa zachrániť, Eli. Vlastne nie, išli sme zachrániť také dievčatko a to zahynulo, aby som ja mohla žiť. A mohla pomôcť tebe. Všetko je to prepletené. A inak, nie si prvá Eli, o ktorej som počula. Tá druhá tiež súvisela s predmetom.“

„Ale ja nemám nič spoločné s predmetmi.“

„To je fuk. Musíme premyslieť, čo urobíme.“

Ak bol doteraz každý prekvapený, tak to najväčšie prekvapenie prichádza len teraz. Oslík, ktorého viedol stavec, sa premieňa na ženu. A nie obyčajnú. Pred dobrodruhmi stojí krásna a zároveň zarmútená Eraniel. Bohyňa dobrá, žien, porozumenia a mnohých ďalších vecí si zobrala na seba podobu oslíka.

„Eraniel?“

„Viem, čo sa deje. Nechcem zasahovať. Nechcem byť ako Herdan. Ale aj tak som sa rozhodla, že vám dám informácie. Chcem, aby hrdinstvo teba a ostatných bolo odmenené.“

„Čo sa, prosím, deje?“

„Vo všetkých mestách sú nepokoje. Aj v Zemi zatratených. Skutočne ide o boj, kde sa všetci dostávajú do konfliktu. Ľudia, lesní elfovia, arini a ostatní. Mimoriadne nadaný čiernokňazník našiel spôsob, ako neustále zvyšovať svoju magickú silu. Zbiera energiu z utrpenia a používa predmety, ktoré spôsobujú nekonečné utrpenie na duši. Môže to byť čokoľvek. Preto arini a nielen oni hľadajú predmetárky, ktoré vedia pomôcť. Lanisport je v plameňoch a Čierny rád využíva chaos. Ten čiernokňazník získava zlato tým, že vydiera okrem iného rôznych otrokárov. Chce, aby mu čo najviac ľudí slúžilo. Chce byť ako Herdan, i keď je len z mäsa a kostí. Ty, Kara, si odhalila časť plánu. Musíš pokračovať ďalej. Pomsti tých, ktorí bojovali proti Herdanovi.“

„Pod' s nami. Pomôž nám. Prenes nás tam, kde je to potrebné.“

„Už teraz riskujem. Mám teraz smrteľné telo. Moje pravé telo. On vie, že moja duša je silná a dokážem trpieť viac, ako ostatní. Nemôžem riskovať. Dostal by príliš veľkú moc. Už teraz vie, kde môžem byť.“

„Odíd'. Odíd' čo najďalej.“

„Nemám na výber. Kara, Bren, Celen, Eli, Josač, je to na vás.“

„Celen? Čo s tým má Celen?“

„Potrebuješ ho.“

Oslík sa stráca. Jeho majiteľ sa čuduje. I tomu, čo vravela Eraniel, ako i tomu, že prišiel o oslíka. Uvedomuje si, že ten jeho skutočný oslík môže byť niekde inde. Ale i to, že možno mal cestou dlhý rozhovor s nehovoriacou bohyňou.

Bren je taktiež prekvapený. O Eraniel počul len príbehy, teraz ju uvidel na vlastné oči. Napriek tomu rozmýšľa nad Eraniel ako nad niekým, nad bytosťou, ktorá nevrátila Kare pôvodné telo a schopnosti. Ani sa na to nepozrela. Taktiež si uvedomuje, prečo mu na tom tak záleží a prečo by sa Eraniel pýtal práve na toto. Na Kare mu záleží. Sám pred sebou to priznáva, ale nechce to povedať nahlas.

13. kapitola: Cesta za Celenom

Eli si spomína na Lanisport. Mesto, kde strávila časť života, je v plameňoch. Aj iné miesta. Všade je chaos a ona by sa mu rada vyhla, ale nemá kam ísť. Znovu oslovuje Karu.

„Kam pôjdeme? Išla by som preč, až do Lanisportu, ale ak je v plameňoch... tak kam? Kde je bezpečne?“

„Spomínala Celena. Zoberme kone a poďme za ním.“

„Kto je Celen?“

„Už si ho asi videla. Keď zistil, že som slabšia ako predtým, tak sa na mňa vykašľal, zatiaľ čo Bren zostal.“

„Načo nám je niekto taký?“

„Eli, do Eludie! Teraz si hovorila, že chceš ísť niekde preč... do bezpečia. Si rovnaká ako on. A ak nie si, tak poď s nami. Eraniel tvrdí, že ho potrebujeme.“

„Aká je jeho schopnosť?“

„Necíti bolesť a veľa si o sebe myslí.“

„Načo ti je?“

„Načo je každý z nás? Nikto z nás nie je perfektný, ale spolu sme silnejší, môžeme toho viac dokázať. A to zistíme, až budeme na mieste. Na kone!“

Kým Airana by sa koní bála, pre Karu a ostatných to vôbec nie je problém. Starec si ide svojou cestou, zatiaľ čo mágyňa, vojak a dve nové posily sa pridávajú.

Kara premýšľala nad jej pôvodným plánom. Zistiť, čo sa stalo Airane. Teraz sú v tom rozliční ľudia s rôznymi cieľmi a túžbami. Jediný, komu verí, je ona sama. Prípadne Bren. Premýšľala nad Eli, ktorá môže byť užitočná, ale ešte sa neukázala ako niekto naozaj potrebný. A Josač môže byť ten správny chlap, ale zároveň môže každého ohroziť. Predovšetkým ju. Kara uvažuje, ako si môže udržať ich lojalitu, prípadne ako ju posilniť. Taktiež premýšľala nad Eraniel. Musela držať ochrannú ruku nad Airanou. Napriek tomu Airana zomrela. Oslovuje Brena, len čo sa všetci dostali k hostincu a Josač sa začal starať o to, aby kone nikam neušli.

„Bren? Povedz mi niečo.“

„Čo také?“

„Airana veľmi pomohla bohyni Eraniel. Určite ju za to bohyňa chránila, držala nažive. Prečo dopustila, aby zomrela?“

„Ako to mám vedieť?“

„Máš iné myslenie. Možno ti napadne niečo, čo by nikdy nenapadlo mňa.“

„Povedz mi, čo robila v poslednom čase?“

„Vlastne nič. Bola u mňa doma. Starala som sa o ňu a rozprávala som sa s ňou. Nečarovala.“

„Zatiaľ čo ty si študovala čo sa dalo, kúzlila si, stávala si sa čoraz silnejšou, zatiaľ čo ona už len slabla. Kto z vás je cennejší?“

„Airana.“

„Určite? Ja si myslím, že nie. Možno tým, že Airana odišla, sa tvoja úloha zväčšila. Možno je to zlomový moment v tvojom živote. Premýšľaj. Dala ti dôvod pokračovať, zlepšovať sa. Ako keby chcela, aby si nebola opatrovatel'ka, ale niečo viac. Legenda. Hrdinka. Čokoľvek.“

„Asi máš pravdu.“

„Kara, si čoraz silnejšia, ale neuvažuješ nad tým, čo dokážeš.“

Eli otvára dvere do hostinca. Je v nej plno a okamžite ju začínajú páliť oči. Nieкто pri dverách fajčí niečo oveľa silnejšie ako bežný tabak. Tak, ako rýchlo vošla, sa dala na cestu von.

„Si v poriadku?“ Pýta sa jej Josač.

„Nedá sa tam dýchať a pália ma oči.“

„Trocha tabaku ešte nikoho nezabilo.“

„Toto nie je tabak. Skús ísť dovnútra sám.“

Josač vstupuje a ostatní za ním tiež. Po chvíli všetci traja vychádzajú, keďže sa Kara začína príšerne dusiť.

„Čo to je, do Eludie?“ Pýta sa Eli, ktorá to stále znáša lepšie ako Kara.

„Neviem.“ Odpovedajú naraz Josač s Brenom.

„Podme preč.“

Eli rovno odchádza, zatiaľ čo Kara má veľký problém s dýchaním. Červenie. Dýchanie sa jej dostáva do poriadku len pomaly.

„Kvôli tomuto sme tím. Pomáhame si,“ prehovoril Bren a jediný, kto na neho zareagoval, je Kara. Usmieva sa, teda ak náhodou nekašle.

„Bren? Čo tu hľadáš?“ Pýta sa chlap, ktorý akurát vychádza z hostinca. Má so sebou veľkú fajku, plnú páchnucej zmesi.

„Hľadám... Celen, teba hľadám. Mali by sme spolu hodiť reč.“

„Teraz nie. Keby videl niekto tieto dve ženy, tak skončia zle. Počkaj, tieto poznám. Tú znásilnili a tú... okamžite odíd'. Stretneme sa večer na sútoku. Rýchlo ich ber preč!“

Celen sa vracia dovnútra a niečo hovorí iným chlapom, ktorí tiež chcú ísť von. Bren nesie preč Karu, ktorá je v tele dievčatka ľahká ako malé vrečko s múkou. Josač s Eli kráčajú za ním.

„Ideme k sútoku.“

„Nie je to pasca?“ Pýta sa ho Josač.

„Celen povedal, že sa tam večer máme stretnúť. Večer bude zanedlho. Tak tam prídeme a ak tam nejaká pasca je, máme čas, aby sme sa pripravili.“

„Naskočme na kone. Budeme tam skôr.“

Eli sa pozerá smerom ku koňom a vidí, ako ich niektorí chlapi odväzujú a ťahajú preč.

„Ak chceme naspäť svoje kone, budeme musieť bojovať.“

Všetci sa pozerajú na Karu, ktorá vyzerá lepšie, ale rozhodne nie je v žiadnej bojovej nálade.

„Prečo ju ten chlap neudal? Dostal by zaplatené.“

„Možno vie niečo, čo my nie, Eli.“

„Bren, ty sa o ňu krásne staráš, je u teba ako v bavlnke. Ale ak je taká silná, mala by sa starať ona o nás všetkých, nie ty o ňu.“

„Chceš nás opustiť len preto, že teraz nevyzerá dobre?“

„Nie, to nie. Neopúšťam. Ale mám strach.“

„Strach je prirodzený.“

„Počujte,“ zapája sa Josač, „nevie niekto, čo to bolo za dym? Čo to fajčili?“

„Neviem.“

„Tiež neviem.“

„A ty, Kara?“

„Neviem a naozaj na to nechcem myslieť.“

14. kapitola: Bledý koreň z Azoye

Kara čaká na sútoku dvoch blízkyh riek, niekoľko stoviek metrov na východ od hostinca. Pekné miesto, kde by mohol tráviť čas ktokoľvek. Stromy, voda a niečo, čo by sa dalo nazvať miniatúrnou plážou s drobnými kamienkami. Sútok dvoch riek neďaleko Emalie nie je len vlievanie jednej do druhej, skôr je to malé jazero. Zároveň je to miesto, ktoré pozná skoro každý, ale nikto ho nenavštevuje. Malý vodopád dotvára atmosféru pokojného miesta. V minulosti tu ktosi postavil lavičky, z ktorých ostali len dosky.

Hovorí sa, že toto miesto je prekliate. Z najrôznejších dôvodov. Báje a legendy môžu mať v sebe niečo pravdivé. Každopádne pre tých, ktorí sa nenechajú ľahko oklamať, sú to skutočne len nezmysly. Keď sa povie sútok, každému z okolia napadne toto miesto. Dokonca aj tým, ktorí nevedia meno ani jednej z riečok.

Zvlášť špecifické miesto je to pre Josača, ktorý tu kedysi strávil niekoľko nocí v rámci magického tréningu. Naučil sa využívať svoju vnútornú silu vďaka svojej učiteľke, ktorá mu chýba podobne ako Kare. Pred ostatnými však nehovorí vôbec nič.

Večer prichádza dvojica, ktorá je minimálne z polovice prekvapením pre Karu a ostatných. Prichádza Celen a vedie za ruku ženu, ktorá má obviazané oči tmavou látkou. Kara inštinktívne berie do rúk hviezdicu, ale po chvíli ju znovu schováva. Necíti nebezpečenstvo. Kara porúča ostatným, aby si všetci sadli a skutočne si všetci sadajú do kruhu, aby každý dobre videl na každého.

„Celen, kto je to?“

„Moja sladká dcérka. Liada, toto je Kara, o ktorej som ti hovoril.“

„Ona je menšia ako ja. Prečo je menšia ako ja?“ Pýta sa Liada, ktorá skutočne vyzerá byť vyššia a staršia ako Kara v svojom aktuálnom tele.

„To ti môže povedať aj sama. Ale najskôr to najdôležitejšie. Stali sa veci, ktoré musíte vedieť.“

Celen sa snaží pohodlne posadiť, ako keby išlo o veľmi dlhý, náročný príbeh. Jeho dcérka s previazanými očami sa zatiaľ pozerá na každého. Chce niečo povedať, ale Celen ju utišuje. Dáva najavo, že to, čo chce povedať, je mimoriadne dôležité.

„Dnes ráno prišiel niekto, koho som nečakal. Nikto ho nečakal. Arin, priamo z Azoye. Arin... temný elf. Dlhé uši, bledá tvár, hovoril nejaké nezmysly, ale hlavne doniesol niečo, za čo si vypýtal

len čašu s vodou. Nie pohár, ale veľkú čašu a naraz to všetko vypil a odišiel. Náklad bol to, čo ste cítili. Bledý koreň, silná fajková travina, aká sa tu nedá kúpiť. Má obrovskú cenu. A on ju doniesol len tak, výmenou za vodu. Nechcel žiadne zlato, otrokov, kone ani nič. Len tú vodu. Všetci sme boli nadšení a každý, kto mal fajku, si ju pekne vyumýval a pridal tam túto novú zmes. Asi som jediný, kto si všimol, že ide o niečo iné ako o zvláštny dar. Napadlo mi, že to bude mať nejaký zvláštny účinok. Má dobrú chuť, je to kvalita, ale celkovo mi niečo nehralo. Napadlo mi, že si to zapálím len raz a budem sledovať, čo to robí s tými, čo budú fajčiť oveľa viac ako ja. Na nič som neprišiel. A toto je skutočne zaujímavé. Ja si myslím, že sa nič nestalo, lebo tam nebol nikto, na koho by to mohlo mať silný efekt, ktorý si niekto želá.“

„Aký efekt?“

„Ty, Kara, si sa začala dusiť. Ostatní nie.“

„Aj ja som sa dusila, ale nie až tak silno ako Kara,“ pripomína Eli.

„Napadlo mi, že je to v svojej podstate zbraň. Darovali nám niečo, čo nás nejakom omámi, prinúti poslúchať nových pánov alebo niečo podobné. To ale nie je možné vedieť za krátky čas, ak sa to nestretne s niekým, pre koho je to presne určené. Videl som, že je s Karou zle, ale uvidel som, že tento efekt má tiež na Liadu. Tiež je jej z toho zle.“

„Takže to pôsobí len na ženy?“

„To neviem. Viem len to, že to súvisí s mágiou. Niekto s magickými schopnosťami je... ako sa to povie... vyradený z hry? Už mi rozumiete?“

„Niekto doniesol náplň do fajky, ktorá škodí kúzelníkom.“

„Presne tak.“

„Nič v zlom, ale to je fakt kravina,“ mieša sa do toho Bren. „Mohli by rovno zabíjať čarodejníkov a hotovo, to by bolo jednoduchšie.“

„Uvažuj. Bledý koreň znemožňuje sústredenie sa na kúzla, s výnimkou tých, ktorí sú naň zvyknutí. Dáva to výhodu arinom alebo tým, ktorí sú na tom už veľmi dlho a zvykli si. Je to jedna z možností, ako oslabiť niekoho ako je Kara. Alebo Liada.“

„Nehľadal si svoju dcéru náhodou?“

„To je tá ešte šialenejšia vec. Keď som bol na vzduchu a fajčil som tú novú zmes, tak som si myslel, že mám vidiny. Videl som úplne krotkého oslíka, ako prichádza ku mne. Zo psiny som sa ho spýtal, či chce mrkvu a on mi dievčenským hlasom povedal, že vymení mrkvu za Liadu. Odkiaľ vie ten oslík o mojej dcére? A ako je možné, že oslík rozpráva? Nesnívalo sa mi to, ale nič šialenejšie si neviem predstaviť. Samozrejme som dal tomu oslíkovi mrkvu a uvidel som zrazu pred sebou Eraniel a moju sladkú Liadu. Nevedel som, kam sa skôr pozrieť. Liada mala cez oči tento tmavý kus látky. Požiadala ma, aby som jej ho nedával dole, pretože už teraz vidí až príliš dobre. Mala oblečenie slúžky v kuchyni. Myslel som chvíľu len na to, že som neskutočne šťastný, že ju vidím, všetko ostatné bolo v ten moment nepodstatné.“

„Ako môže niekto vidieť až príliš dobre, keď má previazané oči látkou?“ Pýta sa Bren.

„Ty si Bren. Si odvážny a verný. Si priateľ. Veríš v to, že svet raz bude spravodlivý a všetci si zaslúžia šťastie. Vidím všetkých. Vidím dovnútra. Vidím aj bohyňu Eraniel.“

„A čo v nej vidíš?“ Podozrievavo sa pýta Kara.

„Strach, odhodlanie a veľa utrpenia, na ktoré musí stále myslieť. Potrebuje pomoc. Teraz potrebuje, aby niekto bojoval za ňu.“

Kara sa s údivom pozerá na Liadu. Vyzerá ako bežné dievča z kuchyne, ale niekedy si rukou chráni oči pred silným svetlom, i keď má cez ne kus látky. Pre Karu je to o to zvláštnejšie, že je večer a slnko nesvieti. Začína ju zaujímať, aké oči sa skutočne nachádzajú pod tmavou látkou.

„Liada, mám na teba otázku.“ Pýta sa Kara.

„Chceš vedieť, komu môžeš naozaj veriť. Eli nepoznáš dobre, Josača tiež nie a Celen ťa už raz opustil, keď si ho potrebovala.“

„Chcela som vedieť, či mi vieš niečo povedať o tomto tele. Nie je moje pôvodné a neviem, komu patrilo.“

„Teraz je tvoje. To je jediné, čo vidím. Vidím len teba.“

„Vidíš len mňa, ale videla si ma aj niekedy predtým?“

„Nie.“

„Tak nevieš, ako veľmi ma ovplyvnilo to, že mám iné telo.“

„Už nikdy nebudeš ovládať ohnivé kúzla. Preto budem rada, ak sa ich naučím od teba. Nechcem, aby boli zabudnuté.“

„Zabili ma hviezdou. Prišlo také dievča so schopnosťou uzdravovať a namiesto toho, aby ma uzdravila, si so mnou vymenilo telo. Vyzerala som inak a chcem vedieť, či môžem niečo urobiť pre to dievča, ktoré za mňa obetovalo svoj život.“

„Ak sa niekto pre teba obetoval, tak ti veril. To je jediné, čo viem.“

Celenove zistenia a tiež to, čo hovorí Liada, sú mimoriadne pre Brena zaujímavé a chce sa dozvedieť viac. Po chvíli však prestáva počúvať. Zisťuje, že tu táto partia nie je sama.

„Celen, čakáš ešte niekoho?“

„Nie.“

„Potom tu máme nevítanú spoločnosť.“

Bren dvíha svoj štít a pozerá sa, kto sa ukáže. Kara si zatiaľ pripravuje jedno zo svojich nových kúziel. Skutočne nie sú sami a pomaly sa k ním blíži aspoň dvadsiatka rôzne vyzbrojených vyvrhelov spoločnosti so zbraňami.

„Utečte, ja ich zabavím. Utekajte!“ Volá na ostatných Eli.

„Máme hviezdicu.“

„Eli má pravdu,“ šepká potichu Liada. „Vedia o tebe a znemožnia ti kúzlenie. Musíme ujsť, okamžite.“

„Počkaj, ako to myslíš?“

„Vidím veci, ktoré sú ostatným skryté. Majú so sebou palice s modrými kamienkami, podobné tej ktorú má Josač. Znemožnia ti kúzlenie. Uteč.“

Nikto nechce Eli opustiť. Eli trvá na svojom a namiesto prípravy na boj venuje chvíľu tichej modlitbe k Eraniel. Nepozerá sa, koľko prichádza najrôznejších hrdlorezov. Myslí si, že jej čas nastal a tu je koniec jej púte plnej utrpenia.

Najbližší z votrelcov prichádza až k Eli a mieri jej na krk oštepom. Tá sa však stáva neviditeľnou. Jeden úder palice s modrým kamienkom o zem okamžite ruší neviditeľnosť.

„Nájdite ostatných! Táto pôjde s nami!“

„Nepôjdem. Modlila som sa k Eraniel a ona vie, že budem v poriadku.“

„To sú bláboly!“

„Nie sú.“

Eli sa znovu stáva neviditeľnou a rýchlo a potichu sa presúva preč. Opätovné údery palíc o zem tentokrát nerušia žiadne kúzla. Hrdlorezi si prezerajú palice zo spodnej strany a z každej kúsok chýba, ako keby z nich niekto kúsok odlomil.

„Čary! Čary sú to! Na nich!“ Kričí veliteľ zbojníkov, ale rýchlo padá na zem po tom, čo mu cez hrudník prelieta maličká kovová hviezdica. Vrhacia zbraň si nachádza ďalšiu a ďalšiu obeť, až ich ostala menej ako tretina.

Celen a Bren vybehli z úkrytu a pustili sa do boja, zatiaľ čo posledného, ktorý sa bránil, zabila oštepom neviditeľná žena.

15. kapitola: Obávaní

Sútok dvoch malých riek je miestom pokoja. Predovšetkým pred bitkou a po bitke. Nikto z Karinej skupiny nemá žiadne zranenie. Možno je to všetko len náhoda. Nikto nerobí zápisy o počte zabitých a nikto nemá potrebu chvastať sa pred ostatnými. Všetci prežili a to je dôležité.

Každopádne je však najviac mŕtvych prostredníctvom rýchlo letiacej hviezdice. Presná rana, jedna za druhou. Zbraň, proti ktorej sa nedá adekvátne brániť. Kara dobre predpokladala, že modré kamienky môžu rýchlo zmeniť pána. Nevie, z akého sú presne materiálu, ale majú podobné magické vlastnosti ako vzácne kovy. O to viac ju prekvapuje, ako rýchlo sa dokázala zbraň proti kúzlam dostať do rúk kúzelníka.

„Ako si to všetko dokázala?“ Pýta sa Josač.

„Skôr ako si to dokázal ty. Myslela som si, že vieš urobiť neviditeľného len seba. Ty si urobil Eli neviditeľnou. To bolo úžasné.“ Kontruje mu Kara.

„Nie, ja nie. Momentálne sa neviem zviditeľniť ani ja sám. Bol to niekto iný.“

„A kto?“

„Povedal by som, že ty. Dokázala si získať tie modré kamienky počas jedného kúzla, druhým kúzlom si to tu premenila na bitúnok a tretím si urobila Eli neviditeľnú a to dvakrát.“

„Chceš mi odprisahať, že s tou neviditeľnosťou nemáš nič spoločné?“

„Možno si len myslela na to, že by som to mal urobiť. Mne to ani nenapadlo. Máš silný dar a myslím si, že stále silnejší.“

„Liada, ty vidíš všetko. Čo si videla a čo si myslíš?“

„Tvoja sila sa stáva tvojim preklatím.“

Modrá mágyňa sa na ňu pozerá a vôbec nevníma názor Celena, že niekedy jeho dcéra hovorí v hádankách. Rozmýšľa nad preklatím. Ešte nedávno tu bolo Herdanovo požehnanie, ktoré ovplyvňuje všetkých. Čo ak teraz prišlo prekliatie, ktoré je určené len pre ňu? A aké prekliatie?

Kara si všíma ešte jeden detail. Z palíc chýba len maličký kúsok. Dost' malý na to, aby si to nikto nevšimol až kým nebude príliš neskoro. Kamienok a maličký kúsok drievka sa oddelili od palíc úplne nehučne. Hotové umelecké dielo, ak sa to dá takto popísať. Uvedomuje si, že niečo nie je v poriadku. A Liada to vie. Kara vie, čo presne Liada vie bez toho, aby sa jej pýtala.

„Si svoj tieň a tvoje svetlo sa mení v temnotu.“

„Prosím? Liada, čo tým myslíš?“

„Tvoja budúcnosť nemôže byť plná minulosti.“

„Myslím, že ťa chápem. Chceš povedať, že naberám silu. Bez toho, aby som niečo špeciálne robila. Mením sa na niekoho iného. Možno budem úplne iným človekom s inými cieľmi a túžbami a odkazuješ na to, že som vždy chcela byť ako Airana, ale možno som už teraz silnejšia ako ona kedy bola. A to som modrou mágyňou len chvíľu a dokonca nechtiac.“

„Rohy tvojej súdnosti potrebujú skúšku.“

„Dobre, tu sa mi hodí preklad. Kto toto pochopil?“

Nastáva minúta úplného ticha. Prerušuje ho Eli.

„Rohy súdnosti. Všetkých si pozabíjala tou zbraňou. Hviezdica.“

„Myslíš si, že čím viac ju budem používať, tým budem silnejšia?“

„Alebo zákernejšia. Odovzdaj ju.“

„Pokojne ju odovzdám, ale musíš vedieť, že ju od teba kedykoľvek znovu získam.“

„Bren, zober ju a hod' ju tak ďaleko, ako dokážeš.“

Bren hádže hviezdicu do diaľky takou silou, akou len dokáže.

„Uvedomujete si, že sme práve prišli o našu najlepšiu zbraň?“

„Ty si naša najlepšia zbraň. Potrebujeme teba, nie hviezdicu.“

Všetci sa pozerajú na Liadu, ktorá prestala hovoriť v hádankách ale povedala dôležitú myšlienku. Kara jej musí dať za pravdu, len ešte dopĺňa niekoľko slov o dôležitosti každého jednotlivca.

Chcela pomstiť Airanu, úplne sama. Teraz je v šesťčlennej skupine, ktorá si poradila s nebezpečenstvom bez jediného zranenia.

„Mám jeden nápad. Magický. Všimli ste si, že každý používa tie modré kamienky na palici na rušenie kúziel? Čo ak ten kamienok vôbec nepotrebuje žiadnu palicu a vyžaduje len silnejšiu ranu o zem? Napríklad ho len prudšie hodiť?“

Karin nápad funguje. Každopádne Josač si berie svoju palicu, ktorú používa aj na opieranie. Partia aj vďaka Kare naberá na sile a uvedomuje si, že je len otázkou času, kedy sa táto skupina stane slávnou. Stále však prichádza otázka, kam ísť.

Nastáva pokojná noc pre všetkých okrem Kary. Každý si nachádza miesto, kde si môže len tak ľahnúť. Mladá modrá mágyňa však stále myslí na Airanu. Nemôžu ju len tak predbehnúť. Navyše bez štúdia. Nedáva jej to logiku a začína mať pocit, že je len bábkou niekoho oveľa mocnejšieho. Stále tu nie je niekto, kto by jej mohol pomôcť, kto by si ju skutočne dokázal vypočítať aj bez slov. Potrebuje niekoho, kto vidí do jej vnútra.

Drží hliadku, dobrovoľne. Oveľa viac ako na stráženie ostatných myslí na to, kto skutočne stráži ju. Nechce byť niekým, proti komu sa budú musieť všetci spájať. Neželá si byť tak silnou, aby nikoho nepotrebovala.

Existujú dva ďalšie dôvody, prečo ostáva hore. Prvým je hviezdica. Má ju v ruke, aj keď ju dokázal Bren hodiť veľmi ďaleko. Dokázala ten neživý predmet donútiť, aby si našiel cestu až do jej rúk. Nehlučne a nenápadne. Teraz je rad na nej. Chce vedieť, ako ďaleko ju dokáže hodiť. Skúša to. Viac ako sila svalov rozhoduje sila jej kúzla. Hviezdica letí omnoho ďalej, ale pre tmú ju nie je možné vidieť. Ostáva len Karin pocit, že letí až kdesi za kopce.

Druhý dôvod jej dal starec, ktorý sa rozprával s oslíkom. Ani nevedel, že to bola skrytá bohyňa. Možno by aj ona mohla mať niekoho, s kým sa môže rozprávať inak ako s ostatnými. Skúša zaklínadlo, ktoré sa nemohla nikde naučiť, ale aj tak ho má v hlave uložené. Kúzlo je zložité, vyžaduje množstvo sústredenia, ale ona má teraz pokoj a čas.

Podarilo sa.

„Ahoj Kara.“

„A... hoj?“

„Vidím, že tvoja sila rastie. Ovládaš kúzla, ktoré som neovládala ja. Neboj sa, že ti to všetko prejde cez hlavu. Pre ostatných budeš cvok, ak ešte nie si. Nie každý získa v živote skutočnú moc, ale mať ju je krásne. Ako ju použiješ, to je na tebe. Každopádne si život užívaj.“

„Ako je možné, že ovládam kúzla, ktoré som sa nikdy neučila?“

„Niečo vedela tá malá, niečo si vedela ty, niečo si možno pochytila odo mňa. Pre niekoho je kúzlo aj to, že po noci príde deň a po dni príde noc. Čo je to kúzlo? Máš talent, skrátka máš na to a to je dôležité. Je niekto silnejší ako ty? Ak sa s ním nestretneš teraz, ale až keď budeš pripravená, tak je všetko v poriadku. Potom ho spáliš na popol.“

„Už nemôžem nikoho spáliť na popol.“

„Si niečo ako ja, ale silnejšia. Dokážeš niekoho znehybniť desiatimi spôsobmi. Ak dokážeš vyrobiť oheň dvomi kremeňmi alebo iným z desiatich spôsobov, tak môžeš z niekoho spraviť krásnu kôpku popola. Navyše máš pri sebe ohnivú mágyňu.“

„Koho? Liadu?“

„Nepýtaj sa tak hlúpo a nauč ju používať ohnivé strely. Ona to chce, ty to chceš a bude veľa popola. No nie je to paráda?“

Celen pomaly vstáva. Prebudilo ho meno jeho dcéry.

„S kým sa rozprávaš, Kara?“

„S nikým. To sa ti muselo zdať,“ zaklamala Kara.

„Možno sa mi to zdalo a možno nie. Pod' spať, si unavená a hovoríš zo sna. Vystriedam ťa na hliadke.“

„Musím... premýšľať. Chcem byť sama. Teraz tú hliadku potrebujem. Vráť sa k spánku. Nevieť ti to vysvetliť inak ako... že chcem byť teraz pri vedomí a sama.“

16. kapitola: Spor?

Po dlhej noci, predovšetkým pre Karu, prichádza ráno. Nikto nepresúval mŕtvoly, tak všetci ležali od nich ďalej. Ako ďaleko je však normálne spať od čerstvých mŕtvol?

Celen je prvý na nohách. Je starší, nepotrebuje toľko spať, ale hlavne jeho spánok nebol hlboký. Niekoľkokrát sa zobudil, alebo ho skôr zobudila Kara a jej zvláštne monológy. Na druhej strane je Kara, ktorú chce Bren nechať, aby sa poriadne vyspala. Dobre si uvedomuje, kto má akú zásluhu na porazení všetkých tých nepriateľov.

„Mali by sme sa rozhodnúť, čo urobíme a kam pôjdeme,“ začína diskusiu Josač.

„Počkajme na Karu.“ Odpovedá mu Bren.

„Stále Kara. Je dôležitá, ale nemôže byť vždy tá najdôležitejšia.“

„Teraz je a nič na tom nezmeníš.“

„Nemyslím to zle. Len chcem povedať, že aj ostatní musia mať slovo.“

„Máš slovo. Hovor čo chceš. Ale ja sa odtiaľto nepohnem, kým sa Kara nezobudí.“

„Bude ešte dlho spať. Mali by sme rozhodnúť bez nej, kam pôjdeme.“

Bren zisťuje, že Josač a hlavne Celen si neužili spánok tak ako ostatní a to práve kvôli Kare. Slovo si berie Celen.

„Spravíme to takto. Kto si myslí, že Kara má o všetkom vždy rozhodovať, nech ide teraz k nej. Kto si myslí, že by sme sa mali rozhodovať sami, nech ide ku mne.“

Josač ide k Celenovi, zatiaľ čo Bren ku Kare. Ostávajú dvaja.

Eli pôsobí rozospato, ale bez dlhého uvažovania a hlavne bez slova kráča a následne si sadá k spiacej Kare. Karinina strana vyhráva a je na Liade, či sa to vyrovná.

„Liada, pod' sem,“ volá ju jej otec a Josač ju taktiež posmeľuje.

„Idem.“

K prekvapeniu všetkých sa Liada blíži k Josačovi a dotýka sa jeho čela. Následne sa presúva aj s Josačom na Karinu stranu.

„Čo to je? Čo to má znamenať?“

„Dutý a spráchnivený strom nie je správnym ochrancom trávy, ktorá prežije krupobitie a ľudskú nenávisť.“

„Zase tie tvoje hádanky, dcérka?“

„Asi to viem preložiť,“ ozýva sa Eli. „Chce povedať, že si zbytočný.“

„Potom nemusím byť v tejto smiešnej skupine. Liada, odchádzame.“

Celen sa dvíha a berie Liadu za ruku. Proti silnému chlapovi nemá šancu. Po chvíli sa však jej odpor začína zväčšovať. Celen má pocit, ako keby spolu s dcérkou mal ťahať aj nejakého chlapa. Nevidí Josača a rýchlo začína chápať, čo sa deje.

Eli sa snaží zobudiť Karu, ale nedarí sa jej to. Ide taktiež k Liade a drží ju, aby ju Celen neodtiahol preč.

„Prestaňte všetci! Okamžite!“ Ozýva sa Bren.

„Ideš sa k nim pridať aj ty?“

„Môžem to spraviť, ale všetci by mali vedieť to, že ak sa rozhádame, budeme ľahším cieľom. Musíme spolupracovať, aj ak máme iné názory. Potrebujeme každého jedného z nás.“

„A ty budeš dvojka v tejto skupine? Večný zástupca?“

„Je mi jedno, či som dvojka, trojka alebo kto, kým má celá táto partia zmysel a cieľ. Nechceš aj ty byť niečo viac?“

„Niečo viac? A čo také? Smelý obranca dievčatka?“

„Presne tak. Smelý obranca mágyne, ktorá nemá vo svete obdobu. Sila a mágia sú ako chlieb a maslo, patria k sebe. Chlieb bez masla funguje, aj maslo bez chleba, ale oddelene – to nie je ono.“

„Nepovieš nič, čo ma donúti k nejakej večnej vernosti.“

Do sporu dvoch mužov často zasiahne žena. Celá partia je o ženách. O žene, ktorá spí. O žene, ktorá je nájdenou i stratenou dcérou a tiež o žene, ktorá pracovala ako prostitútka a urobí všetko čo dokáže, aby sa táto partia nerozpadla a mohla pokračovať ďalej.

Eli ťahá Celenu niekde preč, ale nie až tak veľmi ďaleko. Mimo dohľad ostatných. Každému je jasné, prečo to robí, aj keď na to nemá ani trochu náladu. Eli je rozhodne najstaršia, ale zároveň si uvedomuje, že je zo všetkých tá bez akýchkoľvek špeciálnych, dychvyrážajúcich schopností.

Ostáva Bren, ktorý opakovane dokazuje svoju lojalitu. Nenápadne sa dotýka Kary, ktorá však stále spí. Nemá nič proti tomu, aby si trochu pospala, ale začína mať podozrenie. Berie jeden z modrých kamienkov a hádže ho o zem, blízko miesta, kde spí Kara. Tá sa v momente prebúdzá.

„Čo... čo sa stalo?“

„Je ráno a zobudila si sa,“ odpovedá jej Bren.

„To vidím, ale prečo sa na mňa pozeráte ako na zjavenie?“

„Spala si dlho. Až dokým som nehodil kamienok o zem.“

„Zvláštne. Ten kamienok ma zobudil? Tak to musela byť dobrá rana.“

„Alebo ťa niekto očaroval a toto zrušilo kúzlo. Niekto z nás.“

Josač okamžite berie do rúk svoju palicu, ale vôbec nevie, proti komu ju použiť. Taktiež Kara by mohla niečo vymyslieť, ale nevie, kto môže byť jej nepriateľ. Taktiež nevie, či je Brenova domnienka skutočne len domnienkou, alebo holým faktom.

„Liada, čo vidíš?“

„Vidím práve zobudenú mágyňu.“

„Vidíš aj niečo viac? Niečo, čo nevidia ostatní?“

„Momentálne nie, nevidím.“

„Daj si dole tú šatku.“

„To nepomôže. Môj vnútorný zrak je silnejší ako ten, ktorý má každý z vás.“

„Prečo potom nosíš šatku cez oči?“

„Bez nej by som mala priveľa informácií. Videla by som viac, ako by som dokázala pochopiť. Je to moje prekliatie.“ Vysvetľuje Kare Liada.

„Mnohí starší ľudia nadávajú, že už majú slabé oči. Ty máš príliš silné oči a preto nosíš všade tú šatku? Žiadam ťa o úplnú úprimnosť. Chceš mi ty alebo Celenu ublížiť nejakým spôsobom?“

„Za mňa ti môžem povedať, že sa nemusíš báť. Celenove myšlienky sú predo mnou často skryté. Je ako zatvorená kniha, o ktorej viem, že je dobrá, ale neviem ju prečítať.“

„Ďakujem ti za úprimnosť. A kde vlastne Celen je?“

„Je s nim Eli.“ Odpovedá Kare Bren. „Chce ho presvedčiť, aby ostal. Svojim telom. Je ti oddaná, tak ako ja. Celen raz odišiel a možno odíde aj teraz. To je v rukách Eli. Je nahnevaný, že v celej partii máš to najdôležitejšie postavenie, dokonca i keď spíš.“

„Ak ma dokáže niekto tak ľahko uspať, tak sa necítim ako tá najdôležitejšia.“

„Ako ťa môže niekto uspať? A ako vlastne tá mágia funguje? Viem narábať so štítom, viem stáť vo formácii či útočiť tam, kde je potrebné zdvihnúť meč a ukázať silu. O kúzlach neviem nič.“

„Poviem ti, čo viem,“ odpovedá Kara a zapíja ranný smäd vodou z nádoby, ktorú má so sebou.

17. kapitola: Ako funguje mágia?

Kara si sadá na jeden z padnutých stromov. Strom má korene vysoko nad zemou, ako keby ho niekto si silou obra vytrhol zo zeme a len tak pohodil. Zub času sa na ňom podpísal, ale stále je dosť pevný na sedenie.

Občas sa niekto pýta Kary alebo inej mágyne, ako funguje mágia a všetky tie čary. Niekedy neznámi ľudia, inokedy priatelia. Pretože sa posledné roky starala o Airanu a o knihy, veľa priateľov nemá. Napriek tomu je teraz doslova obklopená priateľmi.

„Vysvetliť mágiu skutočne dobre je zložité. Ale je to podobné, ako keď kreslíš dom alebo šermuješ s mečom. Učíš sa, zlepšuješ sa. Niečo dosiahneš rýchlo, niečo iné nedosiahneš nikdy. Ak by si sa pýtal, čo je najdôležitejšie pre čarodejníka, tak by som povedala že nadanie, vedomosti a vytrvalosť. Ale nie je to len rovnica. Zosielať kúzla dokáže každý inak, tak ako môžu dvaja chlapi inak narábať s mečom. Kto je zvyknutý na rovný meč, ten sa postupne naučí bojovať aj so zahnutou šablou a naopak. Podobne je to s kúzlami. Predstav si... alebo si to ani nemusíme predstavovať. Liada, pod' bližšie. Naučím ťa jednoduché ohnivé kúzlo.“

„Áno?“

„Ako prvé si overím, či máš kúzlenie v sebe. Či to máš v krvi, v tvojom kóde života.“

„Viem, že mám. Vidím to v sebe, ale neviem to použiť.“

„Zvláštne, ja v tebe nič necítim. Povedala by som, že ty a čary nejdete dohromady. Zvláštne sa to hovorí a ešte zvláštnejšie vysvetľuje, ale prisahala by som, že ty nemáš žiadne nadanie na kúzla. Cítim to z Josača, ale z teba nie. Ani z Brena.“

„To mám potom po otcovi. Necíti bolesť, ani iné veci. Niekedy je úplne necitlivý na najrôznejšie veci a niektorí ľudia si ho nevedia dobre zaradiť. Ani jeho, ani mňa.“

„Druhá vec, po kóde života alebo kóde mágie, ako sa to niekedy spomína, je talent. Niekto dokáže vytvoriť s využitím rovnakého úsilia silnejšie kúzlo. Vie kúzliť efektívnejšie.“

„Nemusíš mi v dvoch vetách hovoriť to isté.“

„Nemusím, ale takto som sa to učila ja a viem, že sa opakujem, ale opakovanie je matka múdrosti, to si nepočula? Ale poďme ďalej. Tí najlepší kúzelníci dokážu posilať náročné a vyčerpávajúce kúzla bez toho, aby v nich robili chyby a ešte ich aj presne zamieria. Mňa vybrali do červenej légie, lebo mám talent. Už neviem, ako to zistili, ale je možné nesprávne odhadnúť talent, aký človek má. Samozrejme to vie odhadovať niekto lepšie a niekto horšie.“

„Neviem, či mám talent.“

„Každý má talent na niečo iné. Každopádne ďalej potrebuješ vedomosti, hlavne pri ohnivých kúzlach. Manipulovať s ohňom je zradné a nebezpečné, ale na druhú stranu sú niektoré ohnivé

kúzla skutočne jednoduché. Ešte dve veci ovplyvňujú kúzlenie. Zásoba kúzelnej energie je u každého iná. Niektorí dokážu zoslať desať náročných kúziel, zatiaľ čo niektorí iba jedno. Posledná, piata vec, je pre mnohých neznáma. Existuje niečo špeciálne, niečo extra.“

„Takže na kúzlenie potrebuješ mať svoj kód života, talent, vedomosti, zásobu a niečo navyše?“

„Presne tak. Ja viem iné kúzla teraz, ako keď som bola červená mágyňa. Mám iné telo, iný kód života, zatiaľ čo vedomosti mám rovnaké.“

„Máš aj rovnaký talent, keď máš iné telo?“

„To sa ťažko povie. Mala som talent na ohnivé kúzla, neviem aký presne je môj talent v súčasnosti. V čom konkrétne som dobrá. Niekedy je tiež sila kúzla jednoducho o šťastí a o najrôznejších veciach, ktoré nevieš ovplyvniť.“

„Patrí tam aj presvedčenie?“

„Aké presvedčenie?“

„Zošleš silnejšie kúzlo keď chrániš niekoho, na kom ti záleží? Alebo keď brániš vlastný dom?“

„Niekedy áno, niekedy nie. Mágia je o skúmaní a stále o nej nikto nevie všetko. Viem len to, že v Marelovej zemi je množstvo najrôznejších ľudí, ktorí skúmajú mágiu už po generácie a prišli na veci, ktoré si nechávajú pre seba.“

„Odkiaľ to vieš? Nie je to len povera?“

„Každý to vie. Ber to ako fakt.“

„Ako zošlem ohnivé kúzlo?“

„Kľúčom je pochopenie, čo to vlastne oheň je, čím je špecifický. Musíš chápať, že oheň je dobrý sluha, ale zlý pán. Ja som cítila oheň ako prirodzené telesné teplo. Ako keby si mohla svoje teplo zo samého vnútra vytiahnuť z rukáva a použiť ho bez toho, aby si sama zranila. Tak, ako keď strieľaš z luku a vytáhuješ šíp z tulca. Každé ohnivé kúzlo je ako tvoja ďalšia ruka, s ktorou môžeš robiť, čo len chceš, ale nikdy to nebude ideálne na prvýkrát. Liada, skús zapáliť tieto vetvičky. Je tu suché drevo, zapál ho.“

„Ako?“

„Mysli na to, že sa tvoja tretia ruka dotýka tých vetvičiek a následne opúšťa tvoje telo.“

„To sa ti všetko ľahko povie.“

„Stále necítim z teba žiadnu magickú energiu.“

„Asi ju nemám.“

„Ona tvrdila, že sa dokážeš naučiť ohnivé kúzla.“

„Kto to tvrdil? Eli? Eraniel?“

„Predsa Airana.“

„Nepoznám ju.“

„Ach. Samozrejme, že nepoznáš. Zabudni na to, nebudem ťa učiť ohnivé kúzla. Nedá sa to.“

„Ja sa nevzdávam. Nevzdávaj to ani ty, prosím.“

Liada žiada Karu, aby pokračovala. Výsledkom je množstvo teórie, ale žiadne plamene. Kara by najradšej ukázala niektoré ohnivé kúzla, ale nedokáže to. Aj tie najprimitívnejšie kúzla, o ktorých vie úplne všetko, sú pre ňu vzdialené.

„Prečo nemôžeš zosielať ohnivé kúzla? Aký je to pocit?“

„Je to... ako keby si chcela prejsť niekoľko krokov cez lávu. Vieš chodiť, vieš kam máš ísť, ale nemôžeš. Nikde nie je žiadny most, žiadna nádej, žiadna cesta. Vieš všetko, čo potrebuješ, ale dobre vidíš, že sa to nedá. Je to kruté. Podobne kruté, ako keď matka príde o dieťa, ktoré niekto odnáša preč. Môže byť od neho dvadsať, desať či päť krokov, ale cez mnohých vojakov neprejde, aj keď sa o to pokúša a nevšíma si rany a bolesť, aj keď telo padá dolu do špiny. Možno je to trochu prehnané, ale skutočne takýto pocit mám teraz ja.“

K skupine sa vracia Celen a Eli. On sa usmieva, ona nie.

„Dievčatko nám dospinkalo, to je náhodička,“ posmešne trepol Celen.

„Učila som Liadu ohnivé kúzla.“

„Ty? Ty, čo nevieš kúzliť a si slabšia ako obyčajná zápalka?“

„Skúsím ti odpovedať tak, ako občas odpovedá Liada. V hádankách. Ľadovec má dutú hlavu.“

„Čože?“

Kara sa dotýka Celenovho ramena a okolo celej jeho postavy sa vytvára silný ľad. Už po chvíli vyzerá ako veľká, ľadová socha, ktorá má vo svojom vnútri človeka. Ľad úmyselne nepokrýva tvár.

„To nie je fér! Prečo si mi to urobila?!“ Zlostí sa Celen.

„Liada ťa dokáže rozmraziť. Vlastne nedokáže. Uvidíme, či nájde v sebe silu a hlavne vôľu na to, aby ti pomohla.“

„Eli ma presvedčila, aby som ostal pri tebe. Toto je odmena?“

„Dnes bude teplý deň a ty máš úplne zadarmo poriadne osvieženie.“

„Rovno ma zabi, nech je po všetkom.“

„Mám lepší nápad. Donútim ťa lepšie starať sa o Liadu. Potrebuje ťa. Všetci ťa potrebujeme.“

Popri diskusii prichádza Josač s veľmi jednoduchým, priam primitívnym nápadom. Možno Liadine schopnosti v oblasti mágie niečo potláča a to potláčanie na ňu reaguje viac, ako na iných. Berie svoju palicu a modrasté kamienky a ide preč. Po päťdesiatich krokoch získava Kara pocit, že aj Liada má vhodný kód života na kúzlenie, ale pre blízkosť kamienkov ho nebolo možné rozoznať. Kara otvorene hovorí, že Liada pravdepodobne nikdy nevykúzli nič, o čom by sa v budúcnosti písalo vo veľkých príbehoch.

Prvé kúzlo, ktoré sa Liada učí, sú teplé ruky. Žiadne ohne a nič, čo by bolo priamo nebezpečné, ale aj toto málo sa dá použiť na urýchlenie rozmŕzania Celena.

„Pomôž mu, Kara. Daj preč ten lad. Prosím.“

„Urobím to. Pre teba. Ale len preto, že si sa naučila to najdôležitejšie kúzelné slovíčko. Len neviem, či sa z toho Celen poučí. Teraz, keď sme všetci pokope, tak by sme mali zistiť čo ďalej. Má niekto nápad?“

Ako prvý prichádza pred ostatných Josač. Možno preto, že ešte pred chvíľou chcel odísť, keď videl, že Kara nevstáva.

„Zistíme, čo vieme. Teda... zhrňme to. Dajme všetky fakty dohromady.“

„Vieme, že niekto zabíja najrôznejších ľudí s magickým nadaním. Taktiež vieme, že sa niečo deje na ostrove Azoya a že každý jednotlivec je zraniteľný. Ešte vieme, že má pred ním rešpekt aj samotná Eraniel a že všetko riadi niekto mimoriadne mocný, komu vyhovuje chaos.“ Sumarizuje Kara.

„Tak teraz fakt neviem, čo urobíme.“ Josač sklápa hlavu a prenecháva priestor ostatným.

„Najodvážnejšie je vypraviť sa na miesto, kde je najviac nebezpečenstva. Na Azoyu, alebo niekde do Marelovej zeme a urobiť niečo tam, len ešte neviem čo. Pravdepodobne konfrontovať toho, kto to má všetko na starosti. Zvlášť, kým nemá úplnú moc. Ak by niekto mal úplnú moc, prečo by sa staral o tak vzdialené krajiny?“ Vyjadruje sa Bren.

„Za mňa je to jasné. Vypočujte ma,“ hovorí Eli a stáva si na veľký kameň, aby bola vyššia.“

„Áno?“

„Ak tu ostaneme a neurobíme nič, tak budeme ničím. Sme zaujímaví, lebo sme spolu a tiež preto, lebo máme možnosť niečo urobiť. Môžeme my byť tou zmenou. Niekto chce zabiť Karu, Josača a Liadu, len tak. Neurobíme proti tomu nič? A čím sme bez nich? Nech sa rozhodneme akokoľvek, neurobiť nič nie je dobré riešenie. Musíme ísť ďalej a dávať na seba pozor, pomáhať si. Ja som tu najslabšia, najmenej zaujímavá a neviem čo všetko dohromady, ale viem, že môžem a hlavne chcem byť užitočná. Dajte mi šancu. Dajte si šancu všetci navzájom. Na ostrove niekde strašne ďaleko sa deje niečo zlé, tak tam poďme urobiť poriadok. Zatiaľ nevieme nič, dozvedme

sa viac. Možno urobíme oveľa viac, ako si teraz vieme predstaviť. A možno nám bude celý svet vďačný a povedia si, že to je tá partia hrdinov, ktorí niečo urobili, zatiaľ čo sa všetci ukryli do svojich pohodlných domov s veľkými pieckami a neurobili vôbec nič. Náš cieľ je ďaleko? Nájdime skratku. Náš nepriateľ je silný? Buďme silnejší, alebo ho oslabme. Alebo obidvoje. Hlavne vyrazme. Nikto nebude opúšťať ostatných.“

Kara súhlasí a okamžite vyráža na juh. Bren ju okamžite nasleduje a postupne ju nasledujú všetci. Niektorí sú zvedaví, iní nie. Eli sa smeje, ako niekto v budúcnosti prekrúti dejiny a k skutočným veciam pribudnú niekedy úplne nezmyselné príbehy, ktoré sa dobre počúvajú a postupne sa zmenia na rozprávky pre deti na dobrú noc.

„Kam presne ideme?“

„Na Azoyu.“

„Ako sa tam máme dostať, keď nemáme loď?“

„Nepôjdeme loďou.“

Kara je pevne rozhodnutá a Eli sa na ňu pozerá ako na blázna. Žiadne hlasovanie, kam a prečo pôjdu. Jednoducho sa ide, lebo to zas jeden človek rozhodol. Eli sa rozhoduje, či bude ticho a poslušne pôjde, alebo bude klásť otázky a podryvať Karu, ktorej sa tak silno zastáva.

Rozhoduje sa, že na to pôjde inteligentne. Aspoň sa jej to zdá ako dobrý nápad.

„Som rada, že si zvolila tú najlepšiu cestu.“

„Ďakujem.“

„Len neviem, čo všetko nás čaká.“

„Viem, čo chceš počuť. Mali by sme hlasovať, rozhodovať sa, zvažovať všetky možnosti. Cítim, že je potreba ísť tou najrýchlejšou cestou a z dohadovania som unavená.“

„Každý je niekedy unavený.“

Kara sa pozerá za seba, ako keby sa chcela ubezpečiť, že má spolu s Eli dostatočný náskok pred ostatnými.

„Mám strach a nie je dobré, aby ho na mne všetci videli. Preto teraz konám. Viem, že lojalita ku mne nie je perfektná a nemyslím si, že sa hodím na to, aby som všetkých viedla do ešte väčšej neistoty. Niekto to však robiť musí.“

„Mali by sme si doplniť zásoby.“

„To by sme mali.“

18. kapitola: Cesta na juh

Cesta na juh začína pokojne. Jasne vybraný smer, dobre udržiavaná cesta a pekná príroda. Všade je ticho, s výnimkou spevavcov na vysokých stromoch, ktoré sú v priamom kontraste s mimoriadne nízkou trávou, ktorá tu prevláda. Nízka tráva je následkom nedostatku vlhky. Poblízku sa nenachádza žiadna veľká rieka, žiadne jazero, oceány sú ďaleko a z takej diaľky sa len málokedy presunie viac ako pár malých oblakov.

Najviac diskutuje Bren s Liadou. Podporuje ju, nachádza rôzne slová na povzbudenie a našiel si čas a chuť aj na pretláčanie. Kúzlo, v ktorom Kara vynikala, je v rukách Liady slabé. Šestica sa postupne zmenila na tri dvojice, a to aj preto, aby Josač neovplyvňoval magické schopnosti Liady.

Tretia dvojica je pre Karu najväčšia záhada. Chlap, ktorý vie byť neviditeľný a chlap, ktorého lojalita je premenlivá, to nie je dobrá kombinácia. Mágyňa má stále v hlave, že podľa Eraniel je Celen dôležitý, zatiaľ čo Liadu vôbec nespomenula.

Postupne sa všetci šiesti dostávajú k dedine, ktorá nesie zvláštne meno. Je napísané na obrovskej drevenej doske, ktorá je umiestnená v takej výške, aby pod doskou bez problémov prešli jazdci na koňoch i celé vozy.

„Eli, vieš to prečítať?“

„Neviem.“

„Počkáme tu na ostatných. Možno to bude vedieť prečítať Bren.“

Na Karine prekvapenie vidí Bren nápis už z diaľky a dáva pokyn Kare, aby sa vrátila. Všetci sa tak vracajú k Brenovi.

„To je nejaký zvláštny text, ty to vieš prečítať?“

„Je to písaná čardama.“

„Čo sa tam píše?“

„To sa trochu ťažko vysvetľuje, môže to mať viac významov. Varovanie pred... prekliatím, chorobou, niečo také. Doslova niečo ako pozor, choroba alebo kliatba.“

„Niečo mi na tom neseďí,“ hovorí Kara.

„Mne neseďí, že by sme mali zháňať potraviny na mieste, ktoré je prekliate alebo zamorené. To, čo potrebujeme, by sme mali hľadať niekde inde. Máme hlad, ale toto by sme mali poriadne premyslieť.“

„Kde inde? Ak vieš o nejakej ďalšej dedine, tak budem rada. Hlasujme. Nakúpime čo potrebujeme tu, alebo pôjdeme inde a budeme dlhšie o hlade.“

Celen chce ísť inde a Josač s ním súhlasí. Vlastne všetci chcú ísť inde, vrátane Kary.

„Stále mi to neseďí. Ako by ste odlákali od seba zlodejov alebo kohokoľvek? Napísali by ste také veľké varovanie. Možno tam nie je vôbec nič, len tam nemajú radi cudzincov.“

„Ak tam nemajú radi cudzincov, tak je to o dôvod viac, aby sme sa tomu miestu vyhli.“

„Išla by som tam, pokojne aj sama. Nech zistím, čo sa tam deje v skutočnosti.“

„Nevieš čardamu.“

„Si si istý, že je to nevýhoda?“

„Ale čo budeme robiť, ak ochorieš? Alebo budeš prekliata?“

„Prekliatí sa nebojím.“

„Pôjdem ja. Som nenápadnejšia,“ hlási sa Eli.

„Prepáč, ale ak ťa chytiť, tak ti poriadne ublížia.“

„Lenže mňa nechytia. Navyše sa Josač môže postarať o to, aby som bola neviditeľná.“

„To je pravda. Tak to teda poriadne prezri,“ hovorí Kara.

„To je hlúposť. Ak ju spravím neviditeľnou, stále môže na ňu padnúť nejaké prekliatie. Alebo dostane chorobu, ktorá sa rozšíri k nám. Neurobím ju neviditeľnou,“ prezentuje svoju myšlienku Josač.

„Vlastne máš pravdu. Ktokoľvek, kto by sa tam vybral, by mohol ohroziť všetkých ostatných, úplne neúmyselne. Pôjdeme inde. Ďalej na juh.“

Kara sleduje, ako ostatným odľahlo. Je si vedomá, že stále nevyužila schopnosti Liady. Nechce ju však priamo nútiť do niečoho, čo by jej bolo nepríjemné. Nie pred ostatnými. Po chvíli ju súkromne oslovuje.

„Vidíš tam niečo zvláštne?“

„Ako to myslíš?“

„Zastavili sme pred bránou. Všimla si si niečo?“

„Všetci boli poukrývaní v svojich domoch, alebo tam vôbec neboli.“

„Nevidela si ani živú dušu?“

„Ak tam niekto je, tak je dobre ukrytý.“

„Potom je dobre, že ideme ďalej.“

„Prečo si o tom presvedčená?“

„Žiadni ľudia znamená žiadne jedlo na trhu. A tiež šanca, že tí, čo tam žili, skutočne zomreli na nejakú chorobu. Budme odtiaľ čo najďalej.“

Kara si dobre uvedomuje, že ona sama by tam mohla ísť, ale nejde jej len o jej život. V stávke je toho teraz viac. Aj ľudia, na ktorých sa môže spoľahnúť.

Sledovať cestu nie je náročné. Stále na juh. Stačí nájsť inú dedinu, alebo pokojne nejaký trh mimo dediny. Alebo jednoducho farmára s vozíkom, ktorý sa na nejaký trh ponáhľa.

Cesta neustále pokračuje, ale na nízkej tráve vidno niečo nové, no v prvom rade strašné. Šípy trčiacie z mŕtvych tiel, rozhádzané zbrane so zaschnutou krvou a k tomu pohrebné ticho, narúšané len vtákmi, pre ktoré sú zdochliny hostinou.

Liada počíta telá, zatiaľ čo Celen prehľadáva mŕtvolu. Každá sa pozerá do vrecák.

„Mŕtvol sa nebojíš, ale dediny s nápisom áno?“

„Dedinu s nápisom budem skúmať dlhšie ako týchto pár tiel.“

„Skôr tu za nič neplatíš.“

„Pochopila si to, múdra mágyňa. Prezri tých vzadu.“

Eli sa zapája do prehľadávania, spolu s Brenom. Jedine Kara s Liadou ostávajú v pozore.

„Cítim, že niekto prežil. Ale je ďaleko.“

„Myslím si, že sme v nebezpečenstve.“

„Sme na otvorenom priestranstve, Liada. Nemáme sa kam ukryť.“

„Vidím niekoho na tamtom kopci.“

„Ale asi nevidíš, či je to priateľ alebo nepriateľ, však? V našej situácii môžeme očakávať skôr nepriateľov, ale aj tak som zvedavá, čo vidíš.“

„Šípy. Letia sem.“

„Kryte sa!“

Kara jednoduchým kúzlom presúva veľký a ťažký štít pred seba a Liadu. Obidve sa zaň celkom dobre môžu schovať. Bren a Celen sa tiež schovávajú za štíty. Klasické štíty červenej légie sú pevné a odolné, i keď pre niekoho ťažké.

Predovšetkým pre Eli, ktorá sa snaží niekde schovať, ale nebola schovaná keď prišla prvá salva šípov. Ani jeden šíp sa nedostal nebezpečne blízko. Eli má ohromné šťastie, že pre nepriateľa nie je hlavným cieľom.

„Vieš, kto to je, Liada? Mám ich pozabíjať, alebo nechať žiť?“

„Neviem. Ááááá! To je bolesť!“

„Zasiahli ťa?“

„Moje oči! Moje oči!“

„Drž sa dole. Niečo vymyslím. Ani sa nepohni, rozumieš?“

Kara k sebe presúva ďalší štít a pozorne sleduje odpálené šípy. Snaží sa ich obrátiť počas letu, alebo aspoň zraziť ich k zemi skôr, ako sa priblížia k cieľu. Čím viac sa sústreďí, tým viac sa jej to darí. Niektoré šípy sa vracajú k strelcom, ktorí nič také nečakajú. Kara sa približuje. Štít ju chráni a ona zneškodňuje väčšinu šípov, až nie je vo vzduchu ani jeden šíp. Nech to už bol ktokoľvek, dal sa na útek.

Bren si prezerá šípy. Nie sú to šípy, s akými sa bežne stretával. Sú odlišné, precízne tvarované. Vyzerajú ako elfské. Medzi mŕtvolami je veľa týchto šípov a tiež niekoľko mŕtvych elfov. Vyzerá to na bitku medzi červenou légiou a lesnými elfmi.

Celen sa pozerá na Eli. Leží, ale popri tom sa pohybuje. Alebo niekto pohybuje s ňou. Ide k nej a jasne vidí krv. Dva šípy ju tesne minuli, ale jeden ju trafil úplne presne. Stráca ohromné množstvo krvi a už pred chvíľou stratila vedomie.

„Josač, prečo si to urobil?“

„Čo som urobil?“

„Zneviditeľnil si sa.“

„Aby ma nenašli šípy. Eli je zranená, neprežije to.“

„Mal si ju zneviditeľniť, tak ako predtým.“

„Nenapadlo mi to.“

„Alebo si ju zabil sám. Nenápadne. Každý sa kryl a ty si mohol robiť, čo si len chcel.“

„Si blázon! Nikoho som nezabil! Schoval som sa a keď som videl, že prestali lietať šípy, tak som si všimol krv a pobehol som k nej.“

„Aby si ju zabil.“

„Toto už nemôžeš myslieť vážne!“

Josač má s Celenom prudkú výmenu názorov, zatiaľ čo Bren opatrne a stále so štítom v ruke prichádza k Eli a jednoduchým pohybom jej zatvára oči. Nepríjemný pohľad pre každého.

Kara sa ubezpečuje, že Liada je v poriadku a uteká k žene, ktorej skrz krčnú tepnu preletel majstrovsky pripravený a vystrelený šíp.

„Pochováme ju?“ Pýta sa Bren.

„Moja časť ju chce pochovať, zatiaľ čo tá druhá chce spravodlivosť a vysvetlenie.“ Odpovedá mu Kara.

„Stavím sa, že spravodlivosť chce tá tvoja časť, s ktorou si si tak dobre hodila reč v noci. A spravodlivosť nielen na elfoch, ale aj na niekom z nás.“ Vstupuje do diskusie Celen.

„Vzdávam sa vedenia celej tejto skupiny a za nového veliteľa s okamžitou platnosťou menujem Brena. Má moju plnú dôveru.“

„Prečo to robíš?“ Pýta sa prekvapený Bren.

„Keby som sa lepšie sústredila, zachránila by som každého. Poznám kúzla, viem ako ich použiť. Teraz viem, že som mohla dať aj pred Eli silný štít, alebo pred ňu postaviť čokoľvek, čo by ju ochránilo. Cítim to tak, že nemám na to, aby som vás viedla.“

„Budem viesť. Ale čo budeš robiť ty?“

„Pochovávať. Nateraz pochovávať, ale sľubujem, že nabudúce budem jednať odlišne.“

Josač, Kara i Liada uznávajú Brenovu autoritu. Eli k tomu nič povedať nemôže a Celen je tentokrát radšej ticho.

„Liada, ako sú na tom tvoje oči?“

„Neviem, čo sa stalo, ale je to preč.“

„Nieкто z tej skupiny, ktorá na nás zaútočila, vyrušil tvoju krehkú... rovnováhu?“

„Asi máš pravdu,“ hovorí Liada a prezerá bojisko, či nájde niečo, čo by sa dalo použiť ako krompáč alebo lopata.

19. kapitola: Druhá dedina

Bren sa stáva novým veliteľom a pomáha s pochovávaním. Pôda nie je tak tvrdá, ako sa zdá a s pomocou mečov sa darí vykopať jamu. Liada si uvedomuje, že Bren už musel robiť niečo podobné v minulosti a má v tom prax. Vojak, ktorý vie bojovať i pochovávať, teraz musí viesť. Rovnaký smer, priamo na juh. Podľa vzoru Kary, ktorá je pre neho stále veliteľkou.

Žiadny dlhý pohreb sa nekoná. Pár slov o Eli, pár slov o Eraniel, ktorá je stále považovaná za ochrankyňu života a žien a jeden meč položený na zemine, ktorou bolo prikryté telo. Celen si pri zmienke o Eraniel odplul a pridal pár ťažko zrozumiteľných slov. Možno preto, aby na pohrebe nepadali známe nadávky, zvolil pár neštandardných a menej známych.

Partia putuje na juh. Viedie ju Bren spolu s Celenom. Sám toto poradie vymyslel, aby mohol na neho osobne dohliadať. Za ním Celenova dcéra, modrá mágyňa a celkom vzadu Josač. Dobré vie, že na konci by mal byť niekto silný, ale nechce, aby sa Kare niečo stalo a hlavne nechce, aby sa tajne vytratila.

Za malým vrchom sa nachádza ďalšia dedina. Je obkolesená poliami a tesne pred ňou je niečo, čo pripomína fialovú záhradu. Bren si hneď myslí, že ide o nejakú špeciálnu zeleninu. Emalia je stále najbližšie významnejšie mesto, ale nič takéto nikdy nevidel na trhoch v Emalii.

Dedina má jednoduché oplotenie a nad vchodom je úplne rovnaký nápis v čardame. Varovanie, kliatba či prekliatie.

„Bren, keby sme išli vtedy do tej dediny, tak by sme sa najedli a nikto by na nás nečakal.“

„Teraz je tu druhá dedina a môžeme sa rozhodnúť inak,“ odpovedá mu Bren.

„Podme tam.“

„Veru, podme. Liada, vidíš tam niekoho?“

Len čo sa Bren dopočul, že nikde nie je ani živej duše, rozhodol sa spolu s ostatnými vstúpiť do dediny. Prechádzajú pomedzi jednoduché domy, často z dreva a hlíny. Dostávajú sa k studni, kde na ich prekvapenie stále nikto nie je. Ani živá duša.

„Josač, nevidíš nikoho? Čo povieš na malý neviditeľný prieskum?“

„Dobre, idem na to.“

„Počkáme ťa tu, pri studni.“

Bren je prekvapený. Prečo by boli dve dediny úplne prázdne? Iba ak... ak by vedeli o bitke. Kto sa dozvie, že je veľmi blízko bojovej línie, logicky uteká. Prezerá dedinu, ale nevidí na nej nič zaujímavé. Všíma si Karu, ako skúma jeden z domov, ktorý je pre neho nedôležitý. Možno s výnimkou toho, že je oň opretý rebrík.

„Kara, vidíš niekoho?“

„Airanu.“ Odpovedá sebaisto Kara a ani chvíľu nerozmýšľa nad odpoveďou.

„Teraz vážne. Nevtipkuj.“

„Vidím ju pri tom svetlom dome s rebríkom.“

„Nikto tam nie je.“

„Viem, že tam nie je, ale... je tam.“

„Liada, vidíš tam niekoho?“

„Nevidím.“

„Tak vidíš. Nič tam nie je a určite tam nie je Airana. Ale vieš čo? Podme to prezrieť.“

Kara vedie. Ide úplne jasne. Berie rebrík a chce s ním pohnúť, ale je na ňu príliš ťažký. Starý drevený rebrík asi skutočne nie je určený na to, aby ho presúvalo dievča.

„Ukáž. Kam s tým rebríkom? Kam ho chceš dať?“

„K tomuto múru. Musíme ísť hore.“

Bren presúva rebrík a Kara po ňom rýchlo šplhá hore. Josač, ktorý sa akurát vrátil z obhliadky, ju nasleduje. Na konci rebríka sa nachádza vchod do miestnosti, ktorá slúži ako skladisko. Rebrík je úmyselne ťažký, aby bolo v noci počuť, že s ním niekto manipuluje. Je to poistka proti zlodejom. Kara po chvíli vynáša von strapce hrozna a tmavý chlieb. K tomu sušenú šunku a pár jabĺk.

„Nikoho si tam nestretla?“

„Všetci sú preč. Musela ich vyhnať vojna. Nikde nie sú žiadne mŕtvolky.“

„A Airana?“

„Chcela mi len ukázať toto miesto. Vedela, že máme hlad.“

„Stratila sa?“

„Samozrejme. Teraz ju nepotrebujem.“

„Nepotrebuješ, alebo my nepotrebuje?“

Brenova otázka Karu zarazila a chvíľu rozmýšľa, čo na to odpovedať, a či sa na to dá vôbec niečo odpovedať. Každopádne sa púšťa do jablka, tak ako ostatní.

„Nevie Airana o tom, čo sa tu deje? Teda či naozaj všetci odišli pred vojnou, alebo je tu nejaké prekliatie? Alebo choroba?“

„Nepýtala som sa a myslím si, že to nevie.“

Pre ostatných, hlavne pre Celena, ide o zvláštne divadlo. Airana tu je a zároveň nie je. Kara to nemá v hlave v poriadku a nateraz mlčí. Každopádne je rád, že je zbavená velenia, i keď nečakal, že sa ho vzdá tak rýchlo.

Liada sa približuje k Celenovi a otvára na neho svoje oči, aj keď ich cez látku vôbec nevidno.

„Čo sa deje?“

„Niekto nás sleduje.“

„Nejaká mágyňa?“

„Nie, mágyňa nie. Elf s lukom.“

„Kde ho vidíš?“

„Za tou borovicou. Ty ho nebudeš vidieť.“

„Sleduj ho a nahlás mi akúkoľvek zmenu.“

Celen berie do ruky meč a pozerá sa smerom k borovici. Novinku sa rýchlo dozvedajú všetci ostatní. Bren okamžite dvíha svoj štít a ukazuje ostatným, kam sa majú schovať. Všetci sa schovávajú, s výnimkou Liady, ktorá na chvíľu prestáva reagovať. Celen ju rýchlo presúva do bezpečia.

„Čo sa to zase deje? Kara vidí niekoho, kto tu nie je. Liada vidí niekoho, koho by nemala vidieť. Elfovia, ktorí po nás strieľali, teraz vidia nás. Do Eludie!“ Sťažuje sa Josač.

„Potrebujú našu pomoc,“ hovorí potichu Liada.

„Akú pomoc?“

„Aj oni sú hladní a chcú nás požiadať o potraviny.“

„Zabili Eli, nič nedostanú.“

Napriek tomu, že velí Bren, sa všetci pozerajú na Karu, ako keby očakávali, že z nej vypadne múdra a dôležitá myšlienka.

„Som s Josačom, nič im nedáme!“ Hovorí pre zmenu veľmi nahlas Celen a dáva si záležať, aby to elfské uši počuli na väčšiu vzdialenosť.

„Tentokrát sa k vám pridám aj ja, nemali na nás útočiť. Mohli z diaľky vidieť, že pre nich nie sme hrozba.“ Zapája sa Bren. Je rozhodnuté nadpolovičnou väčšinou. Slovo si berie Kara.

„Liada, ako vieš, že potrebujú potraviny?“

„Povedali mi to.“

„Ako ti to povedali?“

„Neviem, niekto mi to ako keby pošuškal do hlavy. Odpovedala som myšlienkou, že sa musíme o tom porozprávať.“

„Kto je tvoja mama?“

„Prosím?“

„Niečo si overujem. Odpovedz mi. Zaujímajú ma tvoje schopnosti a myslím, že ich nemáš po Celenovi. Určite po niekom inom. Logicky mi napadlo, že niečo si získala od svojej matky.“

„Čo je to za blbú otázku? To tu neťahaj,“ napomína obidve Celen.

„Kým nám to nepovie jeden z vás, tak bude tvoj hlas neplatný.“

„Tak bude neplatný. Bude remíza. Nepomôžeme im.“

„Existuje spôsob, ako to zistiť.“

„Je moja dcéra, to je dôležité!“

Kara si obzerá Liadu z každej strany. Je od nej nižšia, keďže je mágyňa stále v tele dievčatka.

„Vyzleč sa.“

„Prosím?“

„Žiadam ťa, aby si sa pred nami vyzliekla.“

„Prečo?“

„Pre tvoje dobro. Ver mi. Veríš mi?“

„Nesmieš! Si moja dcéra a pred nikým sa nebudeš vyzliekať kým to ja nedovolím!“ Kričí na Liadu jej otec.

„Tvoj otec pred tebou niečo tají. Chcem zistiť čo a teraz je správna chvíľa, aby si vedela pravdu. Chceš vedieť pravdu?“

Josač sa stavia na Karinu stranu a spolu s Brenom drží Celena, aby neurobil nejakú veľkú hlúposť. Liada sa sama vyzlieka. Hanbí sa, ale nikto jej nedáva dolu šaty násilím. Kara si ju poriadne prezerá. Liada je mladá, šaty slúžky v kuchyni sa jej veľmi nehodia a vyzerá ako úplne ktorákoľvek žena, až na niekoľko maličkostí, ktoré šaty skrývali. Jej telo je belšie, ako jej dlane či tvár. Na bruchu má niekoľko vyrytých obrazcov a pokožka je na dotyk odlišná ako ľudská. Dá sa to všimnúť na rukách, ale na bruchu je to výraznejší rozdiel.

„Celen, chceš jej povedať pravdu ty, alebo to mám urobiť ja?“

„Je moja dcéra a ja som sa o ňu staral, až kým mi ju nevzali.“

„Liada, chceš počuť pravdu? Celú pravdu? Upozorňujem, že ťa môže šokovať.“

„Celý život neviem, kto som.“

„Si mladá žena s látkou na očiach, ktorá vidí veľmi dobre. Vieš toho viac. Nuž, počúvaj.“

20. kapitola: Hostina

Kara sama oblieka Liadu a ubezpečuje ju, že všetko je v poriadku. Predstavuje si, že ju obliekajú iné ruky, nie tie jej.

„Je trochu zvláštne vysvetliť, čo vlastne si zač. Každopádne si výnimočná. Si človek, z veľkej časti. Si tiež elfka a taktiež niečo, čo neviem rozoznať či pomenovať. Nieкто ako ty by vlastne nemal existovať.“

Na prekvapenie všetkých si dáva Kara silnú facku. Pozerá na Josača, ale ten len ticho stojí a pozerá sa, tak ako všetci ostatní.

„Si ty ale bosorka. Ovládaš kúzla na fackovanie samej seba.“

„Nedala som facku sama sebe.“

„Vyzerá to tak, že dala.“

„Čo keby som ti pridala trochu ľadu, Celen?“

Kara sa vysmieva z Celena, ale je zvedavá, kto jej v skutočnosti dal facku. Po chvíli sa vracia k Liade.

„Privolaj ich. Nech prídu. Porozprávame sa. Bez zbraní a útočných kúziel.“

„Hovoria, že súhlasia a žiadajú jedlo.“

„Tak im jedlo dáme. Aj odpovede. Alebo otázky. Zatiaľ ti poviem to, čo viem. Ak je Celen skutočne tvoj otec, tak je tvoja matka výnimočná. Máš na ňu nejaké spomienky?“

„Vôbec nie.“

„To je škoda. Každopádne Celen by nám mohol povedať, ako sa vlastne stal твоjim otcom. Tak Celen, ako to bolo?“

Celen síce na chvíľu očividne spanikáril a v tvári trochu očervenel, no rýchlo spätne nadobudol kamenný výraz v tvári.

„Nepoviem.“

„Je to dôležité. Povedz nám to, Celen.“

„Nie je to dôležité.“

„Ak to pre teba nie je dôležité, tak potom pre teba ani Liada nie je dôležitá. Klameš nám a klameš všetkým ostatným. Máš možnosť povedať, ako to celé vzniklo.“

„Lebo čo? Budeš ma mučiť?“

„Môžem aj to. A môžem... počkaj.“

„Počkaj na čo?“

„Bud' chvíľu ticho, nerozprávam sa s tebou.“

Toto je podivné už aj Brenovi a ostatným. Kara začína niečo rozprávať, ale viditeľne stráca rozum. Prerokováva niečo s niekým, koho nikto nevidí.

„Tak čo ti ten tvoj hlas hovorí?“

„Pravdu. Takú, ktorá teba úplne znemožní a ktorá o tebe hovorí veľmi veľa.“

„Nebojím sa.“

„Máš ešte jednu možnosť. Rozpoviem všetko, čo mi hovorí Airana teraz, pred tým, ako sem prídu elfovia. Alebo to rozpoviem až tu budú. Dobre si to premysli, ale nepremýšľaj dlho.“

„Tak hovor. Alebo vieš čo? Poviem to ja. Spal som s elfkou. Bol som opitý. Nič si nepamätám. Si spokojná? Nikto nás nevidel, tak čo.“

Kým Celen arogantne odpovedá, Bren zdvíha štít. Počuje blížiacich sa elfov. Kara mu však pripomína, že žiadne zbrane nie sú potrebné. Postupne prichádza celá skupina. Dvadsať dva bojovníkov. Všetci pôsobia unavene a viditeľne ich trápí hlad. Nie sú to tí elfovia z dávnych kníh, ktorí si užívali svoju nesmrteľnosť v prekrásnych hájoch a venovali sa najrôznejším umeniam. Toto je skupina, ktorá pripomína pouličnú bandu. Majú na sebe ľudské šaty a používajú, s výnimkou veliteľky, ľudské zbrane.

Ich tulce sú zväčša prázdne a brnenia potrebujú opravy. Niektorí majú na sebe najrôznejšie rany, ktoré sú síce dôkladne obviazané, ale aj tak presakujú.

„Bren, si veliteľ, privítaj ich,“ pripomína mu Kara. Chce niečo povedať, ale postava po Karinom boku, ktorá sa znenazdania objavuje, mu berie slová z úst.

Vedľa Kary sa objavuje Airana, ale tentokrát zreteľne a viditeľne pre všetkých. Josač je najviac prekvapený a veľmi sa teší, no Kara mu jednoduchým gestom radí, aby nič nerobil a nepribližoval sa.

Veliteľka elfov, tak ako i všetci ostatní sú tiež prekvapení, ale nevytáhajú zbrane. Dve skupiny sa zhodne pozerajú viac na túto novú bytosť, ako na seba navzájom. Veliteľka elfov sa ozýva ako prvá.

„Bud' našim mierom a hojnosťou.“

„Som tvojim mierom a hojnosťou, ale som i nádej v temnote a zahanbená pravda v špinavom kúte. Som...“ Odpovedá bytosť s tvárou Airany.

„Do Eludie, ďalšia čo miluje tie hlúpe hádanky.“ Prerušuje ju Celen.

„To je Eraniel, ty hlupák.“ Napomína ho Kara.

„Jasné a ja som dedič Laskerov, Maraskenov a všetkých ostatných. Som najväčší boháč a najlepší bojovník.“ Uťahuje si Celen. Nikto mu však nevenuje veľkú pozornosť.

„Je čas na život, pravdu a hostinu. Život, ktorý odišiel v túto hodinu sa vráti. Pravda sa povie a vysvetlí. Hostina pre tých, ktorí hladujú a nemajú radosť zo života.“

Eraniel tlesknutím mení svoju podobu na tú, ktorá je bežná z jej obrazov. Tlieska znovu a cez bránu prechádza Eli a niekoľko elfov, ktorých Kara zabila svojimi kúzлами. Eraniel znovu tleska a z bojovníkov a bojovníčok padajú obvazy a všetky rany sú zahojené.

„Pekné triky. Ostatných ľahko oklameš, ale mňa nie. Neverím ti.“

„Život za život, smrť za smrť, pravdu za pravdu. Utrpenie za utrpenie.“

„Hej, stačilo. Už ti verím, dobre? Verím ti! Si Eraniel, mýlil som sa, dobre?“

„Ty ma nemôžeš pochopiť. Tak počúvaj.“

Eraniel ukazuje na blízky strom a ten sa rýchlo približuje, ako keby ho aj s koreňmi vytrhol obor a znovu ho silno, ale zároveň jemne dostáva do jamy, ktorú zatiaľ svojou myslou pripravila. Priväzuje Celenu silnými stuhami, ktoré sa jej len tak objavili v rukách a natáhuje mu uši na niekoľkonásobnú veľkosť.

„Teraz budeš počuť dobre, ale do svojej smrti už neprehovoriš.“

Bren so zatajeným dychom sleduje, čo sa deje s Celenom a Eli, ktorá sa vrátila medzi živých, sa stavia vedľa neho. Podobne ako ostatní a elfovia.

„Toto je veľké stretnutie. Teraz jedzte, pravda bude lepšie stráviteľná pri plnom žalúdku.“

Eraniel tleska a všade sa objavujú stoly s rybami, pečivom, zákuskami, ovocím a všetkým, čo sa dá v celom Kariene či Zemi zatratených nájsť. Medovo škoricové koláče sa objavujú v každej ruke.

„Eraniel, vážim si, čo robíš. Povedz mi, prosím, prečo si si na seba zobrala tvár Airany?“ Pýta sa Kara.

„Pretože je vzorom. Tvojim, i mojím. Teraz jedz.“

„Bohyne majú vzor?“

„Bohyne majú všetko, okrem potreby byť vždy pochopené.“

21. kapitola: Zrodenie Liady

Elfovia s ľuďmi spoločne hodujú a Kara sa díva do očí každého, koho úmyselne alebo neúmyselne zabila. Snaží sa nájsť slová na prepáčenie, ale pre ňu z neznámeho dôvodu nie sú potrebné. Taktiež sa rozpráva s Eli a počúva, čo sa jej stalo. Obidve si uvedomujú, že Eli žije len pre to, že si to Eraniel želá. Inak by bola mŕtva a jej cesta by tu mala svoj koniec.

Jediný, kto si neužíva hostinu, je Celen. Nemôže sa pohnúť, ale s tak natiahnutými ušami veľmi dobre počúva, o čom sa všetci rozprávajú. Chvália jedlo, mier i to, že sú v bezpečí.

Eraniel si sadla na jednu z lavičiek, ktoré vyčarovala, spolu s ostatnými. Teraz však cíti, že nadišiel jej čas. Znovu tleska a každému sa v rukách objavuje pohár s červeným vínom.

„Nebudem hovoriť na zdravie, ale hovorí sa, že vo víne je pravda. Pime a počúvajme. Počuli ste bohyňu, teraz si vypočujete matku.“ Hovorí Eraniel a z ničoho nič, ako to má vo zvyku, odchádza. Ďalšie tlesknutie a už tu po nej neostáva nič, okrem vína a plných stolov. Celen je znovu slobodný a môže rozprávať a robiť čo len za chce. Kúzlo, ktoré mu to znemožňovalo, prestáva fungovať a on sa dostáva do pôvodnej podoby.

Liada vstáva z lavičky a dostáva sa na stôl, čo je pre ľudí i elfov neslušné. Teraz však nemá záujem o žiadne slová o slušnosti. Prezerá si ľudí i elfov. Snaží sa pozrieť každému až niekde do vnútra, ale nevidí to, čo hľadá. Jej úsmev a radosť okamžite miznú a sklamanie sa na ňu lepí ako prepotené oblečenie.

Veliteľka elfov nereaguje. Pozerá sa, ale nerobí nič. Nikto nerobí nič. Všetci čakajú, že sa Eraniel vráti a všetko vysvetlí, ale tá sa nevracia. Taktiež elfský chlapec s nadaním na komunikáciu na diaľku je ticho a vôbec nič nehovorí.

„Pád.“

Z Liady vyšlo jedno jediné slovo. Znovu sa chce dostať čo najvyššie, aby mala dobrý výhľad, ale Bren ju berie a ukladá si ju na ramená.

„Pamätám si pád. Moja jediná spomienka na mamu. Držala ma v náručí a bola so mnou v lese. Bola skoro nahá, väčšinu šiat použila na to, aby ma zahalila. Kráčala, ale cítila niečo v nohe.

Snažila sa to ignorovať, ale nešlo to. Spadla a ja som padala. Od nej. To je všetko. Pád. Hmlistá spomienka, nič viac.“

Nikomu nie je do smiechu. Všetci, čo mali niekedy nejaké zranenie, naň začali v tú chvíľu myslieť. Len jediná však začala plakať.

Liada prichádza k nej bližšie. Nepoznáva tie oči, tú vôňu ani nič. Je to niekto úplne cudzí a sama je pre ňu cudzia. Elfka, na ktorú sa pozerá, je nižšia a má jednu topánku inú ako druhú.

„Nespoznávam ťa.“ Hovorí Liada.

„Tiež ťa nepoznám.“ Hovorí elfka.

„Ale chcem ťa spoznať celý život.“ Hovoria obidve súčasne.

Všetci im nechávajú chvíľu pre seba a niektorí tiež zdvíhajú pohár, na krásne stretnutie po rokoch.

„Ako je to s Celenom? Eraniel hovorila, že namiesto počúvania bohyně budeme počúvať matku.“ Pýta sa Bren a striedavo sa pozerá na rozviazaného Celena a na matku s dcérou.

„Rozpoviem čo viem, ale nehovorí sa to ľahko. Sú veci, ktorým nerozumiem a sú veci, ktoré ľutujem. Nelutujem však ani moment, čo som bola... aké ti dali meno?“

„Liada.“

„Som Eludia. Ach, to je tak zvláštne, podávať prvýkrát ruku svojej dcére.“

„Tak moment, ja som Eludia. Ale volajú ma Eli.“

„Aj ja som Eludia,“ hovorí veliteľka elfov.

„Do Eludie, tri Eludie pohromade,“ poznamenáva Josač, len tak pre seba. Kara s Brenom ho však dobre počujú.

Všetci sú ticho. Každý položil pohár a na chvíľu prestal jesť, i keď nikto ešte úplne nenasýtil svoj hlad.

„Pamätám si cestu. Zo Zeleného ostrova, z Eludiinho mesta. Cez Ľadovú Zátoku a Lanisport až do Aringoldu. Bola neskutočná zima a hmla. Môj kôň už nevládal a hľadala som miesto, kde sa dá zohriať. Zrazu som v diaľke uvidela oheň. Cválala som k nemu. Mala som pri sebe nôž, ak by ma niekto napadol. Viditeľnosť sa ešte znížila, keď som si k ohňu natiahla ruky. Započula som rev. Divosi z lesa revali jeden cez druhého. Kôň sa splašil a ja som sa ho snažila dohnáť. Stúpila som

na pascu, ktorú tam niekto pripravil. Pociťala som prudkú bolesť, ale to nielen v nohe. Niekto totiž ku mne podišiel a udrel ma do chrbta. A potom znovu a znovu. Nevládala som, ale bránila som sa, kým mi sily stačili. No proti takej presile som nemala šancu. Bili ma a škrtili, kým som stratila vedomie. Zobudila som sa pri ohni, zakrytá kožušinou. Nemala som potuchy, kde som, ani kto ma zakryl. Prišiel muž, ktorý očividne nemal zábrany a povýšenecky mi oznámil, že ostatní išli na lov a on už dlho nemal ženu. Povedala som mu, že to radšej zahyniem, než aby ma on zneužil, a on mi na to odvetil, že to je mu jedno. Chytil mi práve ten boľavý členok, do ktorého sa zahryzli zuby pasce a zvieral ho tak dlho, kým som ho nezačala prosiť, aby s tým prestal. Musela som súhlasiť, že ma zneužije. Zistil, že nie som ľudského rodu, ale bolo mu to jedno. Nemohla som nič urobiť. Následne ma chytil za vlasy a doniesol do mesta, kde ma chcel predať na trhu. Bola som smädná, hladná a v šoku. Kupci si ma vymieňali a chválili sa, že majú elfku. So zranenou nohou, ale stále elfku. Dieťa vo mne rástlo, tak ako i moje odhodlanie. Pokúsila som sa o útek, ale zabili ma. Znovu som sa nadýchla a uvidela som Eraniel v tej predošlej podobe a s dýkou. Vyťahovala ju zo mňa a ja som ožila. Nechápala som to. Povedala, že budem v bezpečí. Tak, ako prišla, tak i odišla. Neskôr som priviedla na svet dcéru. Tá, ktorá ma zachránila dýkou, však moju nohu nevyliečila. Možno jej prioritou bolo niečo iné, to neviem. Som jej však vďačná. Moja dcérka sa stratila a mňa našli potulní lesní elfovia. Pridala som sa k nim.“

„Tento muž ťa zneužil v lese?“

„Nie, nebol to on. Tohto som nikdy nevidela. Ak ale vie, čo sa stalo potom, tak si ho rada vypočujem.“

Celen by možno aj chcel niečo povedať, ale mlčí.

„Liada, čo si pamätáš?“

„Staral sa o mňa, ale uniesli ma. Pracovala som ako slúžka, hlavne v kuchyni. Eraniel mu slúbila, že sa k nemu vrátim, ak bude Karina partia držať pohromade.“

„Potom je Eraniel skutočne nepochopiteľná. A kto je Kara?“

„Ja som Kara.“

„Ty si Kara a máš svoju partiu? Si mladšia ako Liada.“

„Zdanie klame. Toto nie je moje pôvodné telo. Bola som ohnivá mágyňa z červenej légie a posledné roky som sa starala o Airanu. Presne o tú, ktorá ťa oživila s dýkou. Niekto ju nedávno zavraždil a hľadám jej vraha. Moji priatelia mi pomáhajú, ale myslím, že ide o niečo oveľa väčšie. Som žiačkou Airany, ja i Josač. Jedno meno spája všetkých. Jeden zaujímavý osud zaujímavého človeka.“

„Potom vieme, kto je Liada. Kto je skutočne Liada. Dcéra elfky a človeka, na ktorú musela tá dýka niečo preniesť. Úmyselne, alebo nie.“

„Dýka zmenila mnohé. Pod' ku mne, Eludia. Pod'. Teraz je čas na kúzla.“

Eludia, matka Liady, sa pomaly presúva ku Kare a sadá si. Tá zatvára oči a okamžite sa jej vybavuje niečo, čo vedelo dievčatko, v ktorom tele sa práve nachádza jej myseľ. Eludia má stále značne poškodenú nohu, ale liečivé schopnosti, ktoré teraz Kara používa, zaberajú okamžite.

„Ako si to dokázala?“

„Aj toto telo je výnimočné a nechápem to. Možno ďalšia zvláštna hra od Eraniel.“

„Ak sú toto činy a túžby Eraniel, potom budem jej súčasťou. Nech je medzi ľuďmi a elfmi mier, ale ja sa už nevzdialim od svojej dcéry ani od nikoho, kto ju chráni a pomáha jej.“

Kara má radosť. Jej partia sa rozrastá o siedmeho člena. Číslo, v aké nedúfala a hlavne sa lepšie ukazuje spoločná túžba napredovať. Neusiluje však o vedenie a je presvedčená, že Bren bude všetkých viesť lepšie.

Kým všetci hodujú, Eli zháňa vrecia na potraviny a postupne ich plní. O bohoch nevie nič, ale chce byť užitočná. Vie, čo sa teraz bude diať. Bude v pozadí. Elfská bojovníčka, talentovaná mágyňa, dievča so zaujímavou históriou... všetky majú v sebe niečo zaujímavé. Niečo, čo sa dá ďalej spoznávať. Jej sa nikdy nezjaví Eraniel a nedá jej žiadny talent.

Josač myslí na to isté. Zapadne, ale nie na čelo skupiny. Skôr na jej koniec. Neberie to však tak vážne, ako Eli.

„Ako by sme sa rozdelili?“ Pýta sa Eli Kary.

„Sme tu všetci pohromade. Ako myslíš to delenie?“

„Je nás sedem. Ako sa rozdelíme na dve polovice, keď nás je sedem?“

Kara je prekvapená. Teší sa, že sa partia, ktorú založila, rozšírila na siedmich členov a hneď sa jedna z členiek zaujíma o delenie stále nie veľkej skupiny.

„Teraz sa pýtaš len tak, pre seba? Alebo vieš niečo, čo ja neviem?“ Pýta sa Kara.

„Pre seba. Prepáč, nemôžem na to nemyslieť.“

„To je dobrá otázka. Bren, ty si vodca. Čo myslíš?“

Bren samozrejme počúva diskusiu a keď má odpovedať, žiada si čas na rozmyslenie. Po chvíli sa rozhoduje pre jednoduchý vtip, alebo sa mu to zdá byť vtipné a usmieva sa pri tom.

„Rozdeliť sa na sedem skupín nie je ťažké. Na to sa dá odpovedať okamžite.“

„A na dve?“

„Myslíš, ako... pôjdeme cez jaskyňu, popadá pár kameňov a my budeme odlúčení od seba, a tak je treba urobiť dva čo najsilnejšie tímy?“

„Áno.“

„Potom by každý tím chcel Karu. Je z nás najsilnejšia. Tím s Karou by mal len troch členov, tím bez nej štyroch.“

„To je zaujímavé, ale kto by bol kde? Ako by si to poskladal?“

Brenovi sa táto logická úloha páči, ale dobre si uvedomuje, čo by rozdelenie znamenalo. Zvlášť po tom, čo by niekto začal robiť problémy, alebo by jednoducho prestala fungovať akákoľvek komunikácia. Alebo ak by namiesto dobrého premyslenia odišiel niekto úplne náhodne.

„Nepremýšľal som nad tým, ale keď je to tak dôležité, premyslime to. Každý z nás je v niečom výnimočný. Mám ku Kare blízko, ale keby sme boli spolu, druhý tím by bol bez veliteľa. Ale niečo mi napadlo. Celen asi nie je najobľúbenejší. Zvládnem ho ja alebo Kara. A mal by byť s Liadou. Ale aj Eludia by mala byť s Liadou. Takže jeden tím bude mať mňa, Celenu, Liadu a Eludiu. Druhý tím bude pozostávať z Kary, Josača a z teba, Eli. Navyše dve Eludie, to treba rozdeliť, aby sa to neplietlo.“

„Obidvaja silní muži v jednom tíme a spolu s elfskou bojovníčkou a s dievčaťom, ktoré všetko vidí? Nie je to priveľká sila?“

„Ak si neuvedomuješ, čo dokáže mimoriadne nadaná mágyňa, keď je neviditeľná, tak áno.“

„Ja som len do počtu.“

„Vieš odvrátiť pozornosť. A vieš zdvihnúť meč. Vieš sa nadchnúť a vieš nás motivovať, keď chceš. Nie si zbytočná.“

„Ale som najslabšia.“

„Pozri sa na každého z nás. Na každého. Kara prišla o všetky svoje schopnosti, nevie využiť jediné ohnivé kúzlo. Ja som skoro zomrel na vykrvácanie. Celenova jediná špeciálna vlastnosť je jeho bezcitnosť. Josač je zaujímavý len kvôli tomu, že má palicu, ktorú mu môže ktokoľvek zobrať. Eludia doteraz nemohla poriadne chodiť. A Liada sama nevie, čo dokáže a doteraz krájala zeleninu a upratovala v kuchyni ako posledná slúžka. Hovor mi niečo o najslabších či najobvyklejších. Ty si presvedčila Celenu, aby zostal. Ja by som to nedokázal.“

„Tým, že som nastavila svoje telo?“

„Ja by som to nemohol použiť. Ani Josač a ani Celen. A ani Kara či Liada. Tie sú na také veci ešte mladé.“

„Ďakujem, hneď sa cítim lepšie. Teraz to myslím naozaj. Si správny chlap, Bren. Vážim si ťa.“

„Ak je ešte niečo, čo trápi tvoju myseľ, tak sem s tým.“

22. kapitola: Josač a elfovia

Zatiaľ čo Eli pripravuje zásoby a vedie diskusiu o možnom rozdelení sa na dve skupiny, Josač si podrobne všíma elfov. Vždy ho zaujímali. Zvláštny národ, ktorého dávne územia sú zabraté ľuďmi. Pre Josača je to výnimočná príležitosť. Doteraz ich stretol len veľmi málo. Pamätá si, čo o nich hovorila Airana, keď sa od nej snažil naučiť čo najviac. Ich popisy spestrovala vtípkami, ale nehovorila veľa mien.

Všíma si veliteľku i toho chlapca, ktorý ovláda komunikáciu na veľkú vzdialenosť. Vie, že ich už možno nikdy neuvidí, ale niečo ho k veliteľke ťahá. Kúzlo, zvedavosť alebo čokoľvek. Dokáže rozoznať, keď na neho niečo pôsobí. Berie do rúk palicu a búcha s ňou o zem. Nič sa nedeje, s výnimkou toho, že si ho všíma viac ľudí a hlavne elfov.

„Čo to skúšaš?“ Pýta sa ho Eli.

„Len som zvedavý, či sú tu nejaké čary. Niečo ma núti, aby som išiel za tými elfmi. Možno aby som s nimi ostal. Ale viem, že to nie je správne. Ani ich nepoznám.“

„Ťahá ťa to za niekým konkrétnym?“

„Za ňou,“ hovorí Josač a ukazuje na veliteľku. Tá si to všíma.

Velitelia u elfov vyzerajú podobne ako všetci ostatní. Trochu iná výzbroj, možno viac škrabancov, ale inak je ich náročné odlíšiť. Rozprávajú sa s ostatnými elfmi ako seberovní. Josač ide priamo k nej.

„Krásny luk.“

„Ďakujem. Chceš si ho vyskúšať?“

„To môžem? Nikdy som sa strelbe z luku nevenoval.“

„Najskôr ho musíš napnúť. Skús to.“

Josač sa pokúša napnúť luk, ale je to úplne iné, ako by čakal. Ľudské luky kladú odpor a na napnutie je potrebná sila. Tento luk je však mimoriadne zvláštny. Napína sa sám. Jednou rukou ho drží, zatiaľ čo tetiva sa natáhuje len myšlienkou a priamo na nej sa objavuje nový šíp. Veliteľka tak nemá žiadny tulec.

„Toto je neuveriteľné. Kto vytvoril tak úžasnú zbraň?“

„Na to sa ťažko odpovedá. Každopádne je v ňom toľko ľudskej i elfskej mágie, že sa to zle vysvetľuje. Nemôžem ti ho nechať, tomu rozumieš.“

„Samozrejme. V nič také som ani nedúfal.“

„A čo tvoja zbraň?“

„Klasická palica. Nie je ničím výnimočná a keď ju rozbijem, pripravím si novú. Vie rušiť kúzla.“

„Môžem si ju vyskúšať?“

„Samozrejme.“

Veliteľka Eludia si berie do rúk Josačovu palicu a skúša ňou mávať. Vyzerá to tak, ako keby sa dokázala s ňou kryť zo všetkých strán a pri rýchlych pohyboch palica len tak sviští vzduchom.

„Tvoja zbraň by bola nebezpečnejšia, keby bola z kvalitnejšieho dreva.“

„Niekedy je z kvalitného dreva. Podľa toho, aké nájdem a do ktorého sa mi podarí vložiť modré kamienky.“

„Tie kamienky sú mocné. Vymením tvoju palicu za môj luk.“

Všetci, vrátane Celena, ktorý sa rýchlo pridal k Josačovi, sa len prekvapene pozerajú. Úžasný luk na výmenu za obyčajnú palicu? To znie ako veľmi zvláštna ponuka.

„Moment, nemôžem to prijať. Palica a ja sme už niečo spolu prešli. Sme spolu spojení. Tvoj luk je cennejší a neviem, čo by som s ním dokázal, ale viem, že tebe a tvojmu ľudu by chýbal. Moja palica toho až tak veľa nezmôže. Mám ale dva modré kamene navyše. Darujem ti ich.“

„Vymením ich. Povedz svoju cenu.“

„Neviem, čo si priať. Viem len to, že som so svojim životom spokojný.“

„Chcel by si sa k nám pridať?“

„Chcel by som, to je pravda, ale moje miesto je tu. Cítim to tak, že to, čo dokážem, bude mať veľký význam. Nevieť kedy a neviem ako, ale viem, kto bude moju silu potrebovať a kto ju správne využije.“

„Myslíš tvoju veliteľku?“

„Áno, myslím.“

„Každý má nejaký dar. Ja viem, že zomrie.“

„Zomrie? Nedávno zomrela. Zomrie znovu?“

„Jej telo zomrie.“

„Nechcem, aby zomrela.“

„Zomrela jedna od vás a niekoľkí od nás. Ale sú tu. Tí, čo sa vraždili, sa teraz rozprávajú. Život nie je o tom, čo chceš. Niektoré veci neovplyvníš, ale je dôležité ďalej kráčať a bojovať. Eraniel za teba nevybojuje všetky bitky, ale môžeš myslieť na to, že vidí, keď robíš správnu vec.“

„Prečo si vlastne Eludia?“

„Viem, že to meno je časté aj u ľudí. Aj máte skratku, Eli. Mne ho dali rodičia z jednoduchého dôvodu. Páčilo sa im toto meno. Tak, ako sa to páčilo rodičom Eludie, ktorá viedla temných elfov a mnohým pred ňou. Asi sa pýtaš, či mám niečo spoločné s tou druhou Eludiou, ktorá pôjde asi s vami. Alebo s vašou Eli.“

„Počul som o inej, z Airaninho rozprávania. Zlodejka. Získala takú zvláštnu dýku a veľmi ju to ovplyvnilo. Stratila svoju hlavu kvôli predmetu. Už si to tak dobre nepamätám.“

„Preto musíš strážiť Karu, aby sa jej nestalo niečo podobné. Strážiť neznamená byť stále na blízku, niekedy to znamená počúvať. Mysli na to. Na čo teraz myslíš?“

„Myslím na to, že mi budeš chýbať. Nech už je tá druhá Eludia akákoľvek, určite nie je tak skvelá ako ty.“

„Viem, že sa snažíš byť milý a úprimný, ale my to berieme inak ako vy.“

Čas pokročil a skupiny, ktoré majú nabrané zásoby, sa oddeľujú. Bren, Kara a všetci ostatní vrátane Josača idú na juh, zatiaľ čo takmer všetci elfovia zatiaľ ostávajú.

„Máme Eludiu a nemáme Eludiu. Svet je zvláštny!“ Hovorí Josač len tak, sám pre seba, zatiaľ čo ho Eli presviedča, aby sa toľko nezdržoval a nepozeral dozadu. Obidva voľné modré kamienky ostali pri veliteľke.

23. kapitola: Priveľmi oĉividn skúška

Cesta na juh pokraĉuje rýchlo. Jedlo dodalo sily a kaĉdy nesie svoj podiel so sebou. Eli sa snaĉ vziať viac zásob, ale Bren ju okamĹzite krot a hovorí jej, Źe to nie je ani trochu dobr nápad.

Ak je niekto naozaj rád, tak je to Eludia. Nie je ĉlovek, ale pri pohľade na Liadu a pri tom, ako sa s űou rozpráva, sr z nej ĉist ludskosť a materinsk láska. Len Celen trochu taĹko nesie, Źe m daleko od toho, byť znova stredobodom pozornosti.

„Zas ma bolia oĉi.“

„Āo sa deje?“ Pýta sa Eludia svojej dcéry.

„Tam... tam vpredu. Nevieam to pochopiť.“

Eludia si dáva ruku nad oĉi a snaĉ sa ĉo najlepšie zistiť, ĉo cel partiu ĉak. Aj jej sa to zdá byť zvláštne. To uĹ zaĉna byť podozriv všetkým.

„Āo sa deje? Āo vidíte?“ Pýta sa Bren.

„Liada je zmaten a ja sa vôbec neĉudujem. Sú tam dvaja ludia. Āakaj na nás. Niĉ nerobia, len sa pozerajú našim smerom.“

„Tak sú tam dvaja ludia. Niĉ nezvyĉajne.“

„Nevieam, ĉi sú dvaja.“

„Tak koľko ich je?“

„Ja vidím dvoch, ale Liada vidí nieĉo neuveritelne a bolia ju z toho oĉi.“

Eludia sa svojimi elfskmi oĉami snaĉ ĉo najviac pozerat do diaľky. Chce zistiť doleĹit detaily a podeliť sa o ne.

„Kara, toto bude nejak kúzlo. T dvaja vyzerajú byť rovnak.“

„MoĹno sú to len bratia alebo dvojiĉky.“

„Urĉite viac dvojiĉky ako bratia, ale myslím, Źe nieĉo ešte viac.“

Eludia ako prv prichádza k dvom muĹom, ktor pokojne stoja v pozore pri ceste.

„Potrebujeme vašu pomoc,“ hovoria obidvaja súčasne.

„Čo sa stalo?“

„Všetci sú v ohrození a musíte ísť do veže.“

Tu sa už zastavujú všetci ostatní a Eludia sa pýta znovu.

„Vravíte, že potrebujete našu pomoc a máme ísť do veže. Kam?“

„Tam!“ Ukazujú obidvaja protikladnými smermi. Prvý ukazuje priamo na západ a druhý priamo na východ.

„Výborne, dva smery. Ktorá veža je odtiaľto bližšie?“

„Obidve veže sú rovnako vzdialené,“ odpovedajú obidvaja naraz.

„Je to podozrivé. Čo si o tom myslíte?“

„Dvaja panáci tu robia divadlo,“ hovorí Celen.

„Súhlasím s Celenom,“ hovorí Kara, „ale niečo mi tu neseďí. Zistíme viac. Ako je možné, že vyzerajú rovnako? Rovnaká výška, tvár, rovnaká nemožná červená košeľa, rovnaký hlas. Rovnaké naozaj všetko. Chlapi, ako sa voláte?“

„Mark,“ odpovedajú obidvaja súčasne.

„A nie je vám divné, že vyzeráte rovnako?“

„Nie.“

„Ste nejaká rodina?“

„Nie.“

„Takže vy vyzeráte rovnako, máte spoločné úplne všetko a vám to nie je zvláštne? Obidvaja tu na nás čakáte, ale ani ste sa nedali navzájom do reči?“

„Nie.“

„Ktorá veža je dôležitejšia?“

„Obidve sú rovnako dôležité.“ Nech sa Kara pýta na čokoľvek, obidvaja stále odpovedajú to isté a v úplne rovnakom čase.

„Toto je skúška. Banda, sadnime si. Toto bude chvíľu trvať.“

„Možno nie.“ Zapája sa Josač do debaty.

Chlap s palicou prichádza k obidvom a búcha palicou o zem. Rýchlo si všíma, že s tými mužmi sa nič nedeje. Stoja na svojom mieste a ani ich nezaujíma, že im pri nohách niekto búcha s palicou.

„Kúzlo tu nie je, alebo aspoň nie také, na ktoré by stačili kamienky. Ide o niečo iné. Kto si môže dať námahu vytvoriť dvoch úplne rovnakých ľudí? Kto to vôbec dokáže? Možno tak Eraniel, alebo nejaký veľmi silný čarodejník. Keby to boli ľudia, tak sa rozprávajú navzájom a neodpovedajú stále naraz. Alebo by nás jednoducho presviedčali, že ich problém je väčší ako problém toho druhého. Toto skrátka nie je ľudské správanie. Odlíšme ich a zistíme, kto od nás čo chce a premyslime, či to splníme alebo nie.“

„Výborne Josač. Tak Mark čo chce ísť na západ bude Západný Mark a ten druhý bude Východný Mark. Vyhovuje vám to takto?“ Pýta sa Kara.

„Áno,“ odpovedajú naraz obidvaja Markovia.

„Myslím, že za toto môže Eraniel. Je to nejaká jej skúška.“ Hovorí Josač.

„Odkiaľ berieš tú istotu?“ Zvedavo sa pýta Kara.

„Kvôli Eli. Začala sa pýtať na rozdelenie hneď po tom, čo sme stretli Eraniel. To nie je náhoda. Teraz sú tu dve miesta, dva možno úplne rovnaké problémy a jednoducho vidím, že sa očakáva naše rozdelenie. Markovia, čo by ste povedali na to, keby sme vyriešili všetko v jednej veži a až potom by sme išli vyriešiť ten druhý problém?“ Argumentuje Josač.

„Potom všetci pri jednej z veží zomrú.“ Odpovedajú znovu obidvaja.

„Tak prosím, je to jasné. Nieкто chce od nás rozdelenie. Tak sa rozdelíme a možno nás Eraniel ešte odmení.“

„Možno sa mylíš, Josač,“ tvrdí Celen. „Uvažuj. Sme siedmi. Sme silní. Ak nás nieкто rozdelí na polovice, tak nás ľahšie zničí. A nemusí ísť po všetkých. Stačí ak si vyberie niekoho z nás, koho chce zabiť alebo uniesť. Napadá ti nieкто, kto by to mohol byť? Čo takto Kara? Alebo Liada? Ak sa rozdelíme a budeme od seba ďaleko, tak budeme slabší a ľahšie nám nieкто ublíži. Alebo poštvte jednu časť proti druhej. Viem, že v Marelovej zemi sú mimoriadne silní a zlomyseľní čiernokňazníci a aj keď nejdeme priamo ich smerom, sme k ním aj tak stále bližšie.“

„Zistíme, koho je to práca. Či Eraniel, alebo niekoho, kto nám chce uškodiť. Za mňa jasne Eraniel, lebo ak by nám chcel nieкто skutočne ublížiť, tak by po nás hodil zákerné kliatby alebo niečo, s čím by nás spálil na popol. Kto dokáže vytvoriť takýchto dvoch, ten dokáže aj vytvoriť blesk. Alebo nie?“

„Možno nie. Možno práve ten nieкто dokáže vytvoriť dvoch identických ľudí, ale nevie vytvoriť blesk?“

„Dobrý nápad, Celen. Ale ako to zistíme?“

Skupina so siedmimi členmi sa radí a obidvaja muži sa len pozerajú pred seba. Nič sa nemení. Žiadne nové naliehanie ani nové informácie, len tak stoja.

„Tak dost,“ hlási starý vojak, „čas na vojenské riešenie. Sú rovnakí, chcú to isté. Môžeme myslieť inak ako bohyne a ľudia, ktorí ovládajú čary. Ak zomrie jeden, čo sa stane s tým druhým?“

„Neverím, že toto počujem od teba, Bren. Ty si citlivý.“ Hovorí mu Kara.

„Ale stále vojak. Tak schválne. Jednému odsekne ruku, bude to druhému vadit' Hej vy, Markovia, bude vám to vadit', ak ten druhý príde len tak o ruku?“

„Nie.“ Odpovedajú znovu obidvaja.

„Jasné, že budú hovoriť nie. Lebo na to tu sú. Na odpovedanie. Na slová, nie na činy. Kto má nôž?“

Eludia podáva Brenovi svoj nôž a ten jednému robí malú ranku na palci. Nič sa nedeje. Z rany kvapká krv, ale z muža nejde ani hláska.

„Pozrite,“ všíma si Liada. Západný Mark tiež krváca. Z rovnakého miesta, len z opačnej ruky.

„Tak tu to máte. Vojenské riešenie. Černokňažník by nestrácal čas na takéto hlúposti. Musel ich vytvoriť niekto, kto vie o ľuďoch úplne všetko a má čas na všetky tie detaily. Eraniel je za týmto a jednoducho nám dáva úlohu. Markovia, teraz vás obídeme a pôjdeme na juh. Nepomôžeme ani jednému. Vadí vám to?“

„Tí ľudia potrebujú vašu pomoc.“

„Hlasujme. Ja som za Eraniel. Kto je za nejakých černokňažníkov, nech ide na stranu. Zvyšok ku mne.“

Okamžite sa všetci presúvajú k Brenovi.

„Ako by sme sa rozdelili? Je nás sedem. Ako sa rozdelíme na dve polovice, keď nás je sedem?“

Liada si nemohla nevšimnúť, že presne rovnaké slová Eli už použila v dedine, kde sa rozprávali s elfmi. Dokonca si pamätala i jej tón a farbu hlasu, s akou ich vyslovila a s úžasom, ale i obavami zistila, že teraz Eli na chlp presne napodobnila samú seba.

„Eli, to si už hovorila. A stále nevieme, čo sa tam bude diať. Aké je tam nebezpečenstvo.“

„Na obidve veže útočí po sedem zbojníkov. Sto ľudí zomrie v každej veži ak nepomôžete.“

„Ďakujem Markovia. Teraz sa niekam dostávame. Je nás sedem a máme naraz zvládnuť siedmich na jednej i na druhej strane. Musíme sa rozdeliť.“

„Liada, to je pravda, ale nie je ti zvláštne, že sa stovka tak veľmi bojí siedmich?“ Pýta sa Eli.

„Je to zvláštne.“

„Rozdelme sa, nestráčajme čas. Ale ako presne sa rozdelíme? Existuje niekoľko možností. Alebo dvaja kapitáni, ktorí si budú postupne vyberať spomedzi ostatných, alebo môžeme ísť na základe rodinných väzieb, alebo môžeme odhadnúť silu každého člena a vyberať tak, aby bol rozdiel medzi skupinami čo najmenší.“

„Ty si nad tým uvažovala celú cestu?“

„Musím nad niečím porozmýšľať.“

„Je aj štvrtá možnosť,“ ozýva sa Bren. „Rozhodnem ja. Kara premýšľa, všetci premýšľajú, ale ja mám velenie. Tak to rozdelím. Kara, Josač a Eli pôjdu na západ. Zvyšok, vrátane mňa, na východ. Kara? Ehm... Kara?“

Všetci diskutujú, hovoria nahlas mená a smery, skúšajú rôzne možnosti, len Kara je pomimo hlavného diania a pozerá sa smerom na západ. Tam niekde je veža, o ktorej nikdy v živote nepočula a ktorá ju teraz potrebuje. Premýšľa a konečne sa jej darí upratať si myšlienky. Vracia sa k ostatným a jednoduchým pohybom ruky si pýta slovo. Všetci sa začínajú sústrediť na jej slová.

24. kapitola: Kara rozdeľuje skupinu

Kara doteraz intenzívne premýšľala nad delením skupiny. Premyslela všetky možné dôsledky a hlavne sa rozhodla, že sa zameria priamo na Eraniel a na jej myslenie. Každý myslel na seba, aby bol v tej lepšej skupine, ale Kara sa rozhodla ísť na to inak.

„Počúvajte ma. Všetci. Eraniel nám dala úlohu a my ju splníme tak, aby bola ona šťastná. Je to pre jej potešenie. Myslime si o nej čo chceme, ale toto je jej plán. Viem, ako rozmýšľa. Je tu nápad s dvomi kapitánmi. Súhlasím. Eraniel by nechcela nejakú nespravodlivosť. Zároveň by ani nechcela, aby tí silní rozhodovali o slabých. Nad týmto som teraz uvažovala. Ako urobiť, aby silní nerozhodovali? Dajme rozhodovanie slabým. Eli, Liada, ste kapitánky.“

„Ja som už rozhodol inak. A ak si dobre pamätáš, mám teraz velenie, Kara.“

„A si dobrý vodca, máš moju dôveru, ale toto je úloha od Eraniel a ideme podľa jej pravidiel. V iných veciach rozhodujeme my, ale teraz nechajme rozhodovanie na Eli a na Liade. Sú v boji najslabšie, aj keď majú nadanie a možno práve teraz potrebujú trochu posmeliť. Eli je staršia a slabšia, začína. A Eli, neber to teraz tak, že ťa chcem uraziť alebo niečo podobné. Chcem tu pred všetkými i pred Eraniel, ktorá nás určite počúva, zahľásiť, že si dôležitá a to je pre mňa i pre všetkých ostatných skutočne dôležité. Eli, vyberáš.“

Napriek tomu, že Eli veľa rozprávala o delení, teraz nemá slov. Celen jej do toho chce hovoriť, ale Kara ho okamžite donútila držať jazyk za zubami.

„Môžem vybrať kohokoľvek?“

„Okrem Liady. Zvládneš to.“

„Vyberiem si teba, Kara. Pod' so mnou.“

„Prečo si vyberáš práve mňa?“

„Si silná, si úžasná a veríš mi a ja verím tebe.“

Liada nepotrebuje dlhý čas na premýšľanie. Je milo prekvapená, ako ju nikto neodsudzuje. Každý očakáva, že si vyberie niekoho z rodiny. Svoju matku, ktorú dlho nevidela a ktorá sa teší z každého okamihu, alebo otca, ktorý nie je jej skutočným otcom, ale aj tak mu na nej záleží.

„Vyberám si Karu.“

„Mňa si už vybrala Eli.“

„Vyberám si teba, lebo si môžem zobrať kohokoľvek. Okrem Eli. A vyberám si teba. Pod' do môjho tímu.“

„Myslela som si, že si vyberieš Eludiu.“

„Ak to bude možné, vyberiem si ju. Ale najskôr si vyberám teba. Viem, čo robím. A viem aj to, že Eli nad tým bude premýšľať, ale zoberie si teraz Brena.“

„Vidíš niečo, čo my nie?“

„Áno, vidím. A vyberám si ťa.“

Prekvapená Kara sa presúva. Znovu vyberá Eli.

„Vyberám Brena.“

„Ďakujem, vážim si to.“

„Nie si zvedavý, prečo si vyberám teba?“

„Potrebuješ vodcu. Mňa alebo Karu. Karu nemáš. Som logická možnosť a hlavne budem rád s tebou v tíme a ochránim teba i ostatných.“

Dvaja ľudia v každom tíme. Zatiaľ. Vyberá Liada. Nehovorí žiadne meno, ale namiesto toho podáva svoju ruku elfke Eludii a tá jej ruku prijíma. Spoločne sa presúvajú ku Kare. Nepotrebnú žiadne slová, ale tešia sa.

„Celen.“

„Prečo chceš mňa a oddeľuješ ma od rodiny?“

„Môžem koho chcem.“

„Ale ja nechcem ísť s tebou. Chcem ísť s Liadou a Eludiou.“

„Vyberám si ťa a pod' teraz sem.“

Celen neochotne kráča k Eli a k Brenovi. Nechápe toto rozhodnutie a berie to ako krivdu.

„Celen za Karu.“

Len niekoľko slov a už sú všetci šťastní. Predovšetkým Celen. Liada si ho berie k sebe. Josač sa následne pridáva k Eli.

„Tak sme rozdelení. Vyrážme. Stretne sa tu, na tomto mieste, len čo bude splnená naša úloha. Súhlasíte? Nedá sa to minúť, je to križovatka ciest.“ Pýta sa Eli.

Všetci súhlasia. Delenie dopadlo podľa Eli dobre. Nie však podľa Josača.

„Som navyše. Tiež rozumiem Eraniel, aspoň trochu, a mal by som sa pridať nie k silnejším, ale k slabším. Eludia má len dva šípy a nôž, Celen je slabší od Brena a Liada sa v kúzlení nemôže rovnať s Karou.

„Súhlasím,“ hovorí Eli a je rada, že celé delenie je na konci.

Zlodejka, mágyňa a bojovník s veľkým štítom idú smerom k západnej veži. Markovia stoja na mieste, nič nerobia a nehovoria. Po chvíli miznú, ako keby tu nikdy ani neboli. Nech ich už vytvoril ktokoľvek, teraz už nie sú potrební.

25. kapitola: Cesta k západnej veži

Traja členovia zo siedmich sa presúvajú na západ. Cesta vyzerá byť priama, bez akýchkoľvek problémov. Malé lesíky sa nachádzajú priamo v ceste a dajú sa ľahko obísť. Kara premýšľa nad miestom, kde by sa dalo prenocovať. Lúky s nízkou trávou a lesíky, tam sa ľahko vyberá. Navyše by nemal byť problém s drevom na oheň.

„Dúfam, že nájdeš presne to, čo hľadáš.“

„O čom hovoríš, Eli?“

„Ten, kto zabil Airanu, urobil tak veľa zla. Ty ho dostaneš. Teraz ti nejde o pomstu, ale o vyššie ciele. Nájdeš presne to, čo hľadáš. Verím ti.“

„To je od teba pekné, ale chcela som nájsť niekoho, kto ho vystopuje. Teraz to už nejde.“

„Ale pôjde. Len k tomu niečo potrebuješ. Nevieš čo.“

„Ukázala sa ti Eraniel? Chceš mi niečo naznačiť?“

„Nie, to nie. Len premýšľam.“

„Na to, čím si sa živila, veľa premýšľala.“

„Keby som nepremýšľala, tak by som už dávno nežila.“

Bren v blízkom lesíku zbiera vhodné suché drevo na oheň, zatiaľ čo Eli zbiera kamene na ohnisko.

„Chýba ti to?“

„Čo?“

„Tvoje ohnivé kúzla a schopnosti. Máme drevo, ale nemáme oheň.“

„Teraz by sa mi to hodilo. Jedna myšlienka a mali by sme pekný ohník. Vieš urobiť oheň?“

„Ja viem,“ hovorí Bren.

Po krátkom búchaní kremeňa o kremeň sa niekoľko iskier dostáva priamo na drobné halúčky a iné kúsky suchého dreva. Slabý plamienok postupne nabera na sile.

„Myslím, že Airana by bola na teba pyšná,“ hovorí Kare Bren.

„Prečo?“

„Bola si maličká mágyňa v červenej légii. Dievčatko, ktoré sa naučilo pár zaklínadiel. Teraz ideš zachrániť svet, urobiť z neho lepšie miesto a to aj napriek tomu, že sú ti nanič kúzla, ktoré si sa dlho učila.“

„Každé kúzlenie potrebuje sústredenie a vytrvalosť.“

„Požičaj mi mincu.“

Bren si berie od Kary jednoduchú, medenú mincu. Ukazuje ju Kare i Eli na svojej dlani a prepletá si ju medzi prstami. Po chvíli minca zmizla.

„Ako si to urobil?“

„Viem veľa vecí. Nie som totiž Bren, len mám jeho podobu. Prišiel som sa pomstiť.“

„Mňa nenachytáš,“ smeje sa Kara.

„Teba nie. Ale pozri sa na Eli, ako zbledla.“

„Fakt je bledá. Eli, zjedz niečo, nevidela som ťa jesť. A hlavne sa poriadne vyspi.“

Ráno sa trojica zobúdzajú na nečakaný zvuk. Nie sú tu sami. Bren berie do rúk meč a štít. Zreteľne vidí zbojníkov. Dvaja prehrabávajú veci a piati dávajú pozor, či niekto nevstane. V momente vstáva a pridáva sa k nemu Eli. Má v ruke nôž, ešte zo zásob v dedine.

„Na nich! Pobjime ich!“ Vykrikuje jeden z lúpežníkov a sústredí sa na Eli. Ešte stále je na svete oveľa viac mužov ako žien a môže ju ľahko predať. Beží k nej.

Nečakal však, že Kara je tiež hore a len čaká, kým sa zbojníci priblížia blízko k nej. Pre Karu je čas na vyskúšanie ľadového kúzla, ktoré ju práve napadlo. Je nenápadné, ale mimoriadne účinné. Aspoň v jej mysli. Uvidí, aká je realita.

Sústredí sa na nohy. Všetkým lúpežníkom zamrzajú. Padajú do nízkej trávy a vôbec s nimi nemôžu pohnúť.

„Vaše nohy tak trochu zmrzli. Teraz mám možnosť zmraziť vašu krv v žilách a postarať sa, aby ste mali žily ako ementál. Vykrvácate rýchlo, ale bezbolestné to nebude. Alebo zariadim, aby sa vám krv zmrazila niekde inde. Môžem si vybrať, aké postihnutie vám spôsobím. Ako to znie, páni?“

„Pusti nás.“

„Najskôr informácie. Hľadáme siedmich mužov, ktorí chcú zaútočiť na blízku vežu. Nie ste to vy?“

„Nie.“

„Výborne. Tak nás k nim dovediete.“

„Ale my nevieme, o čo ide. Len prechádzame a máme hlad.“

„Tak to si pomôžeme navzájom. Vy nás necháte na pokoji a nikomu sa nič nestane. Trochu jedla máme, to nie je problém. A ktorým presne smerom je veža?“

„Tadiaľ.“

„Asi nie je veľmi vysoká, keď ju stále nevidno. No dobre, splníme našu časť dohody.“

Kara pomaly, jemne, rozmrazuje nohy zbojníkov. Snaží sa to urobiť tak, aby nikomu neublížila.

„Ty im veríš, Kara?“

„Zrazila som ich na kolená. Alebo skôr na brucho. Ak niečo vyskúšajú, zopakujem to.“

Zbojníci si sadajú k ohňu a ohrievajú sa. Nevyzerajú byť zlí, len zúfalí.

„Povedz mi, ty čo im velíš, vieš niečo o nejakých vraždách mágov? Povráva sa niečo?“

„Nejaký podozrivý... oslovil tu Josača, či by dokázal zabiť nejakých ľudí s magickým nadaním. On ich vycíti. Ale odmietol to. Nepovedal mu ani slovo.“

„Potom je hrdina.“

„Hrdina bez jazyka, ale dobrák od kosti. Taký bledý chlap, vyzeral ako elf, ale aj tak inak. Strašne prísne sa tváril. Taký, s akým je neradno sa zahrávať.“

„Povedz mi čo najviac.“

„Viem len toto. A že v tej veži je niekto, koho nemá rád.“

„Potom je to vyjednávač, taktik. Žiadny bojovník, ale niekto, kto má radšej intrigy ako meč.“

„To nie je nič výnimočné. Nemám rád takých chlapov a Josač tiež nie. Nikto z nás.“

„Poznáš viacerých ľudí s menom Josač?“

„Ďaleko na juhu je to časté meno. Ale iného nepoznám.“

„Ďakujem ti.“

Eli neverí zbojníkom a drží sa blízko pri Brenovi. Cíti sa pri ňom bezpečnejšie a všíma si Karu, ktorá nemá strach. Alebo ho mimoriadne dobre skrýva. Trojica pokračuje smerom k veži.

26. kapitola: Skutočná potreba

Trojica kráča k veži, ktorú je vidno čoraz lepšie. Žiadna obrovská stavba z pevného kameňa, niekto by ju mohol nazvať väčšou pozorovateľňou. Stavba je na pozorovateľňu nízka, na obrannú vežu málo pevná a aj keď má bránu, s pomocou rebríkov sa dá ľahko obliehať aj z iných strán, práve pre svoju nízku výšku.

„Toto je tá veža? Ako sa tam má dostať celá stovka ľudí? Alebo je to len nejaká radnica pre sto sedliakov z okolia? Za mňa je to hromada škaredo poukladaných stromov. Alebo palisáda, ktorú sa im nepodarilo urobiť na prvý raz poriadne.“

„Vojensky si to vystihol presne, Bren. Každopádne potrebujú našu pomoc.“

„Keby som sa mal vyjadriť presne, tak by som povedal, že to miesto nemá pre obrancu prakticky žiadnu výhodu.“

Eli sa usmieva, zatiaľ čo Bren si všíma všetky nedostatky a nedokonalosti konštrukcie. Za svoj život už videl najrôznejšie opevnenia, ale toto je pre neho záhadou. Niektoré časti vyzerajú, ako keby boli postavené už dávno, zatiaľ čo iné sú novšie. Nieкто stavbu rozširoval a vylepšoval, ale ten niekto nebol žiadny génius. Alebo to stavali samotní obyvatelia bez znalostí a skúseností.

„Sme tu. Aký je teraz plán?“ Pýta sa Bren.

„Pamätáš sa na to, čo som hovorila o mágii? Cítim tu niekoho s magickým nadaním. Ju. Tam vzadu.“

„Tak je tu zase nejaká čarodejnica?“

„Má to zmysel. Zistíme o nej niečo viac.“

„Eraniel ťa dovedla k niekomu s magickým nadaním. K ďalšej žene. To nie je náhoda.“

Zatiaľ čo sa Kara blíži, veža sa rýchlo zaplňa. Čoraz viac ľudí sa tlačí priamo na vežu. Naháňa, alebo skôr zaháňa ich tu niekoľko jazdcov. Po nikomu nestrielajú, do nikoho nesekajú. Tlačia ich pred sebou ako ovce. Eli, Bren a ani Kara sa po chvíli nemôžu vôbec hýbať.

„Toto nie je veža, je to skôr niečo ako ohrada,“ chce povedať Bren Kare, ale uvedomuje si, že ho nemôže počuť. Priveľa ľudí pohromade znamená aj veľa hluku a bedákania.

Kara je vtresaná medzi vyšších ľudí. Nevidí dobre, čo sa deje. Stále je v tele dievčatka, ktoré si s ňou vymenilo telo i niektoré schopnosti. Uvedomuje si, že má niekoho zachrániť, ale je v pasci. Sklamala Eraniel.

Drevená konštrukcia je dostatočne pevná pre také množstvo ľudí, ale po chvíli začína byť jasné, prečo je celé toto miesto v prvom rade pascou. Niekoľko chlapov na koňoch prichádza až k ohnisku a zapalujú svoje šípy. V takej tlačnici nie je možné zhasiť oheň a dostať všetkých do bezpečia.

„Počúvajte ma! Musíte odtiaľto odísť! Nemôžete tu zostať!“ Kričí na všetkých Bren, ale počujú ho len tí najbližší. Nemôžu sa pohnúť, nemajú kam. Niekoľko ďalších stále prichádza na vežu, aj keď to vyzerá byť to najhlúpejšie možné riešenie.

Eli sa stráca v nápore a Kara tak isto. Každopádne Eli nie je tak hlboko a pretože je malá a nenápadná, darí sa jej postupne dostať na okraj. Cesta na pár krokov sa jej zdá byť nekonečná a je nútená podráždať ostatných a vyškrabať sa úplne hore, cez ľudí. Skáče. Nie je to veľká hĺbka, ale skáče jediná. Nikto si z nej neberie príklad. Berie palicu a snaží sa zastaviť ďalších ľudí, aby neliezli na vežu. Je však príliš slabá a hrozí, že ju prúd ľudí stiahne spolu s ostatnými.

Obchádza vežu. Chce nájsť spôsob, ako všetkých zachrániť. Nemá nič, čo by sa dalo použiť. Ešte aj o meč prišla kdesi v tlačnici. Nevidí Brena a už vôbec nevidí Karu. Vidí však ženu, ktorá niečo robí. Je to nejaké kúzlo? Každopádne sa všetci blížia k tej neznámej žene, úplne bez rozmýšľania. Ona je za toto zodpovedná?

Eli berie kameň a hádže ho po žene. Tá na chvíľu prestáva čarovať a všetci sú prekvapení, čo tu robia. Kladú si otázky a uvedomujú si, že sa tu nedá dýchať. Eli sa zohýba po ďalší kameň a znovu hádže. Niekoľko zbojníkov k nej prichádza, ale len čo sa jej dotýkajú, menia sa na kusy ľadu. Zlodejka berie jednému z nich nôž a hádže ho po čarodejnici. Dobrý zásah, kúsok od srdca. Rýchlo za ňou natáhuje ruku a aj čarodejnica sa mení na ľad. Kúzlo je zlomené.

Tak, ako sa ľudia hrnuli na vežu, sa začínajú hrnúť z veže preč. Zbojníci, ktorí to vidia, zapalujú vežu šípmi. Každý jeden pôsobí spúšť a suché drevo im vôbec nevzdoruje. Bren je jeden z prvých, ktorí zoskakujú a dávajú sa do boja so zbojníkmi. Zrazu sú zbojníci v ohromnej početnej nevýhode a ten, ktorému to došlo, sa dáva na útek. Nepohybuje sa však dostatočne rýchlo na to, aby unikol pred Karinou vrhacou hviezdou.

Obklúčení zbojníci sa púšťajú do márneho boja proti väčšine, pričom minimálne jeden umiera po údere od Brena.

„Čo to malo znamenať?“

„Nieko tú čarodejnicu očaroval.“ Poznomenáva Kara a blíži sa k nej.

Po chvíli sa čarodejnica prebúdzá, zbavená ľadu. Je bledá, smutná a hlavne zmätená.

„Kto ti to urobil?“

„Dcérenka moja. Dcérenka moja.“

„Tvoja dcéra ti to spravila?“

„Ty si moja dcérenka. Už som nedúfala, že ťa niekedy uvidím. Skoro mi puklo srdce, keď som počula, že ťa odvážajú až do Emalie.“

„Nie som tvoja dcéra. Ale stretla som ju. To sa ťažko vysvetľuje.“

„Si moja dcérenka.“

„Ako sa volám?“

„Čo to skúšaš? Si to ty. Tvár, hlas, odvaha. Všetko.“

„Vymenila som sa s dievčaťom, ktoré ovládalo len čardamu.“

„Myslela som si, že si sa rýchlo naučila aj bežnú reč. Ak nie si moja dcéra, kto si?“

„To ti porozprávam. Ale teraz povedz ty mne niečo dôležité. Ty si teraz používala nejaké kúzlo?“

„Povedal mi, že ak urobím presne to, čo chce, tak znovu uvidím tvár svojej dcéry a budem ju môcť držať za ruku a rozprávať sa s ňou.“

„Popíš mi ho.“

„Temný elf. Má veľkú psychickú silu. Presvedčil ma. A chcel...“

„Čo chcel?“

„Aby som zabila všetky deti, ktoré majú magické nadanie. Sám mi povedal, ktoré to sú. Donútil ma. Ovládal moje ruky a nemohla som robiť vôbec nič.“

„Teraz si v bezpečí. To je hlavné. Počuješ?“

„Nie som. Našiel ma.“

Čarodejnica sa hádže Kare okolo krku a objíma ju tak silno, ako vie. Sama však rýchlo mizne. Jej telo sa rozpadá. Kara pozná tieto kúzla. Nesplnený sľub, naviazaný na život a smrť slabšieho.

27. kapitola: Splnená úloha?

Drevená veža sa postupne vyprázdňuje. Všetci ľudia z okolia, ktorí tu boli kúzlom pritiahnutí, ako i Kara s Brenom a Eli, opúšťajú stavbu. Kara premýšľa nad svojim telom. Stále je v tele dievčaťa. Veľká mágyňa v tele mladučkej ženy, ktorá by ešte nemohla mať rodinu a za normálnych okolností by ešte ani nezačala žiadnu hádku s rodičmi.

„Spoznala si osobu, ktorá ťa priviedla na svet.“ Oslovuje Karu Bren.

„Mňa nie. Toto dievča.“

„Aspoň čiastočne teba. Žiješ druhýkrát, vďaka nej. Nič to s tebou nerobí?“

„Hlavne som zmätená. Dajme si dohromady fakty. Nieкто to dievča niesol na trh. Tam bola predaná a popri tom sme ju chceli zachrániť, ale ona sa obetovala za mňa, aby som prežila.“

„To si poriadne zhrnula. Navyše bola poslaná na trh ako nejaký tribút či poplatok. To je dosť zvláštne.“

„Počula som o niečom podobnom, keď som bola v Lanisporte,“ pridáva sa Eli. „Od čarodejníka chceli nejaké kúzlo a on odmietol. Tak mu odvliekli ženu a deti a on ich znovu odmietol a tak ho zabil. Keď prišli za ďalším, tak ten ďalší spolupracoval. Viem len že to riadil nieкто z mora, z ďalekých krajov. Viac neviem.“

„Eli má pravdu.“ Hovorí neznámy hlas a všetci sa pozerajú na smer, odkiaľ tento hlas prichádza.

Na počudovanie všetkých sa znovu objavuje Airana. Mágyňa, ktorá sa starala o Karu a o ktorú sa neskôr starala práve Kara. Jej telo je vzpriamené a prekrásne.

„Eraniel, si to ty?“

„Som. Ale teraz som sa rozhodla pre túto podobu.“

„Prečo? Môžeš mať akúkoľvek podobu, akú len chceš.“

„Je dôvod, prečo som si vybrala túto podobu. Veľmi dobrý dôvod. Sme v svete tváří, skutkov a hrdinov. Ten, čo nič nerobí, stráca tvár a za nič nestojí.“

„To je múdra veta, ale prečo mi ju hovoríš?“

„Hľadáš človeka, ktorý zabil Airanu. Utielol. Aj teraz. Jeden z lupičov. Ale nezabil ju preto, že by ju poznal a mal s ňou spor. Len sa jeho myseľ dala ľahko podmaniť. Hľadala si vyrazené zuby a našla si temnú, zložitú a bezcitnú odnož mágie. Teraz máš voľbu. Hľadať pešiaka, ktorého vina je len čiastočná, alebo stať sa prvou.“

„Prvou čo?“

„To mi musíš povedať ty. A nevieš mi to povedať slovami. Som tu ako Airana, pretože so sebou často niesla náhradné šaty. Tieto sú pre teba. Teraz mi ukáž dľaň.“

Kara ukazuje svoju dľaň a Eraniel sa jej dotýka svojou dľaňou. Zo začiatku sa nič nedeje, ale postupne sa postava Airany rozplýva, až ju nie je vôbec vidno. Tak záhadne, ako prišla, je i preč. Jediné, čo ostáva, sú nové, fialové šaty. Jednoduchý, ale veľmi teplý plášť s kapucňou.

Kara sa chce poďakovať, ale nemôže. Z úst jej nevychádza žiadna hláska. Volá na Brena, ale sama nepočuje žiadne svoje slovo. Otvára ústa, čo si samozrejme Eli s Brenom všímajú, ale nevedia, čo im chce povedať. Na druhej strane je to úplne jasné. Nemôže rozprávať.

Bren nevie, čo má robiť. Nechápe, prečo sa to stalo. Jeho prvá myšlienka sa mení na objatie. Objíma Karu a všíma si, ako rastie. Získava svoju pôvodnú podobu. Presne takú, v akej ho zachránila a akú stratila pri snahe o záchranu dievčaťa.

„Eraniel by ti neublížila. Takto nie.“ Hovorí s plačom Bren. Nikdy ho nenapadlo, že Kara príde o svoj hlas.

„Fialový plášť. Kara, obleč si ho.“

Kara si oblieka plášť, ale s jej hlasom to nerobí nič. Eli si všíma pár maličkých písmen na chrbte a ukazuje ich Brenovi.

„Čardama.“

„Viem, že je to čardama. Ale čo sa tam píše?“

„Čejm. To znamená oheň.“

Kara vstáva a dotýka sa drevenej konštrukcie vyprázdnenej veže. Drevo okamžite hltajú ohromné plamene, oveľa silnejšie ako čakala. Púšťa konštrukciu a znovu ju chytá. Drevená stavba, ktorá za ten kratučký čas výrazne sčernala, je úplne uhasená a vytvára sa na nej jemná námraza.

„Si modrá a červená mágyňa naraz? To je skvelé! Kara, ty si to dokázala! Dokázal to aj niekto pred tebou?“

Jej slová Bren ani Eli nepočujú. Reaguje pokrčením pliec a ukázaním na smer, ktorým prišli.

28. kapitola: Potok

Eludia vedie. Možno materinský cit, alebo jednoduché reálne bojové skúsenosti jej hovoria, že by mala byť vpredu. Cesta priamo na východ, k východnej veži, prebieha pokojne. Jej pohyby sú však pre človeka zvláštne. Niekedy kráča, niekedy beží pomedzi stromy. Chvíľu je na hlavnej ceste a následne je jediná, ktorá sa jej nedrží.

„Prečo chodíš tak zvláštne?“ Pýta sa jej Liada.

„Hľadám pasce, skratky, najrôznejšie nebezpečenstvá. Sme štyria, môže nás niekto prepadnúť. Preto je dobre zistiť informácie o nebezpečenstve čo najskôr.“

„Blíži sa nebezpečenstvo?“

„To sa blíži neustále. Je však na nás, či sa budeme báť a či naň budeme pripravení. Zatiaľ žiadne nebezpečenstvo nevidím a necítim, ale nemôžem si byť úplne istá.“

„Snažíš sa, aby mi nikto neublížil?“

„Aj to, Liada. Nechcem, aby ti ktokoľvek čoby len skrivil vlas na hlave.“

Štvorica sa blíži k malému potoku. Potok nemá žiadne spevnené brehy. Nepôsobí nebezpečne, ale zároveň je tento potok plný kameňov, ktoré pokrývajú zelené riasy. Eludia nevkróčí do vody a zohýba sa, aby si ju dobre prezrela. Blíži sa k nej rukou, ale nedotýka sa jej.

„Čo sa deje?“ Pýta sa jej Josač.

„Ten potok by tu nemal byť. Celá táto oblasť je suchá. Pozri sa aj na trávu v tesnej blízkosti. Niečo tu nesedí.“

„Eraniel pripravuje nejakú hru?“

„Myslím si, že Eraniel nie. Môžem sa však myliť. Prečo by však cez suché údolie tiekla riečka, ktorá tu predtým nebola? A pozri sa, voda ide väčšinou smerom dolu. Ty by si povedal že z kopca. Tu to však neplatí. Navyše tečie smerom od níziny do kopcov.“

„Niečo skúsím.“

Josač udiera svojou palicou do zeme, ale nič sa nedeje. Žiadny vplyv.

„Mám nápad. Použi tú tvoju palicu na to, aby si preskočil cez rieku. Poriadne sa rozbehni, zapichni ju do stredu a preskoč.“

„Bojím sa, že to táto palica nezvládne. Môže sa zlomiť.“

„Skúsim to teda sama.“

Eludia sa pripravuje a rozbieha. Pri skoku zapicháva palicu približne do stredu potoka. Na svoje i na prekvapenie všetkých ostatných naráža do neviditeľnej steny a padá do vody. Rýchlo z nej vychádza celá mokrá a berie si palicu so sebou.

„Čo sa stalo?“

„Ja neviem.“

„Ale ja viem,“ pridáva sa Liada. „Toto nie je potok.“

„A čo je to?“

„Teda je to potok. Ale je to aj hranica, múr, skala, čokoľvek. Niečo, cez čo nemôžeme prejsť.“

„Ak sa tam nedostaneme, nesplníme úlohu.“ Smutne hovorí Eludia.

„Dievčatá, robíte z toho divadlo. Je to len potok. Stačí ho prebrodiť.“ Celen vyjadruje svoju myšlienku.

Starý muž uvažuje, či si má alebo nemá dať dole topánky. Pred potokom má aj on trochu rešpekt po tom, čo si vypočul zaujímavosti o ňom od elfky. Videl, ako obratná bojovníčka spadla. Nakoniec to rieši jednoducho. V topánkach jednoducho ide na najväčší kameň a následne z neho skáče na ďalší. Rýchlo sa dostáva na druhú stranu. Josač ho nasleduje a postupne preskakuje tak, aby si topánky namočil čo najmenej.

Liada sa pokúša ísť v jeho stopách, ale na mazľavom kameni sa šmýka a padá do vody. Josač ju rýchlo chytá za ruku a vyťahuje na druhom brehu. Posledná skáče cez potok Eludia, ale znovu naráža do neviditeľnej steny.

„Ten potok ťa nemá rád,“ smeje sa Celen od ucha k uchu.

Josač sa vracia a snaží sa preskákať až k Eludii a nájsť cestu, ako prejdú na druhú stranu obidvaja. Aj v treťom pokuse Eludiu zastavuje neviditeľná stena, zatiaľ čo Josač prechádza ako cez akýkoľvek iný potok.

„Zamyslime sa. Toto je skúška. Tu zbrane nepomôžu, na toto treba hlavu. Nieкто nechce, aby Eludia prešla.“

„Ten potok ju nemá rád. Je to jasné.“

„Celen, ty si hlupák. Ten potok nie je len pohybujúca sa voda. Je to nejaké kúzlo, ale moje kamienky na to nestačia.“

„Ani na Eranieline skúšky nezaberali.“

„Preto si myslím, že je to od Eraniel. Takže našou úlohou je dostať Eludiu na druhú stranu. Postupne na to prídeme. Liada, čo ty? Vidíš niečo nezvyčajné? Niečo, čo si Eludia nevšimla?“

„Nie, nevidím.“

„Podme na to logicky. Eludia neprejde. Celá Eludia? Alebo je niekde problém, ktorý spôsobuje, že sa sem nemôže dostať?“

„A čo ju chceš, nakrájať? Si ty ale hlava, Josač.“

„Jasné, že nie nakrájať. Ale s nožom začnime. Hod' mi, čo máš pri sebe. Skús to hodiť.“

Eludia berie do ruky svoj nôž a hádže ho na druhú stranu tak, aby rozhodne nikomu neublížila. Taktiež jej luk a tulec s dvomi šípmi prekonáva vodu bez námahy.

„Zbraňami to nie je. V čo si iná ako my?“

„Som žena. Elfka.“

„Liada je z polovice elfka a rozhodne je žena. Prešla bez problémov, bez spomalení.“

„Som bojovníčka.“

„Takých je viac. Niečo iné.“

„Nedôverovala som tomuto potoku od začiatku, bola som podozrievavá.“

„Tak skús prejsť s tým, že mu budeš veriť. Mysli si, že je to len obyčajná, rovná cesta.“

„To sa ľahko povie.“

„Skús to.“

Eludia sa pokúša prejsť, ale padá do vody. Sama sa snaží dostať na druhú stranu, ale nejde to. Ani keď ju ťahá Celen s Josačom. Nie a nie s ňou pohnúť.

„Asi mám nápad,“ ozýva sa Liada.

„Aký?“ Odpovedá jej Celen, zatiaľ čo sa Eludia snaží vyžmýkať si vlasy.

„Ak to urobila Eraniel, tak by mohla brať toto ako skúšku.“

„To už vieme. Dala sem potok kvôli skúške.“

„Myslím, že je to nejaký múr. Eraniel bola dlho uväznená v nejakom väzení. Bola opakovane týraná. Nemôže mať rada múry.“

„Jeden tu urobila, tak ich má rada.“

„Prečo máme múry? Prečo má mesto či dom múry?“

„To je jasné. Aby sa tam nedostal niekto, kto tam nemá čo hľadať. Eludia nemá čo hľadať pri tej veži. Je tam zbytočná. Ideme bez nej.“

Celen a Josač pokračujú. Berú si svoje zbrane a mieria na východ. Jedine Liada ostáva pri potoku. Podáva svojej matke jej zbrane, ale vie, že to je jediné, čo môže urobiť. Následne sa ponáhľa za dvojicou, aby ich dohnala. Viac ako na úlohu myslí na Eludiu. Nechce ju opustiť, ale myslí si, že toto je skúška od Eraniel. Opustiť niekoho a dôverovať, že sa ona, známa bohyňa, postará. Liada jej tak úplne nerozumie, tak ako všetci ostatní. Vie však, že čím skôr sa skončí úloha, tým skôr bude s ňou. Teraz si však musí pohnúť, pretože Celen sa ženie rýchlejšie ako Eludia a nevšíma si všetky detaily cesty.

Eludia si všíma svoje odchádzajúce dievčatko. Premýšľa, ako sa za ňou dostať. Skúša tichú modlitbu k Eraniel, ale tá sa neobjavuje. Tak rada by išla s ňou, aby ju ochránila. Snaží sa nájsť ostatných elfov, či nie sú niekde na blízku, ale nevidí ich. Jediné, čo vidí, je trojica postáv, ktoré môžu potrebovať jej pomoc a ona tam nebude.

29. kapitola: Prepadnutie

Východná veža je stále kdesi na východe, zatiaľ ju nikto nevidí. Liada však veľmi dobre vidí, čo trápi Josača a Celena. A tiež svoju matku, ktorá ostala pri potoku. Na východ sa nepresúva žiadna ohromná sila. Štyria proti siedmim, to nie je dobré číslo. Teraz sú však len traja. Mladá žena s páskou cez oči, starý bojovník, ktorý nevyhádza dobre s ostatnými a chlapík, ktorý vie niečo vymyslieť, ale len málokto by ho považoval za významnú hrozbu.

Krajina za potokom vyzerá úplne rovnako ako pred ním. Žiadna zmena. Všade len veľmi nízka tráva, ktorá rastie skoro všade. Sem a tam sú rozsypané či rozhádzané sivé kamene rôznych veľkostí.

„Myslím si, že sme sa nemali rozdeliť.“

„Myslíš teraz rozdelenie s Eludiou, alebo s Karou a Brenom?“

„Obidvoje.“

„Ak je to len skúška, tak ju zvládneme,“ ubezpečuje ju Josač.

„Bojím sa kameňov.“

Všetci traja okamžite zastali. Muži sa pozerajú na Liadu, ako keby prišla s mimoriadne prevratnou myšlienkou.

„Ako to myslíš, že sa bojíš kameňov?“

„Aj kamene sú zbrane.“

„Všetko sa dá použiť ako zbraň. Tieto kamene už dávno nikto nepoužil vôbec k ničomu. Nemusíš sa ich báť.“

„Pche, bojí sa kameňov.“ Hovorí Celen, len tak sám pre seba, ale dosť nahlas na to, aby to počuli všetci traja.

Celen vedie, Josač a Liada idú za ním. Cesta je však pomalá. Celen občas povie niečo hlúpe či urážlivé, alebo na chvíľu zastaví, aby si sadol na niektorý z kameňov. Pre mladšiu dvojicu je typické trochu iné, nervóznejšie ticho. K tomu neustály strach a nejasnosť ohľadne úlohy. Každopádne je Liada prvá, ktorá vidí vežu. Čierna, zlovestne vyzerajúca veža, je postavená z ohromných kameňov. Možno rovnakých, aké sú na týchto rozsiahlych lúkach, len sú tmavšie. Lepšie ako vežu vidno dym, ktorý z nej vychádza do veľkej výšky.

„Čo sa tam deje?“ Pýta sa Celen Liady.

„Neviem presne, ale je tam veľa bolesti a utrpenia.“

„Neviem čo tam tá Eraniel od nás chce, ale poďme tam, nech to máme z krku.“

„Mali by sme si nájsť miesto, kde budeme spať.“

„Pôjdeme cez noc.“

„Musíme si odpočinúť.“

„Prečo? Ideme a hotovo. Keď sa ti chce spať tak spi. Nikto ťa nepotrebuje.“

„Nejdeme, prespíme na bezpečnom mieste a potrebujeme sa navzájom.“

„Potrebujeme sa? Je nás málo. Ty nevieš bojovať a junák tiež nie. Sme tá oveľa slabšia polovica. Jediný, kto tu vie bojovať, som ja. A ak Eraniel tak veľmi verí v náš úspech, tak mi musí dať poriadnu výhodu. Nejakú úplne perfektnú zbraň.“

„Mali by sme sa vrátiť po Eludiu. Bez nej to neovládame.“

„Ale zvládneme.“

„Nevieme, čo nás čaká, ale štyria máme určite vyššiu šancu.“ Hovorí Josač.

Prichádza noc a s ňou aj hlasovanie. Celen chce ísť ďalej, zatiaľ čo Liada sa chce vrátiť. Josač chce ostať tu na mieste a prečkať noc. Z dvoch ďalších možností sa však prikláňa skôr k návratu než k pokračovaniu k tmavej veži na východe, ktorú je vidno čoraz menej.

„Celkom rád by som vedel, ako to ide tej druhej skupine. Ak narazia na nejakého nepriateľa, tak to zvládnu lepšie ako my. Kara použije svoje kúzla a Bren ostatných porazí v boji. Znie to veľmi jednoducho. U nás to nepôjde.“ Hovorí Josač.

„Ty vieš byť neviditeľný, to sa nám hodí.“ Odpovedá mu Liada.

„Skutočne silné kúzla by sa nám hodili viac.“

„Možno je toto kúzlo tým najsilnejším, aké si vieš predstaviť.“

Po najrôznejších diskusiách sa trojica rozhodla pre oddych a pokračovanie hneď skoro ráno. Zvlášť pre Liadu je to ťažké rozhodnutie, lebo už je pevne presvedčená, že s Celenom, ktorý nie je jej pravý otec, má naozaj málo spoločné. Spánok pre nikoho nie je žiadnym oslobodením a každý myslí na niekoho iného.

Ranné lúče svietia na všetkých troch, ale nejde o žiadne príjemné vstávanie. Liada je zviazaná. Nemôže sa pohnúť. Celen a Josač sú na tom rovnako. Pre bandu vrahov a zlodějov bola spiaca trojica výborným cieľom. Liada si uvedomuje, že ich vedú priamo k tej tmavej veži. Cesta po vlastných by však bola oveľa príjemnejšia, keby nemala zviazané ruky za chrbtom. Oči ju pália a

to ich má zatvorené tak silno, ako to len dokáže. Josačovi zobrali palicu a tak sa nemôže zneviditeľniť. V žiadnom prípade nemá silu na to, aby sa dostal z povrazov. Rovnako je na tom Celen, až na jednu maličkosť. Jeho zviazanie nie je tak silné a ani sa nepokúša ujsť.

„Nechajte nás ísť. Prosím.“

„Pros koľko chceš, maličká. Môj pán ti ukáže, kto je tu pán. Chlapi, to sa mi podarilo!“

Banda sa smeje a ten, ktorý má na starosti Liadu, ju núti, aby kráčala pred ním. Len čo si myslí, že mladá žena ide pomaly, šľahne ju bičom. Nie silno, aby neznížil jej cenu, ak by ju chcel predať. Zároveň však dosť silno na to, aby nemala silu odvrávať.

„Vidím do teba. Viem, kto si. Viem, čím si prešiel.“

„Keď tak dobre vidíš do mňa, tak ja sa pozriem na teba!“ Chlap berie svoj nôž a prerezáva jej šaty. Po chvíli jej šaty z poslednej vôle zakrývajú väčšinu postavy, zatiaľ čo chrbát má holý.

„Viem ťa očarovať.“

„Už by si to spravila, keby si to skutočne vedela.“

Liada sa pokúša o niektoré kúzlo, o ktorých vie stále veľmi málo. Nič sa jej však nedarí, ani jednoduché kúzlo na zahrievanie rúk. Josač s tou jeho palicou je príliš blízko a navyše ju jeden z tých podliakov používa na opieranie.

„Ak chceš mať na sebe niečo oblečené, tak už drž hubu a krok.“

Dlhá cesta sa zdá byť nekonečná a na jej konci ju nečaká žiadne krásne privítanie. Všetci musia postupne prejsť po padacom moste cez priekopu do tmavej veže. Sú očakávaní.

30. kapitola: Stôl

Hovorí sa, že neexistuje ideálny hosťiteľ ani ideálne zaobchádzanie. To, s čím sa stretáva Celen a ostatní, je však skutočne príšerné a desivé. Po vstupe do veže sa ukazuje, že celá veža nie je veľmi veľká, ale ani nemusí byť. Je tu však niečo dôležitejšie ako múry. Niečo, čo sa nedá nazvať klasickou mágiou. Veža je portál s ďalšími dvomi adresami.

Ich umiestnenie je nakreslené na mape. Prvé umiestnenie ide priamo do Marelovej zeme. Do krajiny černokňažníkov, nemilosrdných zabijakov a hlavne ľudí, ktorí im slúžia ako sluhovia, otroci či obeť pre nové i staré magické rituály. Druhý vedie na ostrov.

Vo vnútri veže nie sú len rôzni hrdlorezi, ale aj spomínaní černokňažníci a zabijaci. Nie je ich veľa, ale rozhodne nepatria k tým, ktorých by chcel niekto za svojho nepriateľa. V blízkosti portálu sú však aj iné bytosti. Biele vlasy, veľmi svetlá pleť a výraz tváre, ktorý má s tým ľudským len veľmi málo spoločné.

„Prečo sme tu?“ Pýta sa Celen.

„Stôl. Prineste obetný stôl!“

„Ale ja nebudem žiadna obeť. Spolupracujem, všetko vám poviem.“

„Určite?“

„Máme dohodu!“

„Menej magicky nadaných ľudí, ako si sľúbil. Menej detí elfiek a ľudí. Menej všetkého, čo si nasľuboval.“

„Ona je výnimočná, skutočne výnimočná. Jej potenciál je ohromný.“

„Ty k nej niečo cítiš. Dobre, beriem na vedomie. Ale aj tak ideš na stôl, Celen!“

Josačovi i Liade sa tieto slová zle počúvajú. Celen ich zradil. Celý čas mal úplne inú úlohu. Napriek tomu ho Eraniel chce v partii. Ani jednému to nedáva logiku.

Do jedinej väčšej miestnosti nesú služobníci malý, ale vysoký a ťažký stôl. Ukladajú ho priamo do stredu.

„Sadnite si.“

„Prečo?“

„Pretože ak si nesadneš, okamžite zomrieš ako prašivá myš.“

Všetci, vrátane Liady, si sadajú na stôl. Ten je ideálne veľký pre jedného človeka, ale pre troch sa zdá byť primálny. Dokonalý okrúhly stôl s uchytaním jedine v strede nie je úplne stabilný a vidno, že ho nikto už nejaký čas neopravoval.

„Čo od nás chcete?“

„Náš pán je na ceste. Kto nebude na stole, až sem príde, ten pocíti hnev a silné prekliatie celej duše.“

„Čože?“

„Spadneš zo stola, neudržíš sa na ňom alebo ťa niekto zhodí a umrieš pomalou a bolestivou smrťou.“

Liada sa mu snaží pozrieť do očí. Ten, ktorý jej hovorí tieto slová, nie je človek. Je to jeden z temných elfov. Možno z Azoye.

„Chcem vedieť tvoje meno.“

„Chciet' môžeš.“

„Odpovedz mi.“

„Pche. Rada provokuješ. Strážce, zabite kohokoľvek, kto zlezie alebo spadne zo stola.“

Strážce, zložené z ľudí i temných elfov, sa dávajú do pozornosti. Sledujú trojicu tak dobre, ako len môžu. Stôl sa nemení, ale pre Josača, Liadu a hlavne Celenu sa zdá byť oveľa menší ako predtým. Násť si na ňom dostatočne veľké miesto je náročné.

„Sadni si mi na kolená,“ hovorí Josač.

„Žiadne také, je to moja dcéra.“

„Nie je. Takto ale ušetríme miesto. Ty si sadni presne oproti mne, nech sa dotýkame chrbtami. Tak ušetríme najviac miesta.“

„Mal by si skôr myslieť na to, ako nás odtiaľto dostať ty kúzelník.“

„Nemám tu palicu. Bez nej sa neviem stratiť.“

„Keby si sa stratil, tak sa hneď pustia do ostatných. Na to si nepomyslel ty buková hlava?“

Cez portál prichádza ďalšia postava. Nieкто veľmi dôležitý, na základe toho, že sa mu všetci klaňajú. Ďalší z tých, ktorí nemajú veľa výrazov. Bledý, rozhodne nie sympatický a nevidno mu na tvári žiadnu jazvu. Pôsobí mladším dojmom ako väčšina ostatných.

„Koho to tu máme? Dvoch nezaujímavých otrokov a jednu veľmi špeciálnu slečnu.“

„Kto ti je otrok? Keby si tu nemal toľko chlapov, tak je po tebe!“

„Chceš ma vyzvať k boji jedného proti jednému? Si odvážny otrok. Zomrieš skôr, ako ostatní, ale tvoju smrť si neužijem. Nech ťa zabije, kto chce. Ona je však skutočný kúsok.“

„Ak ma chceš skúmať, sadni si tu na moje miesto,“ oslovuje ho Liada.

„Prijímam.“

Temný elf, arin, jednoduchým kúzlom zhadzuje Celena zo stola a uprene sa díva na Josača, ako keby mu chcel naznačiť, aby mu išiel z cesty. Josač však nikam nejde a drží Liadu, aby mu nespada z kolien.

„Takže ty si jej ochranca? Ako ju chceš ochrániť pred silami, ktorým nerozumieš?“

„Stačí zabiť toho, kto im rozumie.“

„Myslíš si, že si vtipný. Dievča si beriem a vy dvaja, vedľa seba na stôl. Vojaci, postarajte sa o nich.“

Liada neznámemu, ale mocnému čarodejníkovi podáva svoju ruku. Na jej prekvapenie jej ruku odmieta a namiesto toho ju kúzlom dostáva do spánku.

„Tieto mladé mágyne sa nikdy nepoučia,“ hovorí polohlasne vodca všetkých zúčastnených ľudí a temných elfov a kráča s ňou cez portál, ktorý vedie až na vzdialený ostrov Azoya.

Jeho zástupca, ďalší temný elf, sa osobne stará o to, aby sa Celen i Josač dotýkali stola. Raz do neho silno udiera, aby sa ešte viac vykrivil a mal menej stability, ako doteraz. Obaja sa držia.

„Držite sa, výborne. Len držte. Každopádne neverím, že vás sem prišlo tak málo. Možno je čas vyslať mantikory, nech sa trochu porozhliadnu.“

31. kapitola: Mantikory z Azoye

Hovorí sa, že na Azoyu patrí len päť bytostí. Ľudia, elfovia (temní elfovia, známi tiež ako arini), škorpióny, púštne levy a dravé vtáky. V teórii sa nič nezmenilo. Už niekoľko generácii však temní elfovia na povrchu i pod povrchom skúšajú donútiť prírodu k poslušnosti. S pomocou náročnej a často mimoriadne krvavej mágie sa im v minulosti podarilo sklbiť jedovaté škorpióny, dravé vtáky a hrdé, no maličké púštne levy do jedinej bytosti. Prvé pokusy dopadli samozrejme zle, ale ak je v niečom ľud Azoye skutočne najlepší, tak je to práve vytrvalosť.

Tak vznikli prvé mantikory. Nebezpečné, lietajúce a dravé zvieratá, ktorých myseľ je dosť silná na to, aby vzdorovala mágii temných elfov. Tí sa tak rozhodli, že ich nebudú ovládať, ale budú s nimi spolupracovať. Poslušnosť a všetko, čo vedia poskytnúť, výmenou za mäso. Ľudské. Nie je žiadne tajomstvo, že nechcení, nepredateľní otroci, idú za smiešny peniaz práve na Azoyu.

Mantikory sú organizované. Majú svojich lídrov a pešiakov a hlavne majú svoju hrdosť. Ich počet sa krátkodobo výrazne zvýšil, keď si uvedomili, že menšie levy sú pre ne tiež zaujímavý druh mäsa. Dá sa tak povedať, že levy nahradili mantikory a tie najsilnejšie z nich dokážu preletieť more z Azoye až na hlavnú pevninu, do Karienu.

Mantikory dávajú prednosť tieňu pred silným slnkom a svojimi mocnými labami sú schopné zvaliť slabší strom tak, aby im poskytoval viac tieňa ako obvykle. Podobne ako levy či temní elfovia, potrebujú vodu, ale potrebujú jej tak málo, že dokážu lietať bez napitia sa mimoriadne dlho.

Priemerná mantikora je sivožltá, vysoká aj s krídlami ako nižší človek a aj keď je to dravec, nie vždy je to na nej vidno. Telo leva, chvost škorpióna s bodcom a dve veľké krídla, to všetko vyžaduje množstvo energie. Tak ako pri čomkoľvek inom, aj tu sa do stvorenia zamiešala Eraniel. Darovala im hlas a možnosť dorozumievať sa nielen navzájom, ale aj s ľuďmi a ľuďom podobnými bytosťami. Mantikory tak vedia vydávať hlásky a skladať z nich jednoduché slová. Dnes už málokto vie, že čardama, čo je tak jazyk ako i abeceda, je mantikorami nielen pochopiteľná, ale v nej dokážu aj rozprávať. Samozrejme to nie je jediný spôsob komunikácie a navzájom sa dorozumievajú pomocou vlastných zvukov. Slovo mantikora sa dá v čardame čiastočne napísať a vysloviť ako maňtoa, ale oveľa viac sa na ich pomenovanie používa ich vlastné slovo, čačaa. Mantikory vystihuje okrem iného aj to, že nemajú rady, keď ich niekto prirovnáva k levom, škorpiónom, drakom alebo komukkoľvek inému a sú hrdé na to, čím sú. Hrdosť je dar od Eraniel, jeden z tých menej typických darov. Mantikory si vedia urobiť rýchly prehľad, kto je pre nich ňosej, priateľ, alebo mo-ňosej, nepriateľ. A nepriateľom mantikor často neostáva priveľa možností.

Jedna z vyslaných mantikor letí plnou rýchlosťou k novej rieke, kde vidí elfku. Z oblohy sa dostáva až blízko k nej, elegantne pristáva a škrabe sa labou pod krídlom. Ovoniava elfku Eludiu a sústredene sa jej pozerá do očí. Mantikory nerobia rozdiel medzi tmnými a lesnými elfami. Voňajú inak, vyzerajú inak, no s pôvodnými elfami majú minimum skúseností.

„Eraniel, si to ty?“ Pýta sa Eludia a na chvíľu prestáva stavať most ponad riečku.

„E čačaa. E čačaa.“ Odpovedá jej mantikora.

„Ahoj, Čačaa. Máš pekné meno. Si tu, aby si mi pomohla? Pomôžeš mi dostať sa na druhú stranu?“

„Soč dejmos čačaa?“

„Nerozumiem ti. Prepáč, nepoznám ťa a neviem ani ako ťa môžem osloviť. Som Eludia, z lesného ľudu. Z východu. Poznám Lanisport, Zelený ostrov a okolie. Tu som bola s niektorými ďalšími elfmi a neskôr ľuďmi. Potrebujem sa dostať na druhú stranu, ale nedarí sa mi to. Chcem byť s mojou dcérou. Rozumieš mi?“

„Dčea?“

„Áno. Tam na východe. Vo veži.“

Mantikora kráča bližšie a skláňa krídla, aby mohla Eludia nasadnúť. Tá si aj sadá a mantikora, nenavyknutá na jazdca, pomaly vzlieta. V strede potoka pokračuje ďalej, zatiaľ čo Eludiu neznáma sila zhadzuje z jej chrbta. Lietajúca bytosť pristáva a s rozbehom preskakuje potok, ako keby to vôbec nič nebolo.

„Niečo mi znemožňuje prejsť. Nejaká mágia. Nieкто ma drží od svojej dcéry.“

„Dčea.“

Mantikora sa znovu skláňa a umožňuje Eludii na ňu nastúpiť. Tá tak aj robí, ale na jej prekvapenie sa mantikora nepresúva cez riečku, ale smeruje úplne iným smerom, priamo na juh. Len čo naberie výšku, začne sa meniť vietor na rýchly, ale teplý vietor fúkajúci zo severu priamo na juh. Vzdialenosť od Celena a Josača, ako i od Kary, sa rýchlo zväčšuje a mantikora pri tak dobrom vetre využíva na let len minimum energie.

32. kapitola: Na život a na smrť

Bren nesie Karu na rukách. Nie preto, že by nemohla chodiť. Chce však využiť svoju silu na to, aby mohla Kara bez rušenia čarovať náročné kúzlo, ktoré má fungovať na veľkú vzdialenosť. Nefunguje to a Kara mu dáva rukou pokyn, aby ju položil. Skúša to znovu. Kúzlo, známe ako ohnivé oko, využila nedávno. Nie však na takú ohromnú vzdialenosť. Kara sa teší, že dokáže využívať najrôznejšie kúzla a môže znovu byť v svojej pôvodnej podobe, ale cez jej najväčšiu snahu vidí cez oko len časť vzdialenosti. Nevidí ani dvojicu Markov, nie to ešte niečo za nimi.

„Budú v poriadku, veď sú štyria,“ hovorí Eli, ale v tóne jej hlasu sa dá ľahko rozoznať, že tomu sama neverí.

„Nech sa deje čokoľvek, odtiaľto im nepomôžeme,“ odpovedá jej Bren.

Cesta je bezproblémová, ale dlhá. Všetkých navyše trápi, že Kara nemôže rozprávať. Predovšetkým Eli si to uvedomuje aj z toho dôvodu, že ak sa stav nezmení, bude veľká mágyňa odkázaná na pomoc niekoho ďalšieho. Možno niekoho tak obyčajného, ako je práve ona. Trojica kráča a aj keď sa o tom nerozprávajú navzájom, všetci očakávajú, že sa niekde objaví Eraniel a znovu povie niečo múdre, zložité či minimálne mimo tému. Tá však nikde nie je a jediné, čo môžu používať, sú ich vlastné nohy.

Prichádza tma a čas na oddych. Bren zaspáva ako prvý, čo je trochu nezvyčajné. Nikto sa ho však na nič nepýta. Kara sa snaží zistiť nejaké nové informácie a darí sa jej to len čiastočne. Našla miesto, kde stál Východný a Západný Mark. To miesto je opustené. Ani oni, ani niekto z druhej skupiny. Taktiež nič, čo by mohlo znamenať nebezpečenstvo.

Kara si líha a Eli si líha k nej. Po chvíli sa mágyňa budí na to, že jej niekto leží na nohe. Zobúda Eli a rukou jej dáva pokyn, aby išla trochu ďalej.

„Nevedela som, že ti ležím na nohe. Prečo si nič nepovedala? Jaj... prepáč.“

Tentokrát žiadna nočná či ranná návšteva, len množstvo neistoty, ktorá zatieňuje akékoľvek úspechy. Kara sa rýchlo a ľahko postarala o príjemný oheň a hrá sa s malými plamienkami, ktoré jej poskakujú medzi prstami za zvuku melódie, ktorú počuje len ona.

Myslí na príbehy, ktoré kedysi čítala. Príbehy o drakoch a veľkých bojovníkoch, ktorí nepoznali strach. Taktiež najrôznejšie kúzla, ktoré sa zachovali len čiastočne a niektoré z nich

možno nikdy nefungovali. Útržky múdrosti dávnych vekov, pred vojnami medzi ľuďmi a elfmi, pred zurganmi i pred tým, čo niekoľko dobrodruhov založilo Aringold. Tábor, z ktorého sa stalo najväčšie mesto a neskôr najväčšia ruina. Rozsiahle knižnice boli vybudované a spálené a králi a iní monarchovia, ktorí vládli obrovským územiám, sa dostali do maličkých hrobov.

Existuje kniha, ktorú nikdy neprečítala a to zo strachu. Vlastne to nie je ani kniha. Je to niekoľko poznatkov a myšlienok, ktoré sa pripisujú dávnej čarodejnici z čias, keď temní elfovia utekali pred Herdanovým hnevom. Úvahy o ničení, o dômyselných spôsoboch ako sa dá spôsobovať bolesť a ako využiť silu v svoj prospech a dokonca vysávať energiu z tých, ktorí sú mučení. Viac bolesti a utrpenia, viac energie.

V spánku sa Kara stretáva s Varenou. Mágyňa v najlepších rokoch stretáva bledé arinské dievča narodené v podzemí. Hľadia na seba. Nevedia, čo všetko dokáže tá druhá. Kara vyčarováva okolo seba mocný ľadový štít a okolo neho ešte jeden, ohnivý. Využíva všetko, čo dokáže, na svoju ochranu. Neútočí, ale chce si byť istá, že nech Varena využije čokoľvek, tak to cez jej obranu neprejde. Varena po nej hádže jednoduchý blesk, ktorý naráža do prvého štítu. Namiesto toho, aby skúsila hodiť ďalší blesk, alebo iné kúzlo, postupne zväčšuje silu blesku. Ten nemizne, ale naberá intenzitu a rozvetvuje sa. Jednotlivé vetvy narážajú do ohnivého štítu z rôznych strán a oslabujú ho, až sa ohnivý štít rúca. Blesk prechádza na ľadový štít, ale Varena sa aj tak rozhoduje na zmenu. Všetky vetvy blesku sa znovu stáčajú a ukazujú na ten istý bod. Rozpadá sa tak ľadový štít, ako i celé Karino telo, za smiechu Vareny.

Kara sa prebúdz a lapá po dychu. Zobúdz to Eli, ktorá ju objíma. Mágyňa počuje, že jej Eli niečo hovorí, ale je tak roztrasená, že nemôže robiť vôbec nič.

„Pod' bližšie k ohňu. Fúka silný vietor, mala by si byť v teple.“

Kara sa pokúša zaspáť, ale prichádza ďalší sen. V každom sne je Varena, ako robí niečo príšerné. Veci, ktoré sa nestali a logicky ani nemohli stať sa jej ukazujú pred očami. Každé jej kúzlo je presné, zosilnené vecami, ktorým Kara nerozumie a popri utrpení ostatných prichádza úsmev na tvári Vareny. Vidí súboj Vareny a Airany a ten prebieha veľmi podobne. Airana skúša najrôznejšie kúzla, neustále ich mení a snaží sa získať v magickom dueli výhodu, dokonca sa snaží odskakovať a hádzať po Vareně predmety ktoré má poruke. Tá sa však stále sústreďí na jediný blesk, ktorý môže tvarovať a ktorým môže zabiť kohokoľvek. Cvik robí majstra, ale Varena je viac ako majster a Airana sa pred ňou dáva na útek. Snaží sa kúzla pred sebou nahromadiť veľké kamene a urobiť z nich masívnu ľadovú stenu, ktorá sa však mení na množstvo maličkých a poriadne vychladených kamienkov. Úplne vyčerpaná Airana si berie podobu Vareny a tá skutočná ju svojim bleskom rozsekáva na ešte menšie kúsky ako tú ľadovú stenu. Znovu s úsmevom na tvári.

33. kapitola: Do východnej veže

Po dlhej ceste sa Kara dostáva k miestu, kde bola ešte pred pár dňami dvojica mužov. Ani jeden z nich nie je na mieste. Trojica sa zhoduje, že nemá zmysel očakávať návrat druhej skupiny a bude lepšie ísť im oproti. Prechádzajú stále rovnakou krajinou, ktorá nemá čím upútať.

Bren si všíma zvláštne stopy. Upozorňuje na ne Karu, ale tá nestráca nič z odhodlania. Stále je pred nimi dlhé putovanie, ktoré sa prerušuje len na chvíľu, nech si každý na chvíľu odpočinie.

„Ideme už večnosť a ani nevieme presne, kde tá druhá veža je. Možno sa dostali do pasce a my sa dostaneme do tej istej pasce.“ Hovorí Eli.

„To by nebolo tak zlé. Kara by nás z nej dostala.“

„Druhá skupina sa z pasce nedostala a to je v nej Josač, Celen a Eludia.“

„Nemusí to byť pasca. Navyše možno odpočívajú a prídu neskôr.“

„To nie je veľmi uspokojivé.“

„Kara, čo tvoje ohnivé kúzlo?“

Mágyňa si znovu pripravuje kúzlo a zosiela ho. Ohnivé oko prezerá krajinu pred nimi, ale stále nevidí všetko. Je príliš ďaleko. Niečo však vidí. Ukončuje kúzlo a chce to vysvetliť, ale nikto jej nerozumie. Kara berie krátky meč od Eli a kreslí do suchej pôdy. Pre nízku trávu to vidno však len veľmi slabo.

„Čo je to?“

„Ani ja neviem. Chcelo by to niečo lepšie na kreslenie.“

„Pozri! Pozri tam!“ Volá na Brena Eli a rýchlo sa stavia za neho.

K trojici mieri záhadný tvor, akého doteraz nikdy nikto z nich nevidel. Neletí priveľmi vysoko. Nie je to žiadny vták, ale niečo väčšie a pravdepodobne aj oveľa silnejšie.

„Drak?“ Pýta sa Eli.

„Možno. Najvyšší čas sa schovať. Ale kam?“

„Všade je len nízka tráva.“

„Máme Karu, tá niečo vymyslí.“

Kara má skutočne niečo za lubom. Má k dispozícii ohromné množstvo kúziel. Tak veľké, že sa nevie rozhodnúť. Mrazivé kúzla, o ktorých nikdy nepočula, hneď vedľa najrôznejších ohnivých striel. Premýšľa, čo urobí s tou blížiacou sa bytosťou. Môže ju zostreliť silným ohnivým kúzlom, ale môže ju tiež zmraziť či urobiť obidvoje naraz. Môže vložiť doň akúkoľvek silu a návštevníka s krídlami môže v letku nakrájať či prederaviť maličkými ohnivými strelami, ktoré by naraz opustili jej ruky.

Tvor sa priblížil a mágyňa sa rozhoduje pre úplne odlišný prístup. V svojej mysli opúšťa knižnicu plnú kúziel a pár krokmi sa približuje k letiacemu tvorovi.

„Kara, čo robíš?“

Kara naznačuje Brenovi a Eli, aby prišli bližšie. Zvlášť Brenovi sa tento nápad nepáči, ale skladá štít a dáva si meč znovu za opasok. Kara sa tvorovi klania, čomu ostatní nerozumejú.

„Teraz by bolo dobre, aby si hovorila. Nech vieme, aký máš plán.“ Hovorí Eli, ale od Kary nedostala žiadnu odpoveď. Namiesto toho prichádza zrozumiteľná reč od tvora, alebo prinajmenšom zrozumiteľnejšia, ako čakali.

„Čačaa. E Čoečaa. Ej?“

Kara dáva rukou pokyn Brenovi, aby s tvorom komunikoval.

„A ako mám asi tak hovoriť? Ani neviem čo to je.“

„Ej de čardama?“ Pýta sa tvor.

„Ty vieš hovoriť čardamou? Ja... E Bren.“

„Eň?“

„No dajme tomu. So ňosej... neviem čo si zač. E Bren. Ona Kara. Ona Eli. Ako sa povie ona? Ale asi mi nerozumieš.“

„Aa. I.“

„Teraz by sa hodil dobrý prekladateľ. Ja viem z čardamy len niečo. Čos Bren, Čosa Kara, Čosa Eli.“

„Čo si to povedal vlastne?“ Pýta sa Eli.

„Povedal som, že sme všetci slobodní. Nie otroci. Neviem, čo jej mám povedať. To by bola asi parketa skôr pre Karu. Ale tá nehovorí žiadnym jazykom, nie to ešte čardamou. Alebo áno?“

Na všetkých prekvapenie Kara objíma toho tvora a vyzerá to tak, že sa rozprávajú bez otvorenia úst i bez otvorenia očí. Bren k nim pristupuje bližšie, ale Eli ho zastavuje.

„Len počkaj.“

„Nevieš, čo sa stane.“

„Ani ty nie. Počkajme.“

Po chvíli Kara opúšťa toto zvláštne spojenie a podáva tvorovi kúsok sušeného mäsa z batohu.

„No tak, čo si sa dozvedela?“

Kara sa znovu poberá k tvorovi a niečo mu naznačuje. Zanedlho je veľká plocha okolo nich vyčistená od trávy vďaka mocným pazúrom, ktoré sú na túto činnosť až neskutočne efektívne. Kara si berie meč, aby začala písať do pôdy, keď v tom jej napadá, že na to môže použiť úplne jednoduché kúzlo. Vôbec nebolo potrebné rozryť zem. Môže písať ohnivé písmená len tak, do vzduchu. Tie sa strácajú až po tom, čo ich všetci prečítali. Bren aj Kara našťastie vedia čítať, čo je hlavne v odľahlejších častiach hlavného kontinentu veľký problém.

„TOTO JE MANTIKORA. VOLÁ SA ČOEČAA. HĽADÁ TU SVOJU DCÉRU. JE PRIATEĽSKÁ A DOLETELA ZĎALEKA. VIE, ŽE TU BOLA VODA, ALE UŽ TU NIE JE. NEROZUMIE TOMU. VIE, KDE SÚ OSTATNÍ Z NAŠEJ SKUPINY. VO VÝCHODNEJ VEŽI JE PORTÁL NA AZOYU. JE TAM AJ SILNÝ NEPRIATEĽ, KTORÉHO NEPORAZÍM.“

„Mali by sme sa vyhnúť tej veži. Ale Eraniel nás tam posiela. Musíme tam ísť.“ Hovorí Eli.

„Možno je aj sama Eraniel zaskočená. Alebo sme mali putovať v inom poradí, zastaviť toho nepriateľa skôr, ako bude neskoro. Mali by sme sa dostať na Azoyu.“

„Ale čo Josač a ostatní? Azda ich tam máme nechať?“ Pýta sa Eli.

„Možno už nie sú nažive. Nikto z nich. Celá tá východná vetva pohorela. Ostali sme my traja. A tento okrídlený lev, ak nám chce pomôcť.“

Mantikora možno neovláda všetky slová v čardame ani v obecnej reči, ale len čo počula, ako ju Bren nazval okrídleným levom, tak po ňom doslova vyletela a zrazila ho na zem. Zamierila na neho svojim dlhým bodákom, ale skôr, ako sa nazdala, jej Bren celý chvost aj s bodákom odsekol mečom. Okamžite ho vzala do pazúrov a začala odnášať preč. Ten sa bránil, tak ho znovu pustila. Z dosť veľkej výšky na to, aby mu pád zlomil pár kostí.

Kara k nemu okamžite uteká a popri tom sleduje mantikoru, ako odlieta preč, na východ.

Bren zavíja od bolesti. Jeho stav je vážny. Okamžite skúša svoju liečivú silu, ktorú mala ako dievčatko, ale nefunguje to. Má k dispozícii neúrekom kúziel na ničenie, ale nič, čo by dokázalo uzdravovať. Môže len sledovať, ako jeho životná sila vyteká otvorenými ranami. Rýchlo sa ich snaží čo najviac upchať rukami, ale nestačí to. Nemusí vedieť všetko o ľudskom tele, aby videla, že niektoré kosti sú výrazne posunuté. Posledné Brenove slová nehovoria o nádeji, ani o dobrodružstve. Popisujú bolesť a utrpenie.

„Do Eludie!“ Hovorí Eli a Kara jej jemne prikyvuje.

34. kapitola: Návšteva

Strážcovia veže vidia, ako sa k veži približuje postava. Prichádza noc a túto postavu nevedia dobre popísať. Nikto nezvoní na poplach, je to len jeden neočakávaný hosť.

„Stoj! Čo tu chceš!“

„Chcem predať odkaz dvom väzňom, ktorí sú na stole.“

„Odkiaľ vieš o stole?“

„Viem mnohé, Tollan z Aringoldu. Aj o tebe, Mattas z Východných vrchov.“

„Aký odkaz nesieš?“

„Jeden z nich zomrie.“

„To už vedia. Obráť sa a choď odkiaľ si prišla.“

„Odídem a vy tiež, ale narozdiel odo mňa opustíte tento svet násilnou smrťou.“

„Kto si! Chytte ju!“

Na zahalenú, podľa hlasu ženskú postavu, sa hrnú strážcovia s rôznorodou výzbrojou. Na ich prekvapenie sa jej a ani jej šiat nemôžu dotknúť. Prechádza kam len chce a kto sa jej stavia do cesty, ten je odtlačený nabok. Je jedno, koľko zbraní sa tí chlapi snažia použiť, všetky sú úplne neúčinné.

Zahalená postava prichádza až k Josačovi a Celenovi. Stôl sa zmenšil natoľko, že obidvaja musia stáť. Celý stôl pripomína skôr malú stoličku. Ktokoľvek môže toho druhého zhodiť, ale spadol by spolu s ním.

„Liada nie je tvoja dcéra. Josač nie je tvoj priateľ. Na tomto mieste prichádza tvoja smrť.“

„Neviem kto si, ale nechceš ma radšej zachrániť?“

„Prinášam temnú stránku života a svetlú stránku smrti. Prinášam zrak tam, kde nie je vidno a slepotu tam, kde doteraz všetci videli.“

„Radšej prines silu.“

„V poriadku. Tvoja sila, i časť mojej sily, má nový účel, nového majiteľa a nové pranie, hodné tak života, ako i smrti.“

Zahalená postava berie Josačovu palicu. Udiera raz do kamenitej podlahy a celá polovica stola, na ktorej bol doteraz Celen, prestáva existovať. Celen padá a strážce, ktoré vidia, že proti

zahalenej postave nemajú šancu, mu uštedrujú niekoľko rán. Zahalená postava udiera znovu a na podlahe sa objavujú dýky všetkých tvarov a veľkostí. Je ich toľko, že kráčanie po nich bez skutočne odolnej obuvi sa javí ako veľmi zlý nápad. Všetci sú prekvapení a vôbec si nevšímajú, že Josač zmizol. Niektorí však dvíha dýky a zapichuje ich do jedného strážcu za druhým. Niektorí rýchly a neviditeľný, vďaka mágii či požehnaniam zahalenej postavy.

Po chvíli nemá kto vyhlásiť poplach. Na zem padá posledný zo strážcov.

„Viem, kto si. Ďakujem ti za pomoc.“

„Vieš, kto som. Ale nemusia to vedieť ostatní.“

„Musel Celen zomrieť?“

„Nemusel. Mohol si zomrieť ty a on by bol slávny, alebo v kritickom momente pomalý a váhavý. Vybrala som si teba.“

„Ďakujem ti, Eraniel.“

„Prečo si myslíš, že som Eraniel?“

„Hovoríš v hádankách a máš silu, akú nemá nikto iný.“

Zahalená postava si dáva dolu plášť. Tvár Kary, postava Kary a tiež pohyby, ktoré sú typické pre Karu v jej klasickej podobe dospeljej a mocnej mágyne.

„Si dobrá.“

„Ja viem.“

„Keby som nevedel kto si, tak by som si ťa naozaj pomýlil s Karou. Ale viem, že si Eraniel.“

„Airana ťa učila dobre. A to je niečo, čo mne prináša radosť.“

„Som rád, že si prišla. Povedz mi, prosím, čo sa teraz bude diať? Aký je tvoj plán?“

„Prišla som po teba. Určite vieš, že Kara chcela vytvoriť skupinu, ktorá bude silnejšia ako jednotlivci. Partiu založenú na priateľstve a sile, na vykrývaní slabostí a na to, aby sa ukázalo, že takmer hocikto môže meniť niečo k lepšiemu. Pochopila to. A ty to tiež začínaš chápať. Si jeden z najlepších žiakov Airany a si dôkaz, že sila nie je viac ako šľachetnosť.“

„Nič šľachetné som neurobil.“

„Dostal si na výber. Zomrieš ty, alebo Celen. A ty sa pýtaš, či naozaj musel zomrieť. Netešíš sa. Prežil si, a už chceš vedieť, čo bude ďalej. Kde bude tvoj miesto, komu tvoj talent pomôže.“

„Zabíjal som. Hneď mi napadlo, že sú tu tie dýky na to, aby som zabíjal ostatných. Nerozmýšľal som, či je to správne alebo nie.“

„Nemusíš nad tým rozmýšľať. Niekedy bohovia rozmýšľajú veľmi dlho a ľudia konajú veľmi rýchlo. Niekedy je lepšie byť bohom a niekedy je lepšie byť človekom.“

„Prečo mi to celé hovoríš?“

„Pretože musíš pochopiť a porozumieť, že nie všetko má svoju logiku. Niečo ju nemusí mať. Ale hlavne som na teba pyšná.“

„Zabíjal som tých, ktorí sa nemohli brániť.“

„Znovu ukazuješ, že som vybrala dobre. Tvoj protiklad by sa chvastal, že zabil dvanástich. Bol by rád, že to všetko dokázal a tak rýchlo. Neuvažoval by nad tým, že mu niekto dal ohromnú výhodu.“

„Kto je môj protiklad?“

„Niekto, koho neporazíš. Sám nie.“

35. kapitola: Malý ostrov pred Azoyou

Eludia a Čačaa sa po dlhom vznášaní nad morom dostávajú na maličký ostrov, neďaleko od Azoye. Vyčerpaná mantikora po chvíli zaspáva. Eludia je sama a vidí more. Vždy mala rada more, poznala ho, ale toto more je iné. Voda je iná, aj pláže sú iné ako na Zelenom ostrove.

Myslí na Liadu a predstavuje si, že je pri nej. Zatvára oči. Na moment cíti, že tu nie je sama. Berie do rúk svoj nôž, ale zisťuje, že ho nepotrebuje. Nie je sama, ale nie v nebezpečí. Natáhuje ruku a dotýka sa látky, ktorá zahaľuje neznámu postavu.

„Si v bezpečí, nemusíš sa báť.“

„Kto si?“

„Rýchlo na to prídeš. Ale teraz je čas na rozhovor. Dlhý rozhovor.“

„Pýtaj sa a odpoviem ti.“

„Ja nie som tá, čo sa bude veľa pýtať. Prinesiem odpovede a tých, ktorí chcú počúvať.“

Postava odchádza rovnako záhadne, ako prišla. Eludia už vie, kto je tou záhadnou postavou. Presúva sa o niekoľko krokov na miesto, kde sa najlepšie zmestí skupina, ktorá sa chce rozprávať a vidieť na seba navzájom.

Po chvíli sa objavuje zahalená postava spolu s Josačom a znovu odchádza. Postupne takto donáša ešte Eli a Karu.

„Ešte jeden hosť.“

Eludia uvažuje, kto by mohol byť ten posledný hosť. Nevidí Brena a nevidí Celena. Čo je pre ňu najdôležitejšie, nevidí ani Liadu. To krátke čakanie je pre ňu večné.

Josač je veľmi rád, že vidí tak Karu, ako i Eli. Oslovuje ich, ale odpovedá mu len Eli. Eludia sedí stranou. Nikoho nevíta, čaká na Liadu. Alebo na nejaké správy.

Prichádza posledný hosť. Nieкто, koho tu nikto nečakal. Mantikora Čoečaa sa dostáva na rovnaké miesto a okamžite sa pozerá na Karu s nedôverou. Druhá mantikora sa prebúdz a pridáva sa k ostatným.

„Teraz sme tu všetci,“ hovorí tichým hlasom Eraniel.

Všetci si uvedomujú, že niekoho stratili. Kara prišla o lojálneho priateľa Brena. Eludia prišla o dcéru i o toho, kto sa o ňu aspoň údajne staral. Čoečaa prišla o svoj chvost.

„Aký má toto všetko význam?“ Pýta sa Eli bohyne.

„Čo tým presne myslíš?“

„Každý o niekoho prišiel. Nič sme nedosiahli. Zažili sme bláznivé dobrodružstvá, ktorým chýba koniec. Ani nevieme, čo máme urobiť. Vieme len to, že zomreli ľudia, či už sme za to mohli alebo nie. Ani nevieme, kto je ten, čo všetko riadi.“

„Josač to vie.“

„Viem len to, že mám nejaký silný protiklad.“

„To stačí. Na zvyšok prídete sami. Prídem ráno.“

Eraniel odchádza. Po jednoduchom tlesknutí je niekde mimo ostrova. Ostáva Kara, Eli, Josač, Eludia a dve mantikory.

„Čo má zase toto znamenať?“ Pýta sa Eli. Automaticky sa pozerá na Karu, ktorá mlčí. A mlčala by, aj keby mohla hovoriť.

„Chce, aby sme na všetko prišli sami. Urobila pre nás veľa.“ Odpovedá Josač.

„Je niečo, o čom neviem?“

„Pozabíjala všetkých strážcov v tej veži. Išli sme tam s Celenom, Eludiou a Liadou. Prekvapili nás a premohli. Mučili nás.“

„Kde je Liada?“ Pýta sa Eludia.

„Počkaj, dopoviem to. Hneď som pri nej.“

„Chcem to vedieť teraz.“

„Niekde na ostrove Azoya.“

„Musíme ju zachrániť.“

„Eraniel príde ráno. Pôjdeme tam spolu.“

„Nie. Nepôjdeme spolu. Nechcem, aby čakala. Nechcem sa prizerať, ako jej niekto ubližuje. Doniesla ma sem mantikora. Je unavená a odpočíva. Ale je tu druhá. Presvedčím ju, aby mi pomohla.“

„Nemôžeš ísť sama do toho miesta. Počkaj, pomôžeme ti. Aspoň si vypočuj, čo chcem povedať.“

„Ty nie si rodičom, ktorý stratil dieťa. Preto ťa o nič nežiadam. Nemám žiadne prosby na teba. Ale idem. S tebou alebo bez teba. Ak sa tam vieš dostať, tak pod'. Ty aj ostatní. Nemala som pri tom potoku opustiť svoju dcéru. Už som raz letela na Azoyu, úplne sama. A aj by som na nej bola, keby tá vznešená bytosť, ktorá mi pomáhala, nepotrebovala odpočinok.“

Eludiu nedokážu zastaviť slová. Skúša to Josač aj Eli, ale nedá si povedať. Možno tiež verí v to, že spolu sú silnejší, ale chce konať. Zo všetkých utŕžila najväčšiu stratu a teraz nechce byť generálom, ktorý zvažuje všetky možnosti. Chce byť vojakom v prvej línii, ktorý ide dopredu silou svojich rúk a zbraní a nevidí všetko, čo sa deje naľavo či napravo. Napriek tomu, že elfovia sú často označovaní za priateľskú rasu, teraz z nej srší čisté nepriateľstvo.

Eludia prichádza k mantikorám, ktoré sú pri sebe a rozprávajú sa jazykom, ktorému nikto okrem nich nerozumie. Nie je to čardama, ale reč mantikor, ktorá pozostáva z rôznych syčaní a iných živočíšnych zvukov.

Mladšia mantikora je unavená, zatiaľ čo staršia je viditeľne nervózna a nechce, aby sa k nej ktokoľvek priblížil. Eludia sa však približuje aj tak. Naliehavo, s priamou túžbou odletieť okamžite, sa stretáva s nedôverou. Mantikora bez chvostu by ho proti Eludii na výstrahu použila, ale nemôže. Namiesto toho ukazuje svoje pazúry na mocných labách.

„Stoj! Neurob niečo hlúpe!“

„Kto si ty, aby si mi rozprával o hlúpych veciach?“ Pýta sa Eludia Josača.

„Pridal som sa k výprave na východ, lebo som myslel, že pomôžem ochrániť tvoju dcéru. To bol môj cieľ, moja jediná motivácia. A stále to chcem urobiť. Len nám daj všetkým šancu.“

„Ak ju niekto preniesol cez portál na Azoyu, tak kvôli rituálnej obete. Zabijú ju.“

„Alebo ju už zabili. Ak by žila, Eraniel by ju doniesla sem. Bola by tu teraz s nami.“

„To nemôžeš vedieť.“

„Môžem. Všetci, čo prežili, sú tu. A ak Liada žije, tak je v maléri, z ktorého ju sama nedostaneš. Dostala by si sa do rovnakého maléru a my by sme mali menšiu šancu to všetko vyriešiť bez teba. Toto ti hovorím ako priateľ, aj keď sa až tak dobre nepoznáme.“

Vyzerá to tak, že Eludia prichádza k rozumu, ale stále sa pozerá jedným smerom. Na Azoyu. Uvažuje, či by sa tam dalo doplávať. Odtiaľto vyzerá veľký ostrov ako jednoduchá čiara nad morskou hladinou.

„Mal by som dokončiť, čo mám povedať. Tak počúvajte. Eraniel mi povedala, že existuje môj protiklad. Nieкто veľmi silný. Rozmýšľal som nad tým a tiež nad príkladmi, ktoré mi dávala. Eraniel mi dala možnosť využiť neviditeľnosť na hromadné zabíjanie. Pozabíjal som strážcov, ktorí sa nemohli brániť, ale nie som na to hrdý. Nepovažujem sa za hrdinu. Nieкто by sa však za hrdinu považoval. Nieкто, proti komu ideme, i keď ani nevieme jeho meno.“

„Čo navrhuješ, Josač?“ Pýta sa Eludia.

„Dostaneme sa tam a skončujeme s niekým, kto tam je. Zbavíme svet tyrana.“

„Keby ho chcela Eraniel zabiť, tak by to urobila. Chce nejaké iné riešenie.“

„Možno je úlohou nieкого nie zabiť, ale zmeniť. Zmeniť k lepšiemu, dostať z neho niečo zlé, aby ostalo len to lepšie.“

Kara počúva, ale nič nehovorí. Dvíha sa a prechádza k mantikorám. Prezerá si ich. Na svojej ruke vytvára sneh, ktorý následne pokladá mantikore na miesto, z ktorého po odseknutí chvosta tečie krv. Jednoduché kúzlo, ktorým chce dosiahnuť, aby mantikora nevykrvácala. Chce s ňou komunikovať, ale nejde to. Mantikora by najradšej odletela, ale čaká, kým si tá druhá, mladšia mantikora, poriadne oddýchne. Let naspäť je dlhý, oveľa dlhší ako let na ostrov Azoya.

Momentálne tu nie je nikto, kto by dokázal komunikovať s mantikorami čardamou. Ani nikto, s kým by sa chceli tieto záhadné tvory rozprávať iným spôsobom. Kara by rada vedela uzdravovať, ale túto možnosť nemá. Prišla o možnosť liečiť a získala väčšie možnosti v ničení. V podobe dospelej mágyne má prístup k náročným ohnivým a ľadovým kúzlam, ale liečenia už nie je schopná. Minimálne nie je možné to účinné liečenie, ako mala vo forme malého dievčatka. Bez ohľadu na snahu nerobia liečivé kúzla vôbec nič.

K mantikorám prichádza Eli a ponúka malý kúsok mäsa zo zásob. Nie je to veľa a zásoby sú takmer vyčerpané. Na jej prekvapenie však tento dar neprijímajú.

„Nevie nieкто, prečo nechcú mäso?“

„Možno sú jednoducho hrdé. Neprijmú žiadnu pomoc a vedia sa o seba postarať bez toho, aby im ktokoľvek pomáhal.“ Odpovedá jej Josač.

„A čo s nimi urobíme? Necháme ich tak, nech si odletia?“

„Nemôžeš im rozkazovať a bolo im ublížené. Nevieš či rozumejú, že sme prišli o hodnotného člena. A aj keď to nerád hovorím, stále nás môžu napadnúť či zožrať. Skôr rozmýšľam, ako bude vyzeráť mantikora bez chvosta medzi ostatnými. Ako ju budú brať. Ako mrzáka? Ako bojového hrdinu? Alebo ako vlastne?“

„Dokáže toto stvorenie prežiť bez chvosta? Kara zastavuje krvácanie, ale bude to dlhodobo stačiť? Nevie, čo pre nich ten chvost znamená, ale ak by človeku niekto odsekol polovicu ruky, tak na to zaručene zomrie.“

„Nemyslím si, že zomrie. Ale nemám tušenie, čo všetko to pre ňu znamená.“ Odpovedá Josač.

Čakanie na Eraniel je dlhé a po nejakom čase je Kara mimoriadne znepokojená. Josač sa jej pýta, čo ju trápi, na to Kara odpovedá ohnivými písmenami vo vzduchu. Josač ich číta nahlas, aby im rozumela aj Eli, ktorá sa čítanie nikdy nikde neučila.

„TIETO MANTIKORY NÁS MOHLI ZABIŤ ALEBO DAŤ SIGNÁL OSTATNÝM, ABY SA NA NÁS PUSTILI. NEUROBILI TO. MYSLÍM SI, ŽE CHCÚ ZMENU, NAVŽDY OPUSTIŤ PUSTÚ AZOYU A DOSTAŤ SA PREČ. POTREBUJÚ NAŠU POMOC, ALE LEN ČO JU DOSTANÚ, TAK SA PUSTIA PROTI NÁM.“

„Tomu nemôžeš úplne veriť. Však sa nič nedeje, len lietajúci lev prišiel o chvost. Aj tak ho nepotrebujú.“

Len čo to Eli dopovedala, obidve mantikory rýchlo vstali a uprene sa dívali na ňu. Okamžite zbledla tak bývalá spoločníčka, ako aj všetci, ktorí ju cestou spoznali. Kara ju okamžite zastavuje, aby viac nehovorila a necháva hovoriť Josača.

„Ospravedľujeme sa. V našich končinách nikto ako vy nie je. Sme z krajín, kde by sa vám mohlo páčiť. Lesy, lúky, potôčiky a krásna zeleň a vôňa jarných kvetov. Možno mi niečo rozumiete, ale my nerozumieme dobre vám a chceme vás lepšie poznať.“

Mantikory sa sťahujú, ale stále zazerajú. Bez slova čakajú, čo sa bude diať. Josačovi sa tieto tvory zdajú byť úžasné.

„Som Josač. A viem, že by som to mal vedieť, ale ako ďaleko je Azoya?“

„Josač. Josač ňosej?“

„Vlastne vy mi rozumiete. Aspoň meno. Josač sa dá napísať aj v čardame. Len škoda, že ja čardamu neovládam. A ešte škoda, že neviem pomôcť s tým chvostom. Nikto nevie. Možno len Eraniel. Ale viete čo? Len čo sa objaví Eraniel, požiadam ju o to. Možno ma odmietne, možno ma neodmietne. Ale toto je moje pranie.“

„Meč Josač.“ Odpovedá Josačovi mantikora bez chvosta.

Staršia z mantikor, ktorá prišla o chvost, začína dobre rozumieť celému zoskupeniu. Nie je to človek, ani elf, ale aj mantikory majú svoju hierarchiu, rôzne potreby a hlavne niečo, čo by ľudia nazvali česť. Naznačuje Josačovi, aby prišiel bližšie a dotýka sa ho. Josač má pocit, že mu priamo do hlavy prichádzajú myšlienky mantikory, ktoré sú teraz veľmi ľahko pochopiteľné.

„Čo si sa dozvedel?“ Pýta sa ho Eli.

„Hovorí, že ju mrzí to s Brenom. Vidím presne čo sa stalo, aj keď som tam nebol. Je to veľmi zvláštne. Myslí si, že mala zastat' a až prisilno zareagovala na to označenie, ktoré jej povedal. Skrátka si myslí, že reagovala zbytočne agresívne na to, čo brala ako urážku.“

„Nie sme s nimi nepriatelia, ale ublížili sme si.“

„To je pravda. Tak rád by som im to povedal.“

Josač sa pozerá na mantikoru a uvažuje, ako jej to povedať. Ona však naznačuje, že mu rozumie. Skupina ľudí, Eludia a dve mantikory sa rozprávajú až do neskorého večera a neskôr idú spať.

36. kapitola: Ráno

Eraniel plní svoje slovo a včasne ráno prichádza na malý ostrov. Kráča pomedzi pútnikmi celkom potichu a v zamyslení. Josač, ktorý sa prebudil ako prvý, očakával, že Eraniel niečo donesie v rukách. Niečo, po čo mohla prísť až ráno. Nenesie však vôbec nič.

„Eraniel, si to ty?“ Pýta sa jej Josač.

„Som. A ty, Josač, si to ty?“ Odpovedá Eraniel bez jedinej emócie.

„Áno, som to ja. Len neviem, prečo sa ma na to pýtaš.“

„Ty sa pýtaš mňa. Poznáš inú Eraniel? Nie je to meno, ktoré by niekto iný používal. Ľudia ma volajú aj inými menami.“

„Rodičia vyberajú meno pre svoje dieťa. Môžu ju pomenovať po tebe.“

„To môžu, ale nerobia to. Tak ako nikto nemá malého Herdana. Môžeme sa rozprávať o menách, ale myslím si, že to nie je tvoja úloha. Ani moja. Vlastne jedno meno ti musím povedať.“

„Aké?“

„M.“

„Em?“

„Iba M. Nie Em, len M.“

„Čo je to za meno?“

„Tvoj protiklad.“

„To je naozaj krátke meno. Na to musí byť veľmi dobrý dôvod, alebo je to len niekto, kto si svoje meno skrátil.“

„Teraz sa volá M. Tak ako sa ty voláš Josač. Ale meno nie je tak dôležité.“

Postupne vstávajú všetci. Kara už bola hore, zatiaľ čo Eli s Eludiou sa zobudili na rozhovor medzi Josačom a Eranielom.

„Musím sa ťa niečo spýtať,“ pokračuje Josač.

„Čo také? Chceš napraviť chvost? Aby Čoečaa vyzerala tak, ako predtým?“

„Áno, to by som si prial.“

„Nesplním tvoju túžbu.“

Josač, Eli a hlavne mantikory sa na bohyňu pozerajú prekvapene. Eraniel síce kompletne zaceľuje ranu, ale jasne dáva najavo, že nič nebude naprávať a meniť len tak.

„Kara dostala požehnanie a prekliatie. Každý z vás. Ste požehnaní a prekliati. Aj M. Má požehnanie a prekliatie. Je na vás, čo s ním spravíte. A čo spraví on s vami.“

„Ako to myslíš? A kto je M?“ Pýta sa Eludia, ktorá začiatok rozhovoru nepostrehla.

„M je jeden z Arinov. Vraždí deti, vrátane tvojej dcéry Liady. Teraz je bezbranný a rozospatý. Ak chceš, môžem ho sem doniesť. Bez stráží a ďaleko od jeho domova.“

„To je ten, kto má na starosti všetko to zlo?“

„Áno. A má toho v pláne viac, ako len vraždy magicky nadaných bytostí. Chce povraždiť alebo premeniť lesných elfov a chce, aby sa trhy s ľuďmi rozšírili všade. Chce nariadiť hromadné znásilnenia, aby bolo viac chlapcov na obety a dievčat na obchodovanie na trhu a na prácu sexuálnych otrokôň. Chce vziať všetkým bytostiam slobodnú vôľu a z každej mantikory urobiť len nosiča, ktorý bude poslúchať. Chce spaľovať lesy, aby sa viac podobali na púšť na ostrove Azoya a navyše chce žiť večne, aby mohol všetkým vládnuť, či sa im to bude páčiť, alebo nie.“

„Dones ho sem.“

„Kúzelné slovíčko, Eludia.“

„Hned!“

„Ešte nie. Teda, ty sa ako ponáhľaš. Ponúkam ti riešenie, jednoduché a rýchle. Ty sa ponáhľaš, nevychutnávaš si ten okamih. Ešte sem privediem tvojich krajanov. Elfov, ktorých máš rada. Mnohým z nich M ublížil alebo ublíži. Ak ho nikto nezastaví.“

Eraniel vytvára kúzlo a na malý ostrov sa dostáva celá družina elfov, s ktorými doteraz cestovala po svete. Sú mimoriadne radi, že ju vidia. Všetci sa pozerajú na ňu. S výnimkou veliteľky, ktorá sa pozerá na Josača. Po chvíli sú však zmätení. Nechápu, prečo a ako sa sem dostali. Už videli diela Eraniel, ale tentokrát ich presunula všetkých, bez varovania a akéhokoľvek vysvetlenia.

„Už ho prived'. Prosím.“ Hovorí Eludia a berie si do ruky svoj nôž. Pár slovami vysvetľuje ostatným elfom situáciu a tí ju nasledujú a kto nemá nôž, berie do ruky luk a šíp.

„Musím ťa ale varovať. Je silný. Preto mu pri prenose všetku silu zoberiem. Nebude môcť čarovať, ani bojovať tvárou v tvár. Súhlasíš?“

„Súhlasím.“

„Výborne. Tu ho máš. A zviažem mu ruky, len tak pre istotu.“

37. kapitola: Konfrontácia

Na malý ostrov sa po chvíli dostáva aj jeden z temných elfov. Ten, ktorý si odniesol Liadu na Azoyu. Eraniel ho sem presúva bez akéhokoľvek súhlasu a zároveň sa stará o to, aby nebol hrozbou pre ostatných. Mocný bojovník a čarodejník je v obklúčení. Napriek tomu, že je jasne rozospatý, sa pokúša vyčarovať niektoré z jeho kúziel, ale nedarí sa mu to. Niečo ho blokuje, alebo skôr niekto. Jeho ruky sú zviazané a nemá so sebou žiadnu zbraň. Chce zakričať, ale nemôže.

„Teraz Eludia, pomsti sa!“

Elfka Eludia sa okamžite rozhoduje pre bodnutie, ale neznáma sila ju zastavuje. Skúša to znovu, ale výsledok je rovnaký. Temný elf sa zdá byť ešte bledší ako zvyčajne.

„Vravela si, že sa nemôže brániť.“

„On sa nebráni,“ odpovedá jej Eraniel.

Eludia je zmätená. Nieкто, o kom doteraz nikdy nepočula, urobil ohromné množstvo zla. Verí tomu, bez rozmýšľania, i keď nieкто iný, menej zaujatý, by si to na jej mieste poriadne rozmyslel. Má možnosť ho zabiť, dostať ho zo sveta živých. Zničiť ho akýmkoľvek spôsobom. Rozhoduje sa ho uškrtiť. Skúša, či sa ho môže dotknúť. Môže. Všetku silu, čo má, dáva do škrtenia. Darmo sa jej pokúša vytočiť, bez rúk to nejde. A ani Josačovi sa to nedarí.

Jej vlastný nôž, ktorý kvôli škrteniu hodila na zem, sa zdvíha a mieri na jej hrdlo. Dobre vidí, že je očarovaný, ale nezaujíma ju to, ani keď jej nôž vytvára malú ranku na krku.

„Prestaň, daj dolu ten nôž!“ Kričí Eludia na Eraniel.

„S tvojim nožom nič nerobím. Ak hľadáš niekoho, kto je za to zodpovedný, pozri sa za seba.“

Eludia sa otáča a vidí Karu, ako ovláda nôž. Mágyňa by mohla elfku kedykoľvek zabiť, keby chcela.

„Hovor! Povedz mi, prečo ma chceš zastaviť!“

„Kara ti nič nepovie.“ Hovorí Josač.

„Tak povedz ty.“

„Ty to nevidíš? Eraniel ti dala možnosti. Môžeš si vybrať, ako veľmi môžeš byť krutá. Eraniel nie je bohyňa krutosti, alebo áno? A napriek tomu, že si myslíš že vieš, čo je správne, sa proti tebe niekto postavil. Kara nie je sama.“

Eli sa stavia medzi temného elfa a Eludiu. Elfka ju chce odstrániť a ľahko by sa jej to podarilo, keby ju neprišiel podržať Josač a následne i Kara.

„Ste blázni. On urobil všetko to zlo a vy ho chránite? Chcete ospravedlniť jeho činy? A ty, Eraniel, kto skutočne si?“

„Nositeľka pravdy.“

„Ak si nositeľka pravdy, tak mi povedz pravdu. Hneď teraz.“

„Zabi a zaslúžiš si pravdu. Necháš žiť a zaslúžiš si len lož.“

„Zabi koho?“

„Ty vieš koho.“

„Bránia mi v ceste.“

„Tak im vysvetli, že máš pravdu ty a nie oni. No tak, skús to. Povedz im, že je správne, ak veľký bojovník zašliapne mravca.“

„On nie je mravec.“

„Nie je to mravec. Je to len niekto, kto je teraz tak slabý, že pre teba nie je žiadnou hrozbou a trasie sa, lebo sa bojí. Chce bojovať o holý život, ale nie je mu to umožnené. Povedz mu, že ťa jeho osud nezaujíma. Povedz mu to a pridaj, že chceš ísť na jeho miesto. Chceš byť kráľovná alebo ktokoľvek kdesi na vrchole. Chceš dávať rozkazy a je ti jedno, kto zomrie dnes a kto zajtra.“

„To nie je pravda.“

„V tom prípade si zoberiem Karu, Eli a Josača do hrsti. Teraz ti nebudú brániť.“

Trojica je prinútená odstúpiť pár krokov neodolateľnou silou Eranielinej mágie.

„Teraz ti nebránia. Urob, čo chceš urobiť.“

K Eludii pristupuje veliteľka elfov, nesúca rovnaké meno.

„Nerob to. Eraniel nechce, aby niekto zomieral, aj keď je ten niekto zlý.“

„Toto je výnimka a ja viem, čo robím.“

Eludia zasadzujе smrteľný úder nožom. Pridáva ďalší a ďalší. Následne berie do rúk krk toho nepriateľského bojovníka a škrtí ho tak silno, ako dokáže. Tentokrát ju nikto nezastavuje. Kara nič nerobí, ani Josač. Dokonca ani veliteľka elfov. Silný stisk ukončuje život bytosti, ktorá už predtým dostala tri bodnutia do hrudníku.

M sa stráca. Jeho telo sa zmenšuje a mení. Namiesto niekoho, komu boli pripísané všetky zločiny, skutočne vidí mŕtvu Liadu. Pozerá sa na svoju dcéru, ktorá nedýcha a z rán jej vyteká krv čoraz pomalšie, pretože jej veľká časť sa už vpíja do pôdy.

„Čo si to spravila?“ Pýta sa jej veliteľka. Eludia plná žiaľu zakrýva dlaňami svoju vlastnú tvár a okrem vzlyku z nej nevychádza nič iné.

Malé mŕtve telo vyzerá neškodne a v tvári je možné nájsť pohľad niekoho, kto práve zistil niečo mimoriadne nepríjemné a šokujúce. Kúzla od Eraniel sú pre smrteľníkov často nepochopiteľné a to, že vymenila nenávideného zloducha za milovanú dcérku, nikto nečaká. Bohyňa žien, pochopenia, ľudského prístupu a mnohých ďalších vlastností a cností robí niečo, čo ide priamo proti jej podstate. Cesty vyšších bytostí sú záludné a ani tí najväčší znalci ich nemôžu kompletne odhaliť a pochopiť.

„Eraniel, čo si to urobila? Prečo? PREČO?!“

„Hľadala si smrť. Našla si smrť. Teraz príde trest.“

„Smrť mojej dcéry nie je dostatočný trest?“

„Vybrala si si smrť a Kara sa proti tebe postavila. Aj Josač a Eli. Oni si teraz budú vyberať život. Smrť tvojej dcéry za život niekoho iného.“

„To je hnusné a nespravodlivé.“

„Nespravodlivosť má v sebe každý. Ľudia bývajúci kdekoľvek od opustených ruín až po honosné paláce, bohovia i tí, ktorí prídu po nás. Eludia, ty nie si zlá. Nie si môj nepriateľ. Ani nikoho, kto tu teraz je. A vôbec nejde o príučku. Po čase však zistíš, že niektorí sú lepší ako iní.“

„Ty mi ideš hovoriť o tom, kto má akú cenu? Chceš neustále vytvárať nové rozdiely?“

„Nemusím o tom hovoriť. Stačí sa pozrieť na niekoho, kto ťa prekonáva.“

Eludia je nepokojná a nahnevaná. Na toho zvláštneho tvora s menom M. Na Karu i na Eraniel. Možno aj na elfov, ktorí sa nepostavili na jej stranu. Ocitá sa sama a utápa sa v svojom zúfalstve.

„Stále chceš niekoho zabiť? Chceš zabiť toho niekoho s menom M?“

„Chcem či nechcem, to je jedno. Už je mi všetko jedno.“

„Zobrala si život, zaslúžiš si úplnú pravdu. Nuž, počúvaj. Počúvajte všetci.“

Eraniel presúva ohromný balvan a vyskakuje naň, ako keby to bol malý kamienok. Chce, aby ju všetci dobre videli.

„M je nepriateľ. Nie je to však žiadny všemocný tvor. Je podobný, ako ktokoľvek z vás. Len sa dal na cestu zla. Azoya je kruté miesto a každý na nej chce mať moc, ak chce prežiť. On sa náhodou dostal k úplnému pokladu. K dávno stratenej a nedávno opravenej knihe zaklínadiel od Vareny. Áno, od tej Vareny, ktorá patrila spolu so Sianom a pôvodnou Eludiou k nádejám oslabeného klanu temných elfov. Varena vytvorila a znovu našla strašné kúzla, ktoré dokážu rozdrviť čokoľvek, dokonca i dušu. Zistila, že niektoré jej obete môže uskladniť do knihy. Očarovala ju ako schránku na duše, ktoré si násilím privlastnila. M sa k tomu dostal a rýchlo zistil, že to, čo chce urobiť, môže urobiť aj niekto ďalší. Uvedomil si, že kapacita schránky je obmedzená a najlepšie sa využije po naplnení dušami magicky nadaných bytostí. Ochránila som Karu, zatiaľ čo mnohí ďalší také šťastie nemali. Teraz je kniha plná. On má maximálnu moc. A je na vás, kto ho porazí. V čestnom súboji. S kúzлами, zbraňami a s čímkoľvek. Žiadna početná výhoda, len čestný duel.“

„Veľmi dobre viem, koho chceme oživiť. My traja sme sa na tom zhodli.“ Hovorí Josač.

„A je tým niekým Liada?“ Pýta sa Eludia.

„Nie.“

38. kapitola: Airanin príchod

Josač, Kara a Eli sa jasne zhodujú, kto bude vďaka Eraniel oživený. Eludia si praje Liadu a to i za cenu, že by išla do duelu so silnejším protivníkom práve ona.

Oživovanie však neprichádza tak, ako si mnohí predstavovali. Eraniel využíva svoje schopnosti jednoducho inak. Žiadne presunutie tela a vdýchnutie duše. Namiesto toho skladá jednoduchú sochu, ktorá postupne získava tvar a výraz Airany. Pochopiteľne je Kara mimoriadne rada, že vidí svoju priateľku a učiteľku. Rovnako nadšený je Josač.

Eraniel odhaľuje skutočnú postavu temného elfa, ktorý bol od smrti Liady ukrytý vďaka jej kúzlu. Videl tak všetko, ale bohyňa mu neumožnila podniknúť akúkoľvek akciu. M sleduje aj to, čo sa deje s Airanou, jeho bývalou učiteľkou.

Airana sa znovu nadýchla. Vyzerá ako niekto, kto dlho spal a prebúdzajú sa so silným hlavybôľom. Snaží sa spomenúť na všetkých, ale obklopujú ju aj ľudia a elfovia, ktorých nikdy nevidela.

„Airana, si v poriadku?“

„Kto sa pýta? Ani neviem kto sa pýta a už tu mám vysvetľovať ako mi je, do Eludie?“

Airana sa pozerá tým smerom, odkiaľ začula hlas. Vidí pred sebou bohyňu Eraniel.

„Neviem čo tu robím, ako som sa sem dostala, aký je deň a ani to, či je tu oslava alebo pohreb. Ale viem, že mám hlad.“

„Si v poriadku.“

„Tak to príde, to zistím až sa najem.“

„M je tu. Aj Josač.“

„Ešte sa nepozabíjali?“

„Obidvaja ťa chcú pozdraviť.“

Josač priateľským gestom zdraví Airanu a podáva jej ruku, zatiaľ čo M je ponechaný na slnku so zviazanými rukami a netvári sa nadšene.

„Niečo mi hovorí, že Josač bude vo vysvetľovaní trochu lepší. Tak vysvetľuj, nech sa niečo dozviem.“

Josač vysvetľuje Airane všetko čo vie, pekne podrobne. Airana je chápaná, ale nič sa nepýta. Necháva Josača rozprávať a skladá si veci, ktoré ešte zatiaľ nevie. Táto činnosť chvíľu trvá a Kara zatiaľ pripravuje jednoduchým kúzlom oheň. Elfovia sa ukazujú ako výborní rybári a čochvíľa je už niekoľko rýb na paliciach nad ohňom.

„Teraz ty, M. Povedz mi svoj pohľad, nech zistíme, čo s tebou. Eraniel, dovoľ mu hovoriť.“ Eraniel ho zbavuje povrazov a dokonca mu vyčarováva pohodlnú stoličku, možno ako kompenzáciu za doterajšie utrpenie.

„Tebe nemám čo povedať, zradkyňa!“

„Ako som ťa zradila? Kedy?“

„Učila si ma len slabé kúzla. Nič skutočne silné. Nič pre skutočne nadaných a odvážnych.“

„Učila som ťa to, s čím sa dokážeš ubrániť. S čím dokážeš utiecť. Chcel si stále viac, ale čím viac chceš, tým viac si musím byť istá, že plne rozumieš všetkým nástrahám a nebezpečenstvám. Nechcela som ťa učiť kúzla, ktoré nikto neovláda, pretože ich môžeš použiť proti mne, proti sebe a proti komukoľvek. Aj proti tým, na ktorých ti najviac záleží.“

„Kašlem na to. Si nanič učiteľka.“

„Zvláštne. Varenina kniha zmizla v rovnaký večer, ako si zmizol ty. Hovoríš, že som nanič učiteľka. Aký si ty žiak? Malý odvážlivec, ktorý chce niečo ničiť? Aj by som ti zatlieskala, ale je to patetické a ešte stále mám hlad. A keď mám hlad, tak také úbohé blekotanie mi ide aj tak jedným uchom dnu a druhým von.“

„Chcem budovať. Novú ríšu, pre všetkých.“

„Budovať nové nemusí znamenať zničiť staré. Niekedy je lepšie začať odznova, ale to nie je na tebe, aby si to ty súdil či vôbec pochopil. Môže to znamenať viac vecí a nie všetko nové je lepšie. Zobral si, čo mi patrí a využil si to. Výsledkom je, že ťa všetci nenávidia a bolo by po tebe, keby Kara nemala tak veľký cit pre spravodlivosť a takú veľkú schopnosť narábať s predmetmi v твоjich rukách. Ani neviem, ako sa k tomu dostala. Len viem, že je väčší chlap ako ty. Aj keď... ale to nie je dôležité.“

„Kara je teraz aj červená, aj modrá mágyňa. Prišla však o hlas. Takže je nanič.“ Hovorí M.

„To je maličkosť. Eli ju bude sprevádzať. Bude jej hlasom a Kara bude jej ohňom i ľadom. Ale späť k téme. M, ty chceš niečo budovať. A vybudoval si si povest' veľkého bojovníka a čarodejníka. Napriek tomu by ťa mohla Eraniel kedykoľvek zabiť, hodiť do oceánu alebo rozmetať kúzla, o akých si nikdy nepočul. Teraz máš možnosť. Poraziť ma a ukázať, že si síce miniatúrny hrdina z neskutočne škaredého ostrova, alebo jednoducho prehráš a všetko bude ako predtým.“

„Nemám z teba strach.“

„Väčšina ľudí, ktorým som zobrala život, nemali strach. Ani tušenie, čo dokážem. Povedz mi, čo všetko si urobil.“

„Tebe nebudem nič hovoriť.“

„Prečo nie? Uľaví sa ti, nájdeme nové riešenia, všetci budú šťastní. Čo povieš?“

„Daj sa vypchat.“

„Eraniel, M hovorí, že je pripravený na duel.“

„Nie som!“

„Airana je tvoj učiteľ. Keď hovorí, že si pripravený na duel, tak si.“ Odpovedá s úsmevom Eraniel a znovu odčarováva pohodlnú stoličku.

Eraniel obidvoch protivníkov presúva na iný, blízky ostrov. Karu napadá, že by bolo najlepšie, keby Airana vedela o jej sne, v ktorom prehrala duel. Ale je neskoro. Ostáva jej len pozorovať duel z veľkej vzdialenosti.

M sa pripravuje. Sústreďuje svoju silu a nechce nechať nič na náhodu. Užíva si, že môže hovoriť, plne hýbať rukami a všetko, čo doteraz nemohol. Zatiaľ však Eraniel blokuje kúzla. Jeho i Airany. Airana si pripravuje obranné kúzla, na ktoré stačí menej energie.

Eraniel ohlasuje začiatok duelu na maličkom ostrove. Airana si vyčaruje ľadový štít a jednoduchými strelami chce zastaviť, ideálne zmraziť súpera. M stavia všetko na jedinú kartu: Varenino kúzlo, koncentrovaný reťazový blesk.

Triafa Airanu do štítu a neustále zvyšuje jeho ničivú intenzitu. Ďalšie a ďalšie zosilnenie rozláme štít na maličké kúsky a hneď za ním i Airanino telo. M sa nemôže tešiť z víťazstva, pretože niekoľko drobných striel prešlo skrz neho. Nemal žiadne kúzlo na obranu a proti týmto drobným, ale početným strelám nemal šancu. Padá na zem, kúsok od Airany, ktorej telo sa dá len ťažko rozoznať. Vyzerá, ako keby do nej aspoň dvakrát trafil mohutný blesk.

„Odveďte ma tam.“ Kričí Eludia na mantikory a jedna z nich ju berie na chrbát.

Eludia je tak po Eraniel prvá, ktorá vidí totálnu skazu vytvorenú silnými kúzлами. Žiadny víťaz, len dvaja porazení.

„Eraniel, urob niečo.“ Hovorí Eludia.

„Niečo môžem urobiť.“

„A čo?“

„Odísť.“

„Odísť?“

„Ste mysliace bytosti, nemôžete všetci chcieť, aby som myslela a konala za Vás.“

„Teraz nemôžeš odísť. Musíš nám povedať, čo máme robiť. Dúfam, že si toto nemyslela ani zo žartu.“

„Poslúchaj Karu. Vyzná sa.“

„Airanin žiak zabil Airanu. Kara je slabšia od Airany.“

„To je tvoje presvedčenie, nie moje. Každopádne teraz máš svoju smrť. Tvoj nepriateľ je mŕtvy.“

Josač, ktorý sledoval duel, nevie, čo povedať. Toto nečakal. Nevedel, že niekto dokáže skutočne prejsť cez Airanu a žiť. Nerozumie tomu. Eli mu to vysvetľuje tým najjednoduchším spôsobom. Žiak prerástol učiteľa a správny učiteľ nemusí len viesť. Môže však vychovať vodcu.

Eraniel definitívne odchádza a mantikory prinášajú mŕtve telá k ostatným. Krásna Airana je uškvarená, zatiaľ čo temný elf má v tele diery.

„Čo sa stane, keď na Azoyu dorazí správa, že je ich veliteľ mŕtvy?“

„Nájdu si iného,“ odpovedá Josačovi veliteľka.

„Nieкого ešte horšieho? Alebo budú dlho uvažovať, kto bude ten najlepší?“

„To je ich vec. Sama neviem. Nikto nevie. A niekedy je najlepší spôsob sa do toho nemiešať. Sú iní ako my. To, čo je pre nás rozumné, môže byť pre iných hlúpe a naopak. Možno to už čoskoro zistíme.“

Eraniel je preč. Ostávajú len dva spôsoby, ako sa dostať na Azoyu. Plávať, alebo sa nechať zvieŕť s pomocou mantikory. Kara skúša tretí spôsob. Vyčarí úzku, stredne dlhú loď z čistého ohňa. Sadá si do nej a naznačuje ostatným, aby sa pridali. Loď nemá plachtu, ale dokáže byť nesená dopredu silou dvoch lietajúcich mantikor.

„Prečo musela zomrieť?“ Pýta sa Josač Kary a očakáva, že mu odpovie cez ohnivé písmená. Tá však mlčí a plne sa sústreďí na to, aby sa ohnivá loď na mori nerozpadla. Pre mnohých je neslýchané, že z ohňa sa dá vytvoriť loď. Je to niečo ako ilúzia. Ten oheň nepáli, ale stále sa predstava ohnivej lode na mori zdá ako výjav z veľmi zvláštneho sna. Zvlášť elfovia sa boja kúzla,

ktoré môže kedykoľvek prestať fungovať, ak Kara stratí svoje sústredenie. Postupne však nastupujú po malých, ohnivých schodíkoch.

39. kapitola: Marekil

More v okolí Azoye je známe svojou nestálou povahou. Búrky nie sú časté a na Azoyu prší skutočne málo. Minimálne menej ako na ktorýkoľvek iný ostrov. Morské prúdy sú však často zradné. Voda sa v nich točí a hĺbka morského dna je záhadou pre všetkých moreplavcov. Zo západu sa dá doplávať na ostrov bez problémov, ale východná strana je skutočne nebezpečná.

Kara vedie s pomocou mantikor lod' až k ostrovu tak dobre, ako to dokáže. Nestačí to však po tom, čo sa ostrov skutočne priblíži. Karino sústredenie zmýva silný vietor a predovšetkým fakt, že lod' je kvôli silnému vetru a prúdom vychýlená z pôvodnej trasy. Silnejúce morské víry spôsobujú paniku posádky, ktorá na takúto situáciu nie je vôbec pripravená. Mantikory prestávajú ťahať a pristávajú na lodi. Lod' je tak plne v rukách prúdenia a je ešte ťažšie sa sústrediť na ohnivé kúzlo.

„Lod' nebola dobrý nápad,“ hovorí Eli Josačovi.

„Ale bola. Kara to zvládne. Je skvelá.“

„Nezvládne to.“

„Nebud' hlúpa. Potrebuje od nás oporu, nie počuť, že to nezvládne.“

„Eraniel nám pomôže.“

„Možno. Keby chcela pomôcť, tak je tu. Teraz je niekde inde, nikto nevie kde a čo tam robí. Už mi tie jej spôsoby idú na nervy. Kara je človek, tak ako Airana. Má svoju logiku. Zatiaľ čo Eraniel je chaos. Nehovorím, že je zlá, ale mohla by skutočne ukázať, že je dobrá.“

Vedľa Josača sa náhle ukazuje Eraniel a jemne sa dotýka jeho ramena.

„Josač, som na teba hrdá. Všímaš si moje nedostatky. To, čo ty považuješ za nedostatky. Snažím sa zariadiť, aby svet plynul. Svet nepotrebuje bohyne a božské zázraky. Potrebuje úprimných ľudí a potrebuje nádej a strach. Ty dávaš nádej. To je pekné. Ja dávam len zázraky. A ak sa nestane zázrak, tak Vám žiadny elf či človek nepomôže.“

„Mám strach.“

„Ja mám mantikory. Ostrov, kde je ich veľa. Dost' na to, aby odniesli každého z tejto úžasnej ohnivej lode na Azoyu. Ale zavolám ich? Nezavolám ich? Povedz mi, čo by si robil na mojom mieste?“

„Zavolať by som ich.“

„A ty, Eli?“

„Tiež by som ich zavolala.“ Hovorí Eli.

„Ale ty si len človek, bez akéhokolvek nadania. Si tu zbytočná, nič nevieš. Občas povieš niečo múdre, ale v skutočnosti nič neznamenáš.“

„Možno je na svete priveľa hrdinov a príliš málo takých, ktorí berú slabo platenú prácu, zostarnú a zomrú v zabudnutí.“

„To je hlúpe.“

„Áno, je to z mojej hlavy.“

„Dobre Eli, máš moju vďaku. Ale nie moje mantikory.“

„Prečo nás jednoducho nepresunieš na Azoyu?“

„Prečo som stvorila ľudí, keď všetko môžem sama?“

„Mám iný nápad. Taký, aký ti nenapadol. Urob, aby sa táto loď plavila rýchlejšie.“

„Urážaš ma tým, že tvrdíš, že mi to nenapadlo. Preto loď zastaví. Kara od únavy odpadne a kto vie plávať, ten bude mať veľkú výhodu.“

„Nemôžeš tu nechať všetkých zomrieť.“

„A ak to urobím? Budeš ma prosiť? Na kolenách?“

„Budem si priať, kiež by sa nejakým spôsobom vrátila Airana a ABY ŤA POSLALA DO ELUDIE!!!“ Hovorí Eli.

„Platí.“

Trojica si všíma, že sa niečo deje, ale nevedia to dobre popísať. Ďalšie z kúziel od všemocnej a ťažko pochopiteľnej Eraniel.

Eli, Josač, Kara a na prekvapenie ostatných aj Airana sa ocitajú v Karinom dome. Všetko je presne také, aké to Kara nechala. S výnimkou vody na čaj, ktorá úplne vychladla.

„Môže mi niekto láskavo povedať, čo sa stalo?“ Pýta sa Airana a Eli jej odpovedá.

„To... sa ťažko vysvetľuje. Povedala som Eraniel, že si želám nech sa vrátiš, aby si ju mohla poslať do Eludie.“

„Takže mňa Eraniel oživila? Už zase? A čo je s M?“

„Znovu ťa oživila. S M... zabili ste sa navzájom. Tvoje telo bolo spálené na popol. Teraz si tu.“

„To je zvláštne. Počíta niekto, koľkokrát som už bola mŕtva? To by chcelo knihu. Airanine smrte – alebo – Koľkokrát ma to už vlastne zabili. A mala by mať dobre urobený obsah, aby v tom bol poriadok. A hlavne dosť prázdnych stránok, ktoré sa ešte budú vyplňať.“

Kara nemôže nič povedať, tak ohnivými písmenami kreslí do vzduchu písmená o tom, že je veľmi rada, že vidí Airanu. Josač je tiež šťastný. Po chvíli sa však zdvíha a ide hlbšie do domu, v ktorom nikdy nebol.

„Toto som doniesol. Ani neviem prečo. Možno mi nahovorila samotná Eraniel, že to mám doniesť. Akási kniha, alebo skôr zápisky.“

Airana si prezerá text. Sú to jej čmáranice, najrôznejšie poznatky. Medzi inými slovami nachádza slovo Marekil.

„Marekil. Mám to.“

„Čo to je?“ Pýta sa Josač.

„Skôr kto to je. Je to meno. Vlastne mená. Tak sa volal jeden múdry chlapík na ostrove Azoya. Dal rovnaké meno aj svojmu synovi. Hovorí sa, že starší Marekil sa zbláznil a mladší nechcel používať jeho meno. Tak si ho chcel zmeniť. Na niečo kratšie. Na M.“

„Takže M je niečo ako skratka z Marekil?“

„Áno.“

„A to je teraz dôležité?“

„Všetko je dôležité. A všetci sú dôležití. A najviac zo všetkých Eli. Ukecala bohyňu všetkých tých múdrych nezmyslov, že má zmysel, aby som žila. A ak tu budem a budem robiť to, v čom som dobrá, alebo aspoň nie úplne otrasná, tak svet bude zas o niečo menej potrebovať bohov a viac bude potrebovať dobrých ľudí.“

„Ty chceš nahradiť bohyňu?“

„Eraniel si niekde váľa šunky. A to môžem aj ja. Kto sa pridá?“

Airana, silná a mimoriadne talentovaná mágyňa, je späť. Vďaka úplne obyčajnej žene, ktorá v ničom nikdy nevynikala. Taktiež aj vďaka ďalšej mágyňi, ktorá je teraz silnejšia ako samotná Airana. A vďaka všetkým, ktorí boli členom partie výnimočných hrdinov, z ktorých nemuseli byť všetci hrdinovia.

„A čo elfovia na tej ohnivej lodi? Čo sa stane s loďou, keď tam už nie je Kara?“ Pýta sa Josač.

Kara mlčí a sklápa zrak, zatiaľ čo Airana sa usmieva. Nevie nič o ohnivej lodi, ale samotná tá predstava sa jej zdá komická a poriadne sa na nej zasmieje. Josač sa začína o tom rozprávať s Eli a tiež s Karou, ktorá znovu vypisuje svoje názory do ohnivých písmen, zatiaľ čo Airana kráča pár

krokov pred Karin dom a dýcha čerstvý vzduch. Slnko sa hrá s jej vlasmi a pre ňu teraz žiadne problémy sveta neexistujú.

40. kapitola: Epilóg

Airana si užíva, že je nažive. Natahuje svoje svaly a teší sa, že má stále svoje krásne a pôvabné telo. O to viac ju ťažia spomienky, ktoré sa jej práve vynárajú v hlave. Ešte pred krátkym časom bývala spolu s Karou, ktorá sa o ňu starala. Airana má oveľa viac rokov ako ktokoľvek iný, vďaka začarovanej Mesačnej dýke, ale po jej zničení začala jej myseľ rýchlo starnúť. Krásna, ale neschopná postarať sa sama o seba. Vie, že toto sa môže stať a pravdepodobne aj stane. A vie tiež to, že na Karu sa mohla spoľahnúť v minulosti a môže sa aj teraz. Kedysi bola Airana pre Karu učiteľkou, dnes je Kara silnejšia, ovláda viac najrôznejších kúziel a aj keď nevie úplne všetko to, čo ovláda Airana, je pre každého väčšou hrozbou.

Eli sa dostáva do zvláštnej pozície. Stáva sa veľkou hrdinkou, tak ako predtým Airana a neskôr Kara. A to nemá žiadne magické nadanie. Eraniel jej nedala možnosť zosielať kúzla, ale fakt, že sa bývalá zlodejka, prostitútka a celkovo žena bez akejkoľvek budúcnosti dostane na rovnaké zoznamy ako tí najväčší hrdinovia, ktorých bude s odstupom času poznať každý, je pre ňu úžasné. Aj pre jej priateľov, o akých kedysi ani nesnívala.

Josač však neostáva pri Airane, Kare a Eli. Nikto presne nevie jeho ucelený zámer, ale jedného dňa si zobral svoju palicu s modrými kamienkami a zmizol. Airana sa ho pokúšala vystopovať, ale dokázala len odhadnúť, kam budú putovať jeho kroky. Všimla si, že niektoré jej poznámky zmizli. Rýchlo si domyslela, čo by mohol byť jeho cieľ. Tak ako M, celým menom Marekil, aj Josač možno uveril spisom o mimoriadne silnej mágii, ktoré za sebou zanechala Varena. Po mnohých dňoch sa Kare podarilo cez jedno z jej obľúbených kúziel zistiť jeho presnú polohu. Ostrov Azoya. Neviditeľný mladý mág si berie to, čo si myslí, že zvládne.

Josač sa na prekvapenie všetkých znovu objavil a stretol s Karou a ostatnými. Nie preto, že by chcel byť súčasťou nového dobrodružstva. Chcel prerokovať jeho nápad. Otočenie najsilnejšieho kúzla od Vareny. Zložený reťazový blesk, ktorý by mal odlišný účinok. Namiesto toho, aby sa prvý výboj dostal do cieľa a bol následne zosilňovaný slabšími výbojmi, by sa začalo slabým výbojom. Následne by sila jednoducho rástla. Airana mu jasne naznačila, že toto nie je ani trochu dobrý nápad, keďže kúzlo bude neustále silnejšie, zatiaľ čo ten, čo ho zosiela, bude postupne slabnúť a môže stratiť akúkoľvek kontrolu a narobiť poriadny neporiadok. Airana ho skúšala presvedčiť slovami a keď videla, že to vôbec nefunguje, chcela mu všetky zápisky vziať. Josač však prvýkrát od Azoye znovu využil svoju neviditeľnosť a ušiel preč. Už nechce rady skúsenejších, chce len čas a miesto, kde ho nikto nebude rušiť. Verí, že on sám dokáže to, čo nedokázali tí najnadanejší čiernokňazníci či mágovia, ktorí sa v minulosti pokúšali o niečo podobné.